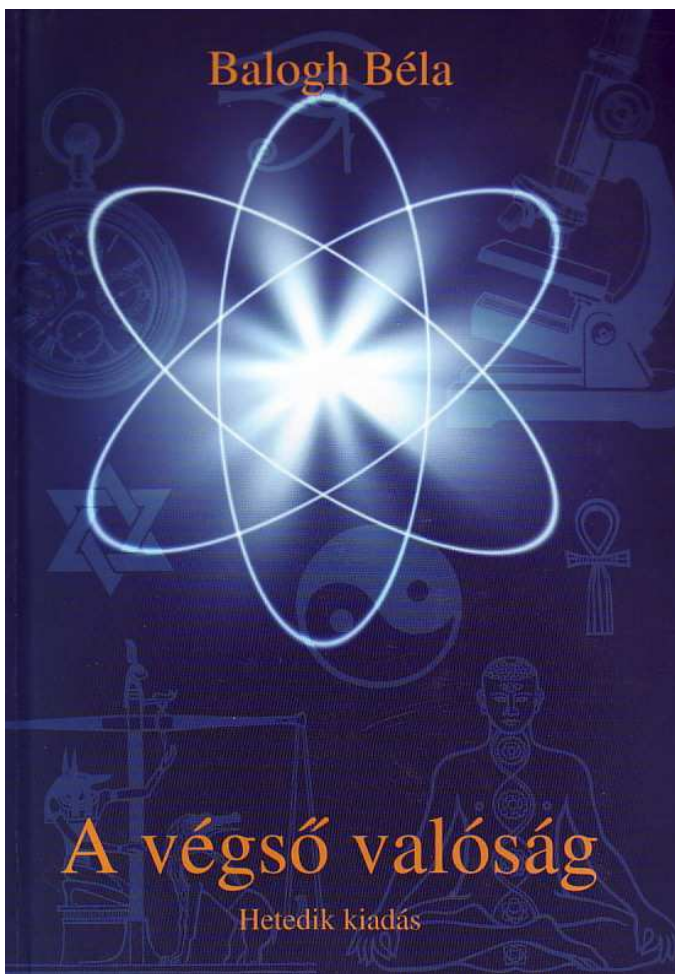

BALOGH BÉLA – A VÉGSŐ VALÓSÁG – FÜLSZÖVEG

A végső valóság talán az első olyan mű, ami áthidalja a materialista, az idealista és az ezoterikus világnézet közötti szakadékot. Tudományos eredményeink felülvizsgálata után tarthatatlanná válik az elképzelés, miszerint gondolatainkat az agy hozza létre, és tarthatatlanná válnak az evolúció kezdeteiről alkotott feltételezések is. A halál utáni, valamint a születés előtti élet lehetősége már nem hit kérdése, hanem fizikai törvényszerűség. Megdöbbentően új világkép ez, ami a léttel kapcsolatos kérdéseink többségére választ adhat.

TARTALOM

ELSŐ RÉSZ

Előszó	1
Illúziók fogságában	8
Anyag-e az anyag?	12
A relativitás, mint egyetlen mérőeszköz	25
A „Magasabb Szférák” elmélete	34
Létre hozhatja-e az agy a gondolatokat?	43
Paranormális jelenségek	61
A bizonyíték természete	63
A „NULLA”, mint információ	65
Anyagtól független belső érzékszervek	69
Halálközeli élmények	74
Csalóka tér és idő	82
A gondolat teremtménye	97
Az örökkévalóság másik neve	106
Földönkívüli látogatók?	108
Az utolsó lépés	116

MÁSODIK RÉSZ

Minden, amit az Univerzumról tudni szeretnél	1
Mi a hit?	7
Az ego és a felsőbbrendű Én	18
A Szeretet Törvénye	26
Ahol a hit ereje semmit sem ér	61
Az Univerzum önszabályozó rendszere	63
Az asztrális világ	69
A pokol kapui	76
Lelki eszközök	84
A belső kör bölcsessége	112
Az angyalok szerepe	128
A mesterek titkai	132
Saját képére és hasonlatosságára	144
A végső valóság	150
Az éjszaka vége	153

ELŐSZÓ

„Nagy titok az, hogy bár az emberi szív vágyódik, az után az Igazság után, amiben tisztán megtalálja a szabadságot és az örömet, mégis az emberek első reakciója erre az Igazságra gyűlölet és félelem.”

Anthony De Mello

Meleg nyári éjszakákon, ha tekintetemet a csillagos égre emelem, különös érzés kerít hatalmába. A ragyogó csillagok látványa egybeolvad a gondolattal, hogy az univerzum csodálatos, tökéletesen rendezett, és oly végtelenül nagy, hogy áttekinteni, felderíteni, vagy teljes egészében megérteni talán soha nem is lehet.

A csillagok láttán gyakran felbukkan bennem egy különös, gyermekkori emlék...

Mindössze nyolc éves voltam, amikor megálltam a kolozsvári utcán, „alaposan szemügyre vettem” a környező épületeket, még egyszer jól megnéztem a csillagos eget, és - mint aki most ébred tudatára annak, hogy itt valami nincs rendben - megmagyarázhatatlan belső hiányérzettel és gyermeki naivsággal tettem fel magamnak a kérdést: „Ez volna minden? Ennyiből állna az egész világ? Ez lehetetlen!”

Később, amint a szigorúan materialista világnézet elemei beépültek tudatomba, úgy éreztem, kielégítő magyarázatot kaptam a csillagok születésére, a bolygók keringésére és a környezet állandó átalakulására, ami kémiai reakciók és

fizikai hatások kölcsönhatásának tekinthető. Arról is meg voltam győződve, hogy a fizika, a kémia és a biológia törvényei mindenre magyarázattal szolgálhatnak, és - ha ma még nem is tartunk ott - csak idő kérdése, mielőtt mindenre kielégítő választ kapunk.

Később rájöttem hogy ez nem egészen így van. Sem a fizika, sem a kémia törvényei nem adnak magyarázatot az élet legalapvetőbb jelenségeire. Életünket gondolataink és érzéseink irányítják, de ezeket a gondolatokat és érzéseket nem lehet mérni. Mérőműszereink nem árulják el, hogy valaki egy elefántra, vagy egy gyönyörű naplementére gondol, nem áll módunkban mérni sem a szereteteit, sem a félelmet.

Eleinte úgy véltem, hogy mindez csak mérőműszereink és módszereink tökéletlenségének köszönhető. Később, amikor egyre többet tudtam meg arról a pontosságról, amit fizikusaink a különböző mérések során elérni képesek, kétségekkel teli felhők kezdtek beárnyékolni materialista világképeim kék egét.

Ahogy cseperedtem, felismertem, hogy léteznek bizonyos morális törvények, amik közösségi életünket irányítják. Etikai kérdésekben a közösség törvényei, szokásai, a „lelkiismeret hangja”, vagy a különböző vallásos tanításokban meghatározott irányvonalak befolyásolják döntéseinket, határozzák meg viselkedésünket. A világ különböző tájain az emberek lényegesen különböző dolgokat tartanak helyesnek vagy helytelennek. Amikor ezeket az értékrendeket megkíséréltem áttekinteni, lépésről lépésre feltárult előttem a hit és az idealizmus világa. Rendkívül érdekesnek tartottam, hogy a különböző vallások tanításai közös alapra, tehát azonos, vagy hasonló „parancsolatokra” épülnek.

Ily módon tehát két oldalról is szemügyre vettem a rendelkezésünkre álló elképzeléseket arról, hogy mi az Univerzum, és hogy azok a dolgok, amik bennünket, embereket, személyesen érintenek, milyen törvények szerint működnek.

Csakhog volt valami, ami sehogyan sem ment a fejembe.

Ugyanazt az Univerzumot próbáljuk több oldalról is megvizsgálni és megértem. Hogy létezik, hogy annyi tudományos kutatás, filozófia és „isteni parancsolat” (azaz útmutatás) ellenére sem sikerült megalkotnunk az Univerzum modelljét, vagyis egy olyan világképet, amiben békésen és egymást kiegészítve fér el mindaz, ami a világunk és életünk része? valahol mélyen belül úgy éreztem - talán csak sejtettem -, hogy léteznie kell egy mindent átfogó elméletnek, ami a különböző világszemléleteket közös nevezőre hozhatja...

Megérzés ide vagy oda, az egységes egészről alkotott elképzelésem egyelőre csak töredékekből állt, és gyakran úgy éreztem, egyrészt túl keveset tudok, másrészt máris túl sok a rendelkezésemre álló információ ahhoz, hogy minden részletet figyelembe véve az egészet átláthassam.

Közben rendszeresen végeztem út- és hídépítői mérnöki munkámat, ami elég sok energiát vett igénybe. Egyre kevesebb időm maradt arra, hogy a Világegyetem rejtélyei fölött elmélkedjem, de a kíváncsiság szikrája nem aludt ki teljesen.

Harminchárom éves koromban sikerült Svédországba emigrálnom, és itt kerültem kapcsolatba úgynevezett beavatottakkal és mesterekkel - olyan emberekkel, akiket a köztudat gyakran a „misztikus” jelzővel illet. Ezek a „misztikusok” univerzálisan érvényes „lelki törvényekről” beszéltek, amiket teljességgel lehetetlen áthágni, függetlenül attól, hogy valaki hisz bennük vagy sem. Ez nagyon felcsigázta az érdeklődésemet, különösen azért, mert szerintük mindez teljes összhangban áll a tudományos kutatások eddig elért eredményeivel. Először csak egy furcsa érzés volt: „ezek az emberek tudnak valamit, amit mi, hétköznapi halandók, nem tudunk, vagy nem igazán értünk”. Minden állításukat megkérdőjelezve, nagy elővigyázatossággal közeledtem tanításaikhoz. Őszintén szólva meglepett az egyszerűség, amivel ezek a bizonyos „misztikusok” az Univerzum

működését és lényegét felvázolták. Ebben a tanításban nem volt semmi „misztikus”. Az Univerzum áttekinthető, működésének lényege megérthető - tanították. Talán kissé különös nyelvezetet és a megszokottól eltérő szimbólumrendszert használtak, de ezeknek a kifejezéseknek és szimbólumoknak a megfelelői fellelhetők egyrészt a fizikában és a matematikában, másrészt a különböző vallásokban. Néhány évi tanulmány után arra a felismerésre jutottam, hogy bizonyos „misztikusok” rendkívüli tudással rendelkeznek az Univerzum felépítéséről és működéséről.

Míg a tudományos kutatás elsősorban anyagi szempontok szerint vizsgálja az Univerzumot, a vallások alapjait pedig az emberi, erkölcsi értékekre vonatkozó tanítások képezik, a misztikusok világképében olyan jelenségek is logikus magyarázatot kapnak, amiket az emberek többsége megmagyarázhatatlannak, paranormálisnak, véletlennek, vagy egyszerűen „csodának” nevez.

Csak hogy volt egy bökkenő.

E három irányzat között alig van kommunikáció!

Igaz, vannak fizikusok, mint Fritjof Capra, aki lényeges párhuzamokat fedezett fel a fizika és a keleti filozófia között, vagy Paul Davies, aki szerint „... a Világegyetem úgy fest, mintha valamiféle terv, vagy tervrajz nyomán bontakozna ki”. Az is igaz, hogy örömdetes módon egyre több a merész gondolkodó, aki hajlandó elrugaszkodni egy olyan kutatási vonaltól, ami minden jel szerint zsákutcába vezet, de ezek ma még vajmi kevés hatást gyakorolnak azon társaikra, (egy-két ilyen emberrel magam is találkoztam) akikben oly erővel vert gyökeret a materiális, véletlenszerűen fejlődő világegyetem gondolata, hogy tántoríthatatlanságuk vetekszik a vallásos fanatizmussal.

Itt álltam tehát az Univerzum és önmagunk megismerését célzó három különböző megközelítési mód előtt. Mindhárom tartalmaz értékes információt, de önmagában

- úgy tűnik - egyik sem elegendő ahhoz, hogy a Világegyetem felépítésére, működésére, valamint az élet alapvető kérdéseire átfogó és kielégítő választ adjon.

És ekkor történt valami egészen rendkívüli.

A többé-kevésbé rendszeres testmozgást számomra az a napi fél óra futás jelentette, amihez a svédországi otthonom közelében lévő kis erdő biztosította a kellemes környezetet.

Gyönyörű volt az idő, sütött a nap, én pedig szorgalmasan kocogtam a faforgáccsal felszórt „futóösvényen”, és közben egyre másra a Világegyetem felépítésének rejtélyein és működésén töprengtem...

Aztán hirtelen úgy éreztem, rájöttem valamire. Teljesen világosan és minden kétséget kizáróan megjelent tudatomban az egyik kérdésemre vonatkozó válasz. Felemelő érzés volt, de nem sokáig élvezhettem, mert jött a következő válasz... és a következő... és a következő...

Adott pillanatban úgy éreztem, azonnal le kell jegyeznem mindent, különben elfelejtem, vagy összekeverem a dolgokat. Hazaszaladtam, és úgy, ahogy voltam, leültem az íróasztal mellé, előkaptam egy ív papírt, és lázas sietséggel kezdtem jegyezni az egyre nagyobb intenzitással feltörő gondolatokat.

Igyekeztem a lehető leggyorsabban írni, de így is alig tudtam lépést tartani e rendkívüli ötletáradattal. Kezem már-már görcsbe rándult. Rendszerezés nélkül jegyeztem le mindent, nem törődve azzal, hogy van-e összefüggés a mondatok között. Egyik ív papírt a másik után kaptam elő, és folytattam... folytattam... A kezem már fájt, mégis valami megmagyarázhatatlan örömmámorban úsztam. Úgy éreztem: végre rábukkantam valamire, amit oly régen keresek.

Ez a számomra különös állapot mintegy fél óra múlva véget ért.

Nem jött több gondolat...

Szinte megkönnyebbülve tettem le a tollat, és lassú mozdulatokkal összeszedtem az íróasztalon szétszóródott lapokat. Kábultan néztem, hogy mit írtam. Elöttem feküdt papírra vetve a Világegyetem „működési elve”. Egyelőre rendszertelenül, mintegy véletlenszerűen egymásra dobált gondolathalmaz formájában, de ott volt a lényeg.

És ez a „lényeg” döbbenetesen egyszerű volt.

Másrészt olyan volt, mint egy emberi fogyasztásra alkalmatlan „koncentrátum”.

Harmadsorban ott álltam, kezemben egy „eredménnyel” - már ha annak lehet nevezni -, anélkül, hogy lépésről lépésre végigjártam volna az odavezető utat. Sőt, ekkor még azt sem tudtam, létezik-e ilyen út.

Ez az „eredmény” oly mértékben eltért mindattól, amit az iskolában tanítottak, és amit a Világegyetemről mindaddig tudtam, vagy hittem, hogy hetekig tanácstalanul, sőt, gyanakodva vizsgálgattam, nézegettem.

Logikusnak, valószínűnek, bizonyos értelemben véve egyszerűnek tűnt. Csak éppen hihetetlen volt.

- Lehetséges ez egyáltalán? - tettem fel magamnak végül a mérnöki fejjel megfogalmazott kérdést. - Vajon nem kerül összeütközésbe a fizika törvényeivel?

Kissé tévován fogtam hozzá az adatok rendszerezéséhez, és közben arra gondoltam: még ha minden igaz lenne, ha a Világegyetem szerkezete valóban ilyen lenne is, ugyan ki fogja ezt nekem elhinni?

A rendszerezés és a részletek kidolgozása több évet vett igénybe. Előbb az anyagi tudomány és a fizika szemszögéből nézve igyekeztem kizáró okokat találni, később a „beavatottak” tanításaiban, az ezoterikus tudásban kerestem az esetleges ellentmondásokat.

Fokozatosan egy új világkép körvonalai kezdtek kibontakozni szemem előtt, egy olyan Univerzum képe, ami érthető, megismerhető és bizonyos értelemben áttekinthető.

Az emberiség történelmét és erkölcsi fejlődését nagy mértékben befolyásoló tanítómesterek, mint pl. Hermész, Krisna, Buddha és Jézus tanításai ugyanúgy helyet kaptak benne, mint korunk nagyszerű tudósainak, Einsteinnek, Heisenbergnek és Belinek az eredményei. A paranormálisnak tekintett jelenségek megszűntek paranormálisnak lenni, és természetes módon illeszkedtek be az egységes képbe, sőt mi több, a beavatottak által említett „áthághatatlan lelki törvények" teljes összhangban álltak a fizika törvényeivel...

Mérnöki pályafutásomat hídépítőként kezdtem. Bizonyos értelemben véve ez a könyv is egy híd, mégpedig olyan, ami nem a különböző világnézetekben fellelhető különbségekre, hanem az azokat egybefogó, sőt, egybeolvasztó tényezőkre épül.

De ezt a hidat nem én építettem.

Ez a híd mindig is létezett.

Én csak a pilléreket igyekeztem láthatóvá tenni azon olvasóim számára, akik le tudják győzni a belőlük vert világkép béklyóit, és felmerészkednek e híd legmagasabb pontjára, ahonnan egyszerre látható mindkét part, valamint a tátongó mélység és a korlátokat nem ismerő magasság...

ELSŐ RÉSZ

ILLÚZIÓK FOGSÁGÁBAN

„Amikor Kepler felismerte, hogy pontos megfigyeléseinek eredménye nem egyezik hitével, elfogadta a kényelmetlen tényt. Az igazságot választotta dédelgetett illúziói helyett, és pontosan ez az, amit a tudomány szívének nevezhetünk.”

*Carl Sagan**

A Világegyetem eredetének és az élet értelmének keresése, azt mondják, egyidős az emberiséggel. Ugyan ki az közülünk, aki legalább néha ne tűnődött volna el azon: mi az élet célja, van-e élet a test halála után, létezik-e központi értelem és irányítás (Isten), vagy minden a termodinamika törvényeinek és a véletlen játékanak engedelmessékedik?

Nos, úgy érzem, a válaszok elérhető közelben vannak.

Létezik azonban egy újra és újra visszatérő tényező, ami mélyebb felismeréseinknek gyakran útját állja.

Az illúzió. Az illúzió különös dolog, hiszen saját érzékszerveink kapuin keresztül érkezik valami információ, ami oly erős valóságérzetet kelt, hogy gyakran minden további nélkül elfogadjuk, és csak nagyon ritkán kérdőjelezzük meg. Illúzióink egy része közös, így az is természetes, hogy vélt valósággént beépítjük világképünkbe. Ennek következtében az emberiség története tele van néha tragikus, néha mulatságos tévedésekkel.

Ha röviden visszatekintünk az emberi gondolkodás és tudatosodás főbb állomásaira, ma már mosolyogva gondolunk azon elődeinkre, akik úgy vélték: a Föld lapos, és egy óriás teknősbékán álló négy elefánt tartja a hátán. Még a földrengésekre is logikus magyarázatot találtak.

Szerintük akkor következtek be, amikor az elefántok megmozdultak.

Hosszú idő telt el, amíg kialakultak a Föld gömbölyűségére vonatkozó bizonytalan elképzelések.

Kolumbusz 1492-ben indult nyugat felé, és így akart eljutni Indiába. Csak az amerikai kontinens közelében fekvő szigetekig jutott el, de - mivel azt hitte, Indiába érkezett - az őslakókat indiánoknak nevezte. Így ma már vannak észak-amerikai indiánok és dél-amerikai indiánok, csak éppen indiai indiánok nincsenek. Ettől az apró részlettől eltekintve mégiscsak Kolumbusz merész vállalkozásának köszönhetjük, hogy fokozatosan megváltozott a Földről alkotott elképzelésünk, és a lapos Föld képét behelyettesíthettük a kigömbölyödött Föld képével.

Az igazi nagy változás azonban csak tudatunkban történt. A Föld azelőtt is gömbölyű volt...

Az emberiség egyik illúziója szertefoszlott ugyan, de annál erősebben jelentkezett a másik. Sokáig az volt az uralkodó elképzelés, hogy a Föld a Világegyetem közepe. Elődeink számára ez jelentette a mindennapos tapasztalatot, és ha elvonatkoztatunk attól, amit tanultunk, a Föld bármely pontjáról nézve valóban úgy látszik, hogy a bolygónk egy helyben áll, és minden égitest körülötte kering.

Ezt az illúziót megkérdőjelezni, vagy megcáfolni nem is olyan régen még kimondottan „életveszélyes” vállalkozásnak számított. Galileit az inkvizíció arra kényszerítette, hogy megtagadja nézeteit. Elrettentő példának ott volt elődje, Giordano Bruno, aki mindvégig kitartott meggyőződése mellett. A felismert igazság nem egyezett az egyház tanításaival, ezért Brunót az inkvizíció máglyahalálra ítélte.

Mindez persze nem változtatott a tényeken. A Föld azelőtt sem állt egy helyben, és ugyanúgy keringett tovább

a Nap körül az után is, hogy a máglya hamuját elfújta a szél. Bolygónk keringő és tengelye körüli forgó mozgása ugyanis nem bizonyítás, hanem felismerés kérdése. Az emberiség ismét új világképpel helyettesítette be a régít, de a változás ez alkalommal is csak az emberek tudatában történt...

Áldozatok árán ugyan, de elértük a tudatosodás magasabb szintjét. Már nem a Földet tekintettük a világ közepének, sőt lassan a heliocentrikus világnézetről is le kellett mondanunk. A bolygók és csillagok pályáit a newtoni fizika törvényeinek segítségével sikerült kiszámítani, és beilleszteni tudatunkba. A hitre alapozott világkép rovására fokozatosan teret hódított a bizonyítható tételekre épülő materializmus.

Számításainkat a több mint kétezer éves euklideszi axiómákra alapoztuk, és nem is feltételeztük, hogy másfajta geometria is létezhet. Mint utóbb kiderült, ez a terület is tartogatott valami meglepetést. Bolyai Jánosnak sikerült tovább lépnie, és megalkotni a nem-euklideszi geometriát, ahol két pont között a legrövidebb út már nem az egyenes, ha bizonyos okok miatt kénytelenek vagyunk egy görbe felületen, esetleg egy görbült térben mozogni.

És ekkor jött Einstein, aki rávilágított arra, hogy a térről és időről alkotott elképzelésünk is téves. Einstein előtt az időt abszolútnak és megváltoztathatatatlannak tekintettük. Nehezen volt tehát elfogadható az az elképzelés, miszerint az idő rugalmas, annak ellenére, hogy ezt a rugalmasságot mindannyian gyakorta meg tapasztaljuk. Einstein speciális relativitás-elmélete a legtöbb ember számára nehezen érthető, és korának tudósai eleinte gyanakvással fogadták. Einsteinnek sikerült a speciális relativitáselméletet matematikailag és kísérletileg is bizonyítania, és mind a mai napig talán ez az emberi gondolkodásmódba való legdrasztikusabb beavatkozás. Ő azon-

ban ennél is továbbjutott megfigyelései során. Észrevette, hogy a világot egyikünk sem láthatja egy másik ember helyzetéből, azaz nem létezik két ember, aki pontosan ugyanazt látja. Ezért az, amit mi valóságnak nevezünk, mindannyiunk számára más és más. Tekintettel arra, hogy a tárgyakról visszaverődő fény nem egyforma utat tesz meg a különböző távolságra lévő megfigyelőig, ha igazán pontosak akarunk lenni, a felfogott valóság még időben sem egyeztethető. Aki közelebb van egy eseményhez, hamarabb látja azt, mint egy távolabb álló megfigyelő. A különbség minimális, de tény, hogy létezik. Mindezt másként fogalmazva, nem létezik két ember, aki ugyanakkor és ugyanabból a pontból ugyanazt látja!

A tudományos felfedezések hosszú sora nagymértékben hozzájárult az emberi tudat fejlődéséhez.

Felfedezéseink hosszú sora szinte napról napra alakítja a világról alkotott képünket, de a lényegét még nem értjük. A Világegyetem keletkezésére és az élet értelmére vonatkozó kérdéseink megválaszolatlanok. Az evolúciós elmélet ellentmondásban van a fizika törvényeivel, az emberi agy működése rejtély, a kozmikus sugárzás egy részének eredete teljesen érthetetlen, és a stabil materialista világnézetet minduntalan megzavarják olyan jelenségek, amiket mi - jobb magyarázat híján - paranormálisnak nevezünk.

Valahányszor sikerült felismernünk egy közös illúziót, közelebb kerültünk a valósághoz. Paradox módon arról is mindig meg voltunk győződve, hogy az új világkép már végleges és megingathatatlan.

Nos, mint az hamarosan kiderül, létezik még néhány közös illúziónk, ami a mélyebb megértés útjában áll.

Minden jel arra mutat, hogy továbbra is félreértjük a teret és az időt, az evolúciót, a gravitációt, az agyműködést, sőt, magát az anyagot és saját lényünk lényegét is.

ANYAG-E AZ ANYAG?

Uraim! Mint fizikus, tehát mint egy férfi, aki egész életemet a józan tudomány, azaz az anyag vizsgálatának szolgálatába állította, fölmentve érzem magamat attól a vádtól, hogy naiv embernek tartsanak, és így bátran kijelenthetem az atom területén végzett kutatásaim eredményeként a következőket: Az anyag csak önmagában nem létezik. Minden anyag csak egy bizonyos erő által keletkezik és létezik, amely erő az atomrészecskéket rezgésbe hozza, és azt az atom legparányibb naprendszerként összetartja. De mivel a világűrben sem egy intelligens sem pedig egy örök erő nem létezik, azt kell feltételeznünk, hogy e mögött az erő mögött egy intelligens szellem létezik.

Max Planck

Kezdjük talán mindjárt az anyaggal, hiszen hétköznapi érzékelésünk számára ez jelenti a legbiztosabb kapaszkodót. Ugyan kinek jutna eszébe kételkedni az anyag létében és valóságában?

Pedig a dolog nem is ennyire egyértelmű...

Az anyag nemcsak a filozófusok, de jelenkori kutatóink számára is komoly problémát jelent. Az ókorban úgy vélték, hogy létezniük kell bizonyos apró „építőkockáknak”, amik már nem oszthatók kisebb részekre, és az egész anyagi világ ezekből épül fel. Az „atom” görög eredetű szó, és azt jelenti: oszthatatlan. Ma már azt mondhatjuk, régen volt,

amikor az atomot oszthatatlannak tekintettük. Előbb felismertük hogy az atom egy központi magból és a körülötte keringő elektronokból áll. Később kiderült, hogy az atommagot további apró részecskék: protonok és neutronok alkotják. A bontás lehetősége itt sem állt meg: ezeket is tovább lehetett bontani mezonokra és bárionokra, melyek quarkoknak nevezett még parányibb valamikből tevődnek össze.

Hogy hol tart ma a kutatás?

„Az anyag alkotóelemeit ma már nem tekintik tömör, vagy elpusztíthatatlan részecskének. Tömeg nélküli részecskék, mint pl. a foton, anyagi tulajdonságokat mutatnak, ugyanakkor részecskepárok, pl. a pozitronok és elektronok, maradéktalanul sugárzási energiává alakíthatók. Olyan elementáris részecskéket, mint a quarkokat, nem sikerült direkt módon megfigyelni, és valószínű, hogy nem is lehet leválasztani, és elszigetelt jelenséggént vizsgálni.” (Tor Ragnar Gerholm: Svéd Nemzeti Enciklopédia, 1997, „materia” címszó alatt.)

„Az anyag elemi építőköveinek keresését fel kellett adni akkor, amikor a fizikusok oly sok elemi részecskét találtak, hogy azokat a továbbiakban már aligha lehet elemieknek nevezni. Az elmúlt néhány évtized során kísérleteikben a fizikusok nagyon ingatagnak találták az anyagot, szubatomi szinten pedig azt látták, hogy az anyag meghatározott helyen nem létezik, de tendenciát mutat a létezésre.” (Idézet Barbara Ann Brennan fizikus, a NASA Goddard Space Flight Center volt munkatársa „Gyógyító kezek” c. könyvéből, 27. old.)

Meglepő következtetés! "Az anyag meghatározott helyen nem létezik, de tendenciát mutat a létezésre." Más szóval nem találhatók anyagi részecskék! Ha az anyagot megkísérljük mind apróbb részecskékre bontani, ugyanúgy eltűnik, mint ahogyan az élet kifolyik a biológus ujjai között, ha boncolókéssel keresi.

Köztudott dolog, hogy a fény bizonyos körülmények között hullámként viselkedik, más körülmények között anya-

gi tulajdonságokat mutat. A fizikusok rájöttek arra, hogy ez a különös kettős természet az általunk anyagnak tekintett „valamire” is érvényes.

„Már 1925-ben sikerült kimutatni, hogy egy elektronsugár hullámként viselkedhet, ugyanis interferencia lép fel, ha az elektronsugár egy kristálynak ütközik. Ez az elektron hullámhosszának megmérést is lehetővé tette. Pontosan egyezett azzal, amit Louis de Broglie előre kiszámított. Az elektront tehát nem lehetett úgy meghatározni, mint egy kis golyót, vagy egyáltalán egy „anyagi” tárgyat. Abban a világban, ami bennünket, embereket körülvesz, egyértelmű, hogy egy tárgy, pl. egy focilabda, egyetlen esetben sem lép fel hullámként. A fotonok, elektronok és atomok amik nem tárgyak' úgy lépnek fel, mint amik csak néha tárgyak, azaz csak néha lehet őket helyzetük, formájuk és tömegük alapján meghatározni

Máskor viszont megtörténik hogy fotonsugarak [fényugarak), elektronsugarak sőt, még atomsugarak is hullámként lépnek fel Az elektron nem hullám, és nem is részecske. 'Ő' egy elektron." (Svensson, S.: Molekylerna genomsökadas. Stockholm, Liber Förlag.1983)

Ez a paradoxon a fizika talán legvitatottabb rejtélye. Végso soron mi az, ami bennünket körülvesz? Fölként anyagi részecskék, amik néha hullámtermészetet mutatnak, vagy hullámok, amik néha anyagi természetet mutatnak? A fizikusok szerint mindkettö, a hétköznapi élmény szerint szinte egyértelműen anyag. Csakhogy a hétköznapi élmény már vezetett bennünket tévútra...

Ezért most közelítsünk a dolog lényegéhez az úgymond kevésbé nyilvánvaló oldalról.

Mi történne, ha az anyagot hullámként kezelnénk? A fizikai és matematikai lehetőség ugyanis adott.

$E=mc^2$ mondja ki Einstein speciális relativitáselméletének közismert képlete, ahol E az energia, m a tömeg és c a fény sebessége vákuumban. A képlet azt mutatja, mennyi

energia felel meg egy bizonyos tömeggel rendelkező részecskének. Ezek a bizonyos részecskék tehát, amiket mi anyagként érzékelünk, tulajdonképpen kis „energiacsomagok”.

A részecskék energiái, Max Planck törvényének értelmében, frekvenciában is kifejezhetők. Max Planck már 1900-ban felfedezte, hogy magasabb energiához mindig magasabb rezgésszám tartozik. Így különböző típusú és rezgésszámú hullámok különböző szubatomi részecskéknek felelnek meg.

Amit mi anyagnak érzékelünk, valóban leírható hullámként, de itt nem akármilyen hullámokról van szó, hanem azok egyik különös fajtájáról, azaz állóhullámokról.

Az állóhullám¹ - nevét meghazudtolva - tulajdonképpen nem azt jelenti, hogy valami statikus dologról lenne szó.

Állóhullámok egyszerűen előállíthatók, pl. egy több méter hosszú gumiszalag segítségével.

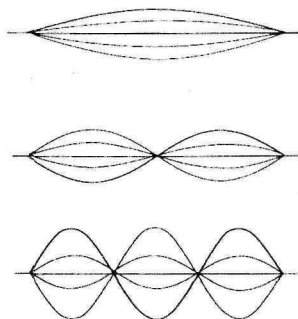
Keltsünk a szalag szabad végén (B) rezgéseket (1. ábra). A hullámok a szalagon végighaladva a rögzített végen (A) visszaverődnek, és szembetalálkoznak az (B) felől érkező hullámokkal. A kialakuló kép általában igen változékony, bizonyos frekvenciánál azonban a hullámalakzat állandósul, és a kialakult állóhullám két alapvető jellegzetessége jól megfigyelhető.

1. ábra

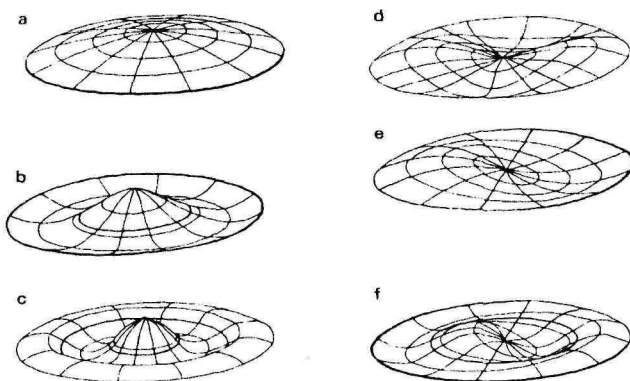
Az egyik az, hogy a szalag különböző részei nem egymás után, hanem egyszerre végzik rezgésüket. A másik jellem-

zetesség az amplitúdó eloszlásnál figyelhető meg. Bizonyos pontok gyakorlatilag nyugalomban vannak, mások pedig maximális amplitúdóval végzik rezgésüket. Az előbbieket csomópontoknak, az utóbbiakat duzzadási helyeknek nevezzük. Hasonló állóhullámok lépnek fel egy orgonasípban, vagy egy hegedű húrján. Az orgonasíp esetében az állóhullámok az áramló levegőből jönnek létre, a hegedű esetében maga a húr az, ami rezeg.

2. ábra.

Állóhullámok egy rezgésben lévő húron.

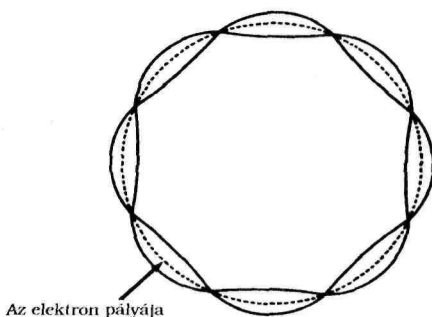

3. ábra.

Állóhullámok egy dob membránján.

A dob membránját feltüntető rajzokon az a, b és c-vel jelölt ábrákon a központhoz viszonyítva teljesen szimmetrikus állóhullámokat látunk, míg a d, e, és f ábrákon a szimmetria csak az egyik átmérőhöz viszonyítva figyelhető meg. Az állóhullámot tehát nem csak a frekvenciája, hanem a szimmetria típusa is jellemzi.

Ami az anyagot illeti, az atommag és az elektronok bizonyos kísérletekben határozottan hullámtermészetet mutatnak.

4. ábra
Az elektron, mint állóhullám

Az elektron tehát állóhullámként is leírható. A 4. ábra könnyen kapcsolatba hozható a 2. ábrával, ami egy hegedűhúron fellépő állóhullámot ábrázol.

Csak hogy van egy-két probléma.

Az első az, hogy ezek az állóhullámok csak addig „állnak”, amíg energiával tápláljuk őket. Ez természetes, hiszen ha nem játszunk a hegedűn, vagy nem fújunk levegőt az orgonasípba, akkor elhallgat. Talán nem fér kétség ahhoz sem, hogy a dob membránján is csak addig maradnak meg az állóhullámok, amíg a dobot ütemesen verjük azaz energiát adunk hozzá.

Na de mi a helyzet az elektronnal? Ha van rá lehetőség, hogy állóhullámként vizsgáljuk, akkor hogy létezik, hogy energia hozzáadás nélkül is állandó rezgésben van?

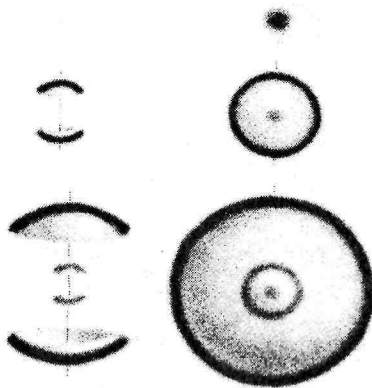
Melyik a valószínűbb válasz?

1. Az elektron „örökmozgó”, ami ellentmond a fizika törvényeinek. Vagy...

2. Az elektronnak is állandóan energiára van szüksége, hogy rezgésszámát és szimmetriáját megtartsa.

A másik kérdés legalább ennyire komoly. A 4. ábra egyszerű elméleti modellként ábrázolja az elektront, mint állóhullámot. A kép kétdimenziós, de a gyakorlatban egy háromdimenziós valósággal kell szembenéznünk, így hát különböző képet kapunk, ha egy elektront „oldalról” vagy „felülről” nézünk. (5. ábra)

Ezeknek az állóhullámoknak néha olyan formájuk van, ami megnehezíti az asszociációt holmi kör alakú pályával, hiszen az állóhullám részei még csak összefüggő mintát sem alkotnak. Az elektront persze úgy is fel lehet fogni, mint egy részecskét, ami legnagyobb valószínűséggel ott található, ahol az állóhullámnak legnagyobb az amplitúdója, de a fizikusok ma már nem ragaszkodnak ehhez a modellhez.

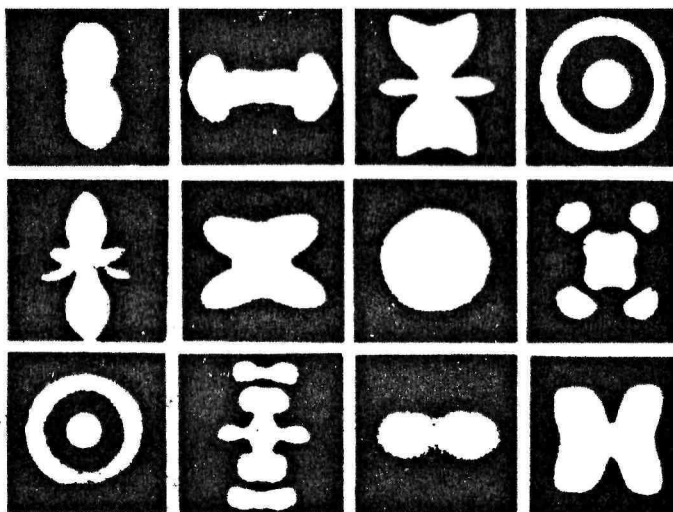

5. ábra

Álló elektronhullámok egy atomban

Hasonlítsuk össze ezt az ábrát a 3. ábrával. A hullámot, mint ott is, rezgésszáma és szimmetriája jellemzi.

Az 5. ábrán látható állóhullám nem az egyetlen előforduló típus. Amikor Schrödinger* megvizsgálta a legegyszerűbb atomban, a mindössze egyetlen elektront tartalmazó hidrogénatomban fellépő hullámformákat, hullámegyenletének segítségével egész sor különböző formájú állóhullámot fedezett fel. A 6. ábra ezen állóhullámok egy részét mutatja be.

6.ábra.

Schrödinger viszont nem volt biztos abban, hogy mi is az, ami kering, vagy hogy van-e egyáltalán valami, ami ezekben az állóhullámokban kering. Nem csoda, hiszen elméletileg az elektron ott fordul elő nagyobb valószínűséggel, ahol az ábrán kiterjedtebb fehér folt látható, és kisebb valószínűséggel ott, ahol a fehér folt kisebb. Ahol az ábra fekete, ott az elektron előfordulási valószínűsége nulla. Csakhogy van néhány olyan alakzat, ami keresztülhúzni látszik az

előfordulási valószínűségekre épített elképzelést. A felső sor és a középső sor jobb szélén, valamint az alsó sor első két ábráján nincs összeköttetés a fehér mezők között. Hogy juthat el az elektron az egyikből a másikba, ha a két fehér foltot elválasztó fekete mezőn soha nem halad át?

Egy atom elég sok állóhullámból tevődhet össze. A stabil ^{23}Na atomban például 11 protont és 12 neutronot találunk az atommagban. Ez 23 különböző típusú és rezgésszámú állóhullámot jelent. Az atommagot további 11 elektron veszi körül, ami azt eredményezi, hogy a nátriumatom úgy is leírható, mint egy 34 állóhullámból álló energiacsomag.

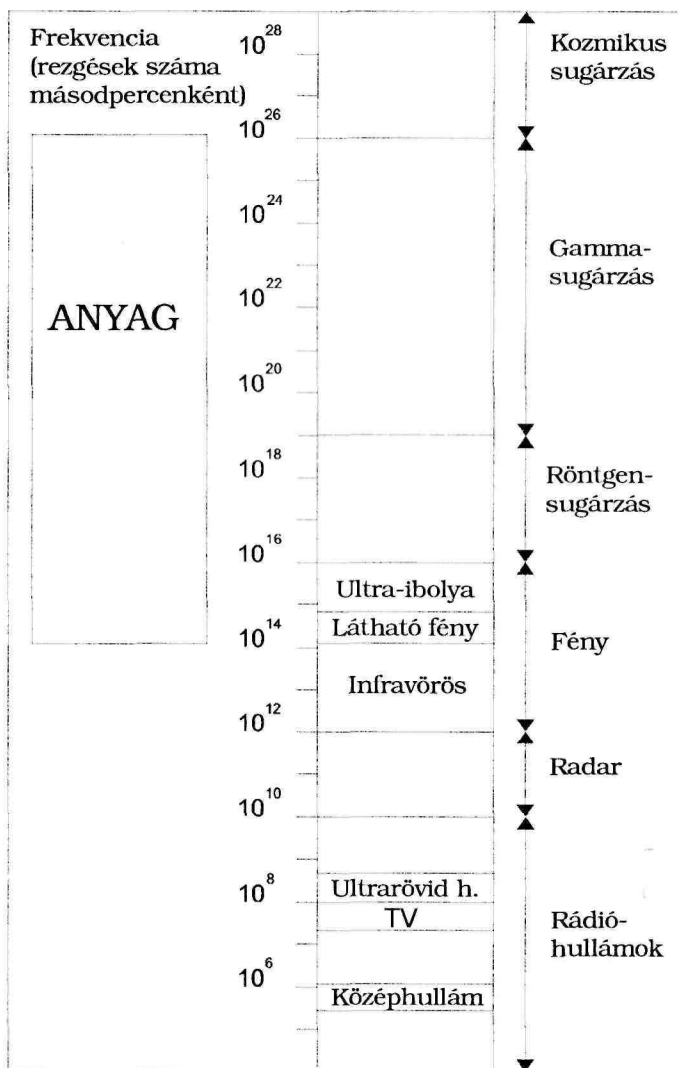
Az atomok molekulákba szerveződhetnek, a molekulák az élő és élettelen anyag alkotórészei, ami gyakorlatilag annyit jelent, hogy egy kő, egy virág, egy gépkocsi, sőt, az ember is állóhullámok többszörösen összetett halmazából áll.

Ez persze még mindig különösen hangzik, hiszen hétköznapi érzékelésünk számára a „hullám” lényegesen más, mint az „anyag”. Pedig - amint erre hamarosan fény derül - minden jel arra mutat, hogy „anyagi részecske” egyáltalán nem létezik, csupán az elektromágneses állóhullám az, ami bizonyos kísérletekben anyagi tulajdonságokat mutat!

Előbb azonban meg kell vizsgálnunk, hol is foglal helyet az általunk anyagnak tekintett frekvenciasáv az elektromágneses spektrumhoz viszonyítva. Ezt az úgy nevezett spektrumanalízis teszi lehetővé.

„Az atomot megvilágítani annyit jelent, mint lehetővé tenni, hogy bizonyos fotonok - amiknek energiáját rezgésszámuk, azaz hullámhosszuk határozza meg - kölcsönhatásba lépjenek az atommal. Ha ez az energia megfelel annak, ami az elektron két különböző energiaszintje között van, akkor egy rezonancián alapuló jelenség lép fel. Az elektron felszívja a foton energiáját, és egész egyszerűen hullámformát változtat... És

AZ ANYAG HULLÁMSÁVJA AZ ELEKTROMÁGNESES SPEKTRUMHOZ VISZONYÍTVA

7. ábra

pontosan ennek az ellenkezője történik akkor, amikor a magasabb energiaszintre gerjesztett elektron lead egy fotont, és visszatér az alacsonyabb energiaszintre." (Svensson, S.: *Molekylerna genomskådas*. 1983)

Az elnyelt vagy leadott foton hullámhosszából rendkívüli pontossággal meghatározható az atomot alkotó állóhullámok rezgésszáma. Ha minden rendelkezésünkre álló anyagot megvizsgálunk ezzel a módszerrel, és az állóhullámok frekvenciáit összehasonlítjuk az elektromágneses spektrummal, azt látjuk, hogy az „anyag” elég széles „hullámsávot” takar, ami a látható fénytől a gammasugárzás felső határáig terjed. (7. ábra) Azért jelöltem az alsó határt a látható fény szintjén, mert itt kezdődik a dilemma, miszerint a látható fény fotonjai anyagi- vagy hullám természetűek. Tudott dolog, hogy végezhetünk olyan kísérletet, amiben a foton hullámtermészete figyelhető meg, és olyat is, amiben a foton anyagi részecskeként viselkedik. A felső határ azért a gamma sugárzás felső határa, mert itt most csakis földi anyagról van szó, és földi anyag kozmikus sugárzást kibocsátani nem képes.

Ezek után talán már megválaszolható a kérdés, hogy miért is érzékeljük anyagnak azt, ami tulajdonképpen hullám: Wolfgang Pauli osztrák fizikus 1925-ben bebizonyította, hogy egyetlen atomon belül nem létezhet két teljesen egyforma elektron. Egy bizonyos tulajdonságokkal rendelkező elektron kizárja egy pontosan ugyanolyan elektron jelenlétét. Ezt a felfedezést *Pauli kizárási* elvének nevezték el, és 1945-ben Nobel-díjjal jutalmazták.

Mi történik akkor, ha két azonos atomot, mondjuk két teljesen egyforma szénatomot megpróbálunk összepréselni? Nos, ha a két atom azonos, akkor nyilván vannak bennük teljesen azonos elektronok, protonok és neutronok. Érvényre jut a kizárási elv, és az azonos típusú és energiájú állóhullámok anyagi tulajdonságokat mutatnak egymáshoz viszonyítva!

És ez az anyag „nagy titka”.

Hétköznapi tapasztalataink szerint az anyag egészen másként jelentkezik, mint a fény, a hang vagy a rádióhullámok, de a kulcskérdés mindig az: mihez viszonyítva?

- Mihez képest, azaz mihez viszonyítva más az anyag, mint a fény, a hang vagy a rádióhullám?

A válasz egyszerűnek, szinte magától értetődőnek tűnik.

- Érzékszerveinkhez, valamint önmagához viszonyítva.

Bőrfelületünkhöz, tüdönkhöz, belső szerveinkhez viszonyítva...

Az úgy nevezett „magától értetődő” válasz azonban megtévesztő. Testünk és érzékszerveink valóban arról tanúskodnak, hogy a körülöttünk lévő világ anyagi természetű. De a testünk ugyanazokból az anyagokból, ugyanazokból az atomokból (vagyis állóhullámokból) épül fel, amiket a környező világban találunk, hiszen a táplálkozás során ezeket visszük be szervezetünkbe, ezek képezik testünk alkotóelemeit.

A testünket alkotó anyag és a bennünket körülvevő anyag ugyanaz az energiafajta. Nyilvánvaló, hogy a testben lévő víz és szén stb. elektronjai, protonjai és neutronjai semmiben sem különböznek a testünkön kívül lévő szén és víz hasonló részeitől.

Valahányszor valamit anyagként érzékelünk, semmi más nem teszünk, mint összehasonlítunk két hasonló hullámsávot! Összehasonlítjuk a testünket alkotó állóhullámok halmazát a testünkön kívül található állóhullámok halmazával. Más szóval: egymáshoz közel álló energiaszinteket hasonlítunk össze. Tesszük ezt ujjunk begyével, testünk teljes felületével, szájunkkal, sőt belső szerveinkkel is, hiszen a légzés és a táplálkozás is ennek az összehasonlítási rendszernek a részét képezi.

Ebből a szemszögből nézve az anyag nem más, mint egy viszonylag széles és összetett hullámsáv, ami állóhullámokból áll, és csak akkor mutat anyagi tulajdonságokat, amikor ezt a hullámsávot önmagával hasonlítjuk össze.

Amit ml anyagnak nevezünk, csak egy tulajdonság. Persze, mint minden tulajdonság, ez is relatív. Nem egy bizonyos típusú energiaszintre jellemző, hanem arra, hogy az energia hogyan viselkedik, amikor hasonló, vagy energiaszintben egymáshoz közelálló hullámsávukat hasonlítunk össze.

Mindaddig, amíg a bennünk lévő atomok és a rajtunk kívül lévő atomok nagy számban tartalmaznak azonos felépítésű elektronokat, neutronokat és protonokat, ezek az állóhullámok egymáshoz viszonyítva anyaginak és többé-kevésbé alakíthatónak tűnnek. Az anyagérzet azonban lényegesen megváltozik abban a pillanatban, ahogy sikerül megváltoztatnunk egy tárgy belső frekvenciáit.

A víz nagyon jó példát biztosít egy ilyen kísérlethez. Ha a víz energiaszintjét, (tehát a vízmolekulában jelenlévő oxigén- és hidrogénatomokat alkotó állóhullámok rezgésszámát) sikerül csökkentenünk, akkor a víz megfagy, és szilárd jéggé alakul. Ellenkező esetben, ha megemeljük a belső frekvenciákat, akkor felfő, és párává alakul. A párán sokkal könnyebben áthatolhatunk, mint a jégen. Belélegezzük, és kilélegezzük, sőt, bizonyos koncentráció alatt tudomást sem veszünk róla.¹

Itt kell tehát keresnünk az „anyag” titkát, azaz a különböző energiaszintek egymáshoz való viszonyában. Minden attól függ, mit mihez viszonyítunk, mit és mivel hasonlítunk össze. Ily módon a relativitás fogalma az „anyagérzet”-re is kiterjed.

A RELATIVITÁS, MINT EGYETLEN MÉRŐESZKÖZ

„Akinek egy órája van, tudja mennyi a pontos idő. Akinek két órája van, már nem olyan biztos benne.”

anonymus

Gyakran mondjuk, hogy a Világegyetemben minden relatív. Arra talán ritkábban gondolunk, hogy valójában mit takar ez a kifejezés.

A „relatív” szó latin eredetű, és azt jelenti, hogy valamitől függő, valamihez viszonyított.

Gyakran fanatikus módon kapaszkodunk mérési eredményeinkbe, megfélekezve arról, hogy minden mérés, amit végzünk és minden érzékelés, ami érzékszerveink közvetítésével információt továbbít számunkra a környező világról, csupán összehasonlítás! A Világegyetemben mindennek a helyét, minőségét, méretét, értékét vagy bármely más tulajdonságát csakis valami máshoz viszonyítva, valami mással összehasonlítva tudjuk meghatározni. Ilyen összehasonlítások alapján osztjuk fel a világot, és úgy tekintünk rá, mint aminek egy része anyagból, más része hullámokból áll.

Nos, ha mindennek csak valami máshoz viszonyítva van értéke és értelme, vizsgáljuk át röviden a saját érzékszerveink útján beérkező információ természetét.

Az első dolog, és talán a legfontosabb, amivel kapcsolatba kerülünk: a hang. Már magzatként, az anyaméhben is halljuk. A hangok esetében teljesen nyilvánvaló, hogy hul-

lámokról, pontosabban hanghullámokról van szó. Tudjuk, hogy a fülünk jó esetben a 16 és 20.000 Hz közötti frekvenciasávot képes érzékelni. Dobhártyánk felfogja, a fül anatómiai szerkezete továbbítja ezeket a jeleket az agyhoz, és az agy értelmezi őket. A dobhártyának viszont korlátozott képességei vannak. Nem képes rezonanciába kerülni a 16 Hz alatti és a 20.000 Hz feletti frekvenciákkal, és még ez is csak azokra érvényes, akiknek nagyon jó hallásuk van. így határozzuk meg az általunk hangnak érzékelt hullámsáv hallásunkhoz viszonyított alsó és felső határát.

Persze itt is összehasonlításról van szó.

A dobhártya rezonáló képességét hasonlítjuk össze külső hangforrások frekvenciáival. Ami 16 Hz alatt van, az már nem hasonlítható össze a dobhártya rezgéseivel. Ezek az infrahangok.

Ami 20.000 Hz fölött van, ugyancsak a dobhártya érzékenységi határán kívülre esik. Ez az ultrahangok tartománya.

Gyakran olvashatunk arról, hogy a denevér, vagy a kutya hallja az ultrahangokat, pedig mindössze arról van szó, hogy a denevér füle más frekvenciasávhoz alkalmazkodott. Amit a denevér hall, az csak számunkra, a mi fülünkhöz viszonyítva ultrahang. A denevér füléhez viszonyítva ugyanolyan hang, mint a többi!

A hangok különös tulajdonsággal rendelkeznek, ami a Világegyetem mélyebb titkainak kulcsát is kezünkbe adhatja. A kulcs a zenében van elrejtve...

Zenei skálánk hét alaphangra épül, a nyolcadik már a skála első hangjának magasabb frekvencián rezgő megfelelője. Különböző hangokhoz különböző rezgésszám tartozik. Minél magasabb a rezgésszám, annál magasabb a hang. Az alsó C és a felső C nem ugyanaz a hang. Ha egy dallamot lejátszunk néhány oktávval mélyebben, vagy magasabban, az mégis felismerhetően ugyanaz a dallam lesz.

Érdemes figyelni arra, hogy az oktávonkénti ismétlődés nem érhet véget 20.000 Hz fölött, pusztán azért, mert fülünkkel képtelenek vagyunk a hangokat megkülönböztetni, vagy érzékelni. A denevér számára a bogarokról visszaverődő úgy nevezett „ultrahang” étvágygerjesztő mennyei zene. Az oktávonkénti ismétlődés, mint az hamarosan kiderül, nem csak a hangok tulajdonsága.

Ha egy prizma segítségével felbontjuk a fehér fényt, megkapjuk a szivárvány színeit, azaz a szivárvány hét alapszínét. A szivárvány színei rezgésszám szerinti növekvő sorrendben helyezkednek el, ahol a vörös a szem által érzékelt legalacsonyabb rezgésszámú, az ibolya pedig a legmagasabb. Ha valami olyat szeretnénk látni, ami ezen a hullámsávon kívül van, akkor a szemünkönél érzékenyebb műszerekre van szükségünk. Ha infravörös fotót szeretnénk készíteni, ez azt jelenti, hogy a hőszugárzásnak megfelelő rezgésszámot fel kell transzformálnunk abba a sávba, amit szemünk már érzékel. Ha az ibolyántúli tartományról szeretnénk fényképet készíteni, akkor pontosan ellenkezőleg, azaz lefelé kell transzformálnunk az ibolyántúli hullámsávot. A különböző hullámhosszú fény csak szemünkhöz viszonyítva tűnik színnek, és végső soron a szemünk érzékenysége határozza meg, hogy mit és mennyit látunk. A különböző színek csak hullámhosszban, azaz rezgésszámban különböznek egymástól, ami arra enged következtetni, hogy ez a rezgésszám-különbség az ibolyántúli tartományban is nyomon követhető, tehát színeknek is kell létezniük „egy oktávval feljebb”. Tény, hogy a fény esetében szabad szemmel rendszerint csak „egy oktávot” látunk, de ez nem a fényen, hanem saját szemünk korlátozott érzékelési képességén múlik. Ha szemünk érzékenyebb volna, az ibolyántúli fények hullámsávja ugyanolyan színesnek látszana, mint a látható fényé...

Számunkra az illatok és ízek is rendkívül fontosak. A hangra és a fényre könnyen rámondjuk, hogy hullám, de

az illatokról és az ízekről talán másképp vélekedünk. Ezek általában az anyagokhoz kapcsolódnak, és rendszerint úgy tekintünk rájuk, mint az anyag tulajdonságaira. Ha felismerjük, hogy az anyag tulajdonképpen szimmetria és rezgésszám által meghatározott állóhullámok rendezett halmaza, akkor már természetesnek tűnik, hogy az íz és az illat sem lehet más, mint hullám. Ezeket az energiákat nyelvünk és orrunk segítségével érzékeljük, habár egy TV-műsor szerint a japánok már készítették olyan műszert, amivel meg lehet vizsgálni, hogy melyik a legbüdösebb hal. Attól talán még messze vagyunk, hogy „infra-illatokról” és „ultraillatokról” beszéljünk. Ez csak akkor lenne valószínű, ha sikerülne olyan illatokat mérni, amik kívül esnek szaglásunk érzékenységi határán.

Ez a bizonyos oktávonkénti ismétlődés jellemző tehát a hangokra és a fényre. Ugyan ki gondolna arra, hogy az általunk anyagnak tekintett hullámsáv esetében is létezhet valami hasonló?

Pedig létezik...

Mendelejev periódusos rendszerében az elemek hét vízszintes sorban helyezkednek el.

Miért is hívják ezt periódusos rendszernek?

Azért, mert megfigyelhető az elemek fizikai és kémiai tulajdonságainak bizonyos ismétlődése.

Ez persze kísértetiesen emlékeztet a hangok és a fény területén megfigyelhető ismétlődésre.

Előfordulhat-e, hogy az anyag is ugyanazt a mintát követi? Létezhet-e anyag „egy oktávval feljebb”?

Lehet, nevetségesnek tűnik a feltételezés, de az anyagot állóhullámok alkotják, és ezek mindegyikéhez jól meghatározható rezgésszám tartozik. Miért ne létezhetne mindez „egy oktávval feljebb”? Az a tény, hogy nem érzékeljük, vagy éppenséggel érzékeljük, de nem tekintjük anyagnak, annak is tulajdonítható, hogy az érzékszerveink közvetítésével

beérkező információ csupán különböző frekvenciájú és szimmetriájú hullámok összehasonlításából adódik. Összehasonlítjuk a testünkön kívül lévő hullámokat a testünket alkotó hullámokkal. Nem véletlen, hogy a kutatóknak nem sikerül „elementáris anyagi részecskét” találni.

Minden attól függ, hogy az összehasonlított energiaszintek vagy frekvenciák között mekkora a különbség.

Attól függetlenül, hogy hangról, rádióhullámokról, fényről, vagy „anyag hullámról” van-e szó, ha elég nagy a frekvenciakülönbség, ezek a hullámok áthatolnak egymáson. Megfigyelhetjük például, hogy a ház falai nem jelentenek akadályt a rádióhullámok számára. Mi akadálnak tekintjük a falat, de a rádióhullám nem vesz róla tudomást. így bezárt ajtók és ablakok mellett is rádiózhatunk. A két frekvenciasáv - a rádióhullám és a fal - közötti különbség túlságosan nagy, ezért nem mutatnak anyagi tulajdonságokat egymással szemben. Egy úgy nevezett Faraday-kalitka, ami acéldrótokból áll, részben anyagánál fogva, részben pedig szerkezeténél fogva jelent áthatolhatatlan - tehát anyagszerű - akadályt egy rádióhullám számára, így a rádióhullám nem tud áthatolni olyan lyukakon, amikbe az ujjunk könnyedén befér. Rádióhullámokat hasonló frekvenciájú rádióhullámokkal ki lehet oltani, vagy zavarni lehet, mert ezek egymással szemben ugyanúgy anyagként viselkednek, mint egy fal egy emberi testhez képest.

A falon nem csak a rádióhullámok haladnak át. A hang is áthalad. Akinek szomszédja van, gyakran megtapasztalhatja.

Amennyiben az anyagot állóhullámok halmazaként fogjuk fel, a Világegyetem többi titkára is könnyebben deríthetünk fényt.

Az első lépés az lehetne, hogy felismerjük: Egyetlen állóhullám sem „áll” magától, legalábbis a zenében nem. Az orgonasípban vagy a hegedűhúron létrehozott állóhullám csak addig áll, amíg energiával tápláljuk.

Nem valószínű, hogy az anyagra ugyanez érvényes?

A logika nevében különös dolog volna matematikai, grafikai és fizikai szempontból hasonló jelenségekre különböző elméleti modellt alkalmazni.

Ha az egész Világegyetem - minden asztrofizikai objektumot, tehát csillagokat, bolygókat stb. beleértve - állóhullámokból áll, hogy létezik, hogy ezek az állóhullámok energia hozzáadás nélkül fenn tudnak maradni? Vagy - ha a fennmaradáshoz bizonyos optimális körülmények között nincs is szükség fenntartó energiára - ugyan hol van az a forrás, ami ezeket a hullámokat eleve létre hozta? Hiszen ahogy rádióhullám nem jöhet létre „adó” nélkül, úgy egyetlen hullám sem jöhet létre hullámforrás nélkül!!!

Számomra mindig volt valami zavaró ebben a megközelítésben. Egyrészt arra tanítottak az iskolában, hogy örökmozgót építeni - legalábbis egy zárt rendszerben -nem lehet, mert ez ellentmondana az energiamegmaradás törvényének. Másrészt azt látom, hogy az Univerzumban kivétel nélkül minden állandó mozgásban van, minden forog, kering, rezeg stb. Nem is volna ezzel baj, ha legalább egy elektront meg lehetne állítani. A rezgés viszont még abszolút zéró fok közelében sem szűnik meg!

Nos, vagy egy gigantikus örökmozgóval állunk szemben, ami ellentmond a fizika törvényeinek, vagy ez a csodálatos világ valamilyen módon energiát kap, ami a mozgását és az állóhullámait létre hozza és fenntartja. Márpedig ez utóbbi esetben az általunk feltérképezett anyagi Univerzum nem tekinthető zárt rendszernek.

Ez lényegében azt jelentené, hogy minden elektront, protont és neutronot, sőt az egész általunk ismert Univerzumot létrehozta és „fenntartja” valami. Léteznie kellene tehát egy ilyen energiaforrásnak - sőt talán vezérlő egységnek is nevezhetnénk - valahol a „háttérben” (és itt az anyagnál lényegesen magasabb energiaszintre gondo-

lok), hiszen ez az anyag stabilitására is magyarázattal szolgálna...

Nos, lehet, hogy többen is vannak, akik ezt a kérdést feltették maguknak. A probléma talán az, hogy ilyen energiát - ami az általunk ismert Világegyetemet fenntartaná, és magyarázattal szolgálna az anyag stabilitására -nem lehet mérni. Mérési eredmények hiányában pedig egyetlen fizikus sem merné kijelenteni, hogy márpedig ilyen energia létezik.

Pedig közelebb kerülnénk a megoldáshoz, ha figyelembe vennénk, hogy mi is a mérés?

A mérés összehasonlítás, és semmi több!

A mérés nem ad abszolút értékeket!

Minden mérés relatív!

Amit mérünk, azok rezgésszám és szimmetria által meghatározott hullámok.

Amivel mérünk - a műszer - szintén rezgésszám és szimmetria által meghatározott állóhullámokból áll.

Közvetlen méréshez elengedhetetlenül fontos, hogy amit mérni akarunk, annak legyen a műszeren belül valami megfelelője, amihez azt a bizonyos mérni kívánt dolgot hasonlítani tudjuk. Ilyen módon egy mérőműszer alkalmas lehet mindazon frekvenciák mérésére, amik a műszert alkotó anyag frekvenciáinál alacsonyabbak, vagy azokkal egyenlők. Olyan elektromágneses hullámokat, olyan állóhullámokat, amik a műszer energiaszintjéhez képest magasabb frekvenciával rendelkeznek, nem lehet közvetlen módon mérni.

Márpedig a kozmikus sugárzás frekvenciái magasabbak anyagi műszereink frekvenciáinál - mondhatná bárki, aki csak egy pillantást vet az elektromágneses spektrum és az anyag viszonyát feltűntető táblázatra.

Hogyan lehetséges, hogy egy részüket mégis mérni tudjuk?

A fizikusoknak sikerült ezt úgy megoldaniuk, hogy felismerték: a kozmikus sugárzás hatást gyakorol az anyagra. Az anyagok közül a kristályok bizonyultak a legalkalmasabbnak az ilyen jellegű mérésekre. Gyakorlatilag tehát nem a kozmikus sugárzást mérjük, hanem a kozmikus sugárzás kristályokra gyakorolt hatását. Ugyanezt a princípiumot alkalmazzuk, amikor a láthatatlan röntgensugárzás frekvenciáit transzformáljuk le alacsonyabb frekvenciájú, látható képekké, pl. egy lábtörés esetén. A röntgenképet kezünkben tartva természetesen tisztában vagyunk azzal, hogy az nem maga a röntgensugárzás, hanem annak a fényérzékeny filmre gyakorolt hatása. Azt mondhatnánk, hogy a filmen lévő kép a röntgensugárzás analóg megfelelője egy olyan frekvenciasávban, amit szemünk érzékelni képes.

Más műszerek, mint pl. a Geiger-Müller féle, a radioaktív sugárzást annak bizonyos gázokra kifejtett ionizáló hatása alapján mérik.

Ha már elég bátorságot gyűjtöttünk ahhoz, hogy mérési eredmények hiányában is feltételezni merjünk a kozmikus sugárzásnál is magasabb energiaszinteket, a következő lépés az lehetne, hogy egészen más szemszögből közelítsünk a tömegvonzás jelenségéhez.

Tekintettel arra, hogy a Világegyetemben minden anyag állóhullámokból áll, a gravitáció nem nagyon lehet más, mint rezonancia-jelenség. Ugyan miért vonzódna a tömeg a tömeghez, ha nem elektromágneses hullámokból állna, amik egymással rezonanciába kerülnek? Az alacsonyabb frekvenciák, mint a rádióhullámok és a látható fény, akadálytalanul el tudják hagyni a Földet. A magas frekvenciájú és magas energiájú kozmikus sugárzás a legnagyobb égitestek között is akadálytalanul, és ami nagyon fontos, pályamódosítások nélkül képes áthaladni. Még a víz is legyőzi a gravitációt, amint frekvenciája kissé megemel-

kedik és elpárolog, de esőként esik vissza, amint lehül, és frekvenciája csökken.

Gravitáció = Rezonancia

(A későbbi bizonyítás számára talán járható út volna, ha megvizsgálnánk a rezonancia törvénye és a gravitáció törvénye közötti analóg megfeleléseket. Nem szakértői vélemény, de úgy érzem, nagy a valószínűsége, hogy az atomon belüli úgy nevezett gyenge erő és erős erő is rezonancia-jelenség. Ebben az esetben lehetőség nyílna a fizikában ismert négy erő - a gyenge erő, az erős erő, a gravitációs erő valamint az elektromágneses erő - egyesítésére.)

Előbb-utóbb fel kell tennünk magunknak a lassan elkerülhetetlennek látszó kérdést:

- Megtörténhet-e, hogy mindazok az állóhullámok, amiket mi anyagként érzékelünk, sokkal magasabb energiaszinteknek, sokkal magasabb frekvenciáknak a hatására jönnek létre, olyan magas energiaszintek hatására, amiket anyagi mérőműszerekkel lehetetlen mérni? Előfordulhat-e az, hogy valóban léteznek magasabb energiaszintek, amik az egész anyagi világot „fenntartják”?

Egyelőre három tényezővel állunk szemben, ami ezt a feltételezést fenntarthatja:

1. Az anyagot alkotó állóhullámok fennmaradása.
2. Az anyag stabilitása.

3. A tömegvonzás - bár ez csak közvetett módon, hiszen ennek az előfeltétele az anyagi hullámsáv léte és fennmaradása.

Ezzel azonban még távolról sem értünk a felsorolás végére.

A „MAGASABB SZFÉRÁK” ELMÉLETE

A zenében világos és egyszerű példa áll rendelkezésünkre.

Egy húron vagy egy orgonasípban csak állandó energia-hozzáadással lehet létrehozni és fenntartani egy állóhullámot. A kibocsátott hang viszonylag alacsony frekvenciájú, legalább is a hangszer, vagyis a hangszer anyagát alkotó állóhullámok frekvenciáihoz képest. Egy hangszer képes arra, hogy hangot hozzon létre. Egy hang viszont nem képes arra, hogy létre hozzon egy hangszert. Más szóval: magasabb energiaszint és a hozzá tartozó magasabb frekvencia képes létre hozni alacsonyabb energiaszintet és alacsonyabb frekvenciát. Alacsonyabb energiaszint és alacsonyabb frekvencia viszont semmi módon nem képes arra, hogy saját magától magasabb energiaszintet és magasabb frekvenciát hozzon létre.

Ha az anyagot állóhullámok összességének tekintjük, akkor logikus lépés azt feltételezni, hogy létezik egy magasabb energiaszint, ami ezeket az állóhullámokat létrehozza és fenntartja. Max Planck már 1944-ben is utalt erre Firenzében, Az *anyag lényege* c. előadásán, ahol egy „*intelligens szellem*”-et jelöl meg elképzelhető energiaforrásként, de - attól függetlenül, hogy a későbbiekben ez beigazolódik vagy sem - egyelőre keressük a megoldást a fizika eszközeinek segítségével.

Előfordulhat-e, hogy ugyanaz az elv érvényesül, mint a zenében, ahol az alacsonyabb frekvenciát, mármint a hangot, a magasabb frekvenciatartományhoz tartozó anyagi hangszer hozza létre, és az alacsonyabb energiaszint a magasabb függvénye? Hol kereshetnénk ebben az esetben olyan energiaszintet, ami az anyagot, sőt, a legmagasabb energiaszinten létező kozmikus sugárzást is létrehozza és fenntartja?

Az emberi fantázia nem ismer határokat.

Néha felbukkannak merész gondolkodók, akik nem elégednek meg a jelen világképpel, és kérdéseikre a választ magasabb szférákban, párhuzamos világokban vagy más dimenziókban keresik. Az ilyen és ehhez hasonló fogalmak inkább a tudományos-fantasztikus irodalom szótárába sorolhatók, de megtörténhet, hogy fantáziánk ezúttal helyes irányba mutat.

Léteznek olyan matematikai modellek, amelyek több mint három dimenzióval számolnak, számunkra mégis szinte lehetetlen három dimenziónál többet érzékelni. Még az a bizonyos negyedik dimenzió is, ami egyesek szerint az idő lehetne, komoly problémát jelent. Nem vagyunk képesek látni azt, ami alig pár perccel ezelőtt történt, vagy ami holnap, vagy egy év múlva történni fog. Még ha el is fogadjuk az időt negyedik dimenzióként, memóriánkra, logikánkra és találgatásra vagyunk utalva, ha valamennyire bele szeretnénk pillantani.

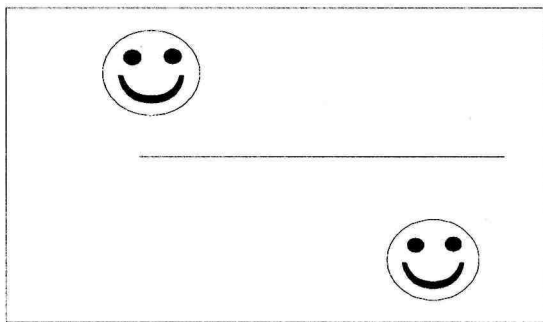
Más dimenziók érzékelésénél ugyanaz a probléma merül fel, mint a műszeres mérések esetében.

Ha van valami a műszerben, ami megfelel annak, amit mérni szeretnénk, az összehasonlítás lehetséges.

Ha volna bennünk valami, ami megfelelne egy negyedik, vagy ötödik dimenzióknak, akkor, és csakis akkor volnánk képesek ezekbe a dimenziókba betekintést nyerni.

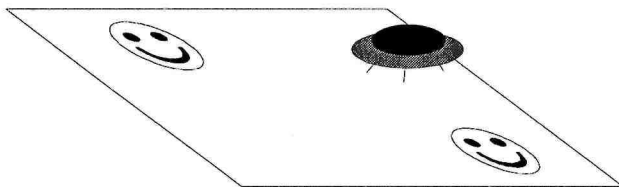
Hogy mindez könnyebben érthetővé váljék, képzeljünk el egy világot, ami mindössze két dimenzióból áll. Ez a világ

tehát teljesen lapos. Képzeljük el, hogy intelligens lények lakják, akik szintén mindössze kétdimenziósak. Agyuknak is csak szélessége és hosszúsága van, magassága nincs. Ha két ilyen lény közé egy vonalat húzunk, olyan akadálnak tekintenék azt, amit nem lehet átlépni, csak megkerülni. Ahhoz, hogy fel tudjanak fogni egy harmadik dimenziót, szükségük volna egy háromdimenziós agyra, ami lehetővé tesz egy pontot ezen a sík világon kívül és felül. De nincs háromdimenziós agyuk. Ezért egy harmadik dimenziót még csak feltételezni sem tudnak. Testüket és agyukat két dimenzió határozza meg. (8. ábra)

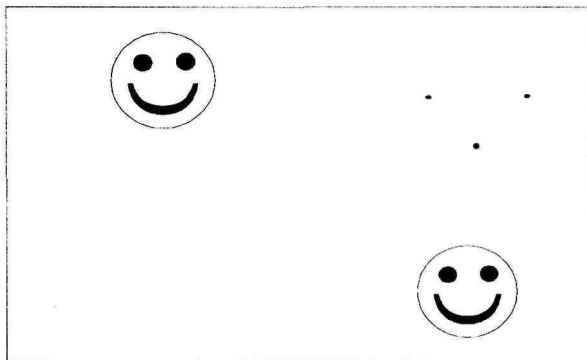
8. ábra.

Mi történne, ha leszállna világukra egy háromdimenziós tárgy, mondjuk egy űrhajó? (9. ábra)

9. ábra

Talán felfedeznék a három pontot a „talajon”, ami „paranormális” módon került oda, de magáról az úrhajóról semmiképp nem tudnának fogalmat alkotni. {10. ábra}(A mosolygós ábra csak a szemléltetés kedvéért ilyen, hiszen egy hipotetikus kétdimenziós világban a szemnek is, a szájnak is valahol a kör kerületén kellene lennie.)

10. ábra

Mi ugyanebben a helyzetben lehetünk háromdimenziós világunkkal, hiszen bőven van olyan jelenség, amit paranormálisnak tekintünk. Háromdimenziós világban élünk, és nem vagyunk képesek fogalmat alkotni egy negyedik, ötödik vagy hatodik dimenzióról, teljesen függetlenül attól, hogy a matematikusok hány dimenzióval számolnak.

Vagy mégis képesek vagyunk valami hasonlóra, csak másképp kellene megközelítenünk a problémát?

Szeretnék javasolni egy lehetőséget, ami gondolatainkat új pályára terelheti.

Miután megismerkedtünk a világunkat alkotó elektromágneses hullámok széles regiszterével, tegyünk egy merész, de logikus lépést! Először is tekintsük valamennyi

hullámot, tehát a hangokat, a fényt, az illatokat, az anyagot, és minden fajta sugárzást egyetlen széles frekvenciasávnak, ahol a sáv alsó és felső határát érzékszerveink és mérőműszereink érzékenysége határozza meg. Mindezen hullámok a háromdimenziós fizikai világhoz tartoznak.

Tekintsük az egész ismert elektromágneses spektrumot - az anyagot is beleértve - egyetlen „oktávnak”.

Feltételezzük most, hogy mindez megismétlődik - ugyanúgy, mint a zenében - „egy oktávval feljebb”.

Képzeljünk el egy egész világot, ami magasabb frekvencián rezgő elektromágneses hullámok összességéből áll. Ugyanúgy, mint az oktávonként ismétlődő zenei hangok esetében, a tulajdonságok ha nem is azonosak, de hasonlóak.

Egy „magasabb oktávban rezgő világon” belül az egymáshoz viszonyított rezgések rendszere lehetővé tesz egy földi körülményekhez rendkívül hasonló világot, ugyanis a különböző elektromágneses hullámok egymáshoz viszonyítva ugyanolyan relatív tulajdonságokat mutatnának.

Nevezzük ezt egy *magasabb szférának*. (11. ábra)

Ily módon egy magasabb szférában létező világ nagyon sokban hasonlítana az általunk ismert földi világhoz. Ha elképzelünk egy ilyen magasabb energiaszinten létező kozmikus szférát, nem tűnne különösnek, ha az is térbeli és időbeli lenne. Még az anyagérzet élménye is megvolna, hiszen az anyagérzet nem más, mint hasonló vagy közelálló hullámhosszok összehasonlítása, egymáshoz viszonyított relatív tulajdonsága.

Az egyetlen dolog, ami egy magasabb szférát a fizikai világtól elválaszt: az energiaszint, vagy más néven az elektromágneses hullámok frekvenciája. Egy magasabb szféra így ugyanazt a teret foglalhatja el, amit a fizikai világ.

El tudunk-e képzelni egy ilyen világot, ahol a Nap, a bolygó, a víz, a virágok, az állatok és minden épület magasabb

frekvencián rezgő elektromágneses hullámokból áll? A magasabb szféra lakói magasabb energiaszinten lévő testükkel, és a hozzá tartozó érzékszerveik segítségével teremtenek kapcsolatot a külvilággal, ami persze ugyanolyan anyagnak tűnik az ő energiatestükhöz képest, mint a földi világ a mi testünkhöz viszonyítva.

És mégsem érzékeljük mindezt.

Egy magasabb energiaszinten létező kozmikus szféra mintegy rátevéődhet a fizikai világra anélkül, hogy zavarnák egymást. Nem különösebb ez, mint a rádióhullám vagy a kozmikus sugárzás jelenléte, ami állandóan körülöttünk van, és átjár rajtunk.

Kedves Olvasó!

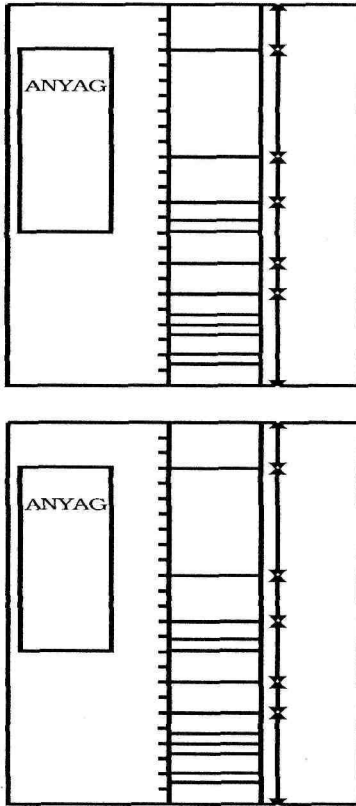
Ha lecsukja a szemét, maga elé tudja-e képzelni mindezt? El tud-e képzelni egy egész Univerzumot, ami különböző energiaszintekből, talán több, egymást átítató, magasabb és még magasabb szférából áll? Az anyagi élmény ezekben a szférákban - ugyanúgy, mint a Földön - csupán a különböző energiaszintek egymáshoz való viszonyából adódik.

Nos, ha ön képes erre, akkor nagyon közel került egy új világképhez. Egy kétdimenziós lény nem tud elképzelni egy háromdimenziós világot, egy háromdimenziós lény pedig nem tud elképzelni egy négydimenziósat, és így tovább. Amennyiben ön, mint értelmes és gondolkodó lény, el tud képzelni egy egész világot, egy magasabb kozmikus szférát, ami nem egy felfoghatatlan negyedik, vagy ötödik dimenzióban van, csupán magasabb energiaszinten létezik, akkor ön nem egy földi létre korlátozott, anyagból véletlenszerűen kialakult lény!

Akkor ön több ennél... Sokkal több...

Ha önben nem volna valami, ami ezekhez a magasabb szférákhoz tartozik, nem tudná mindezt elképzelni...

Persze, ha egy magasabb szféra léte elfogadható magyarázat lenne is a fizikai világ kialakulására, korai volna le-

11. ábra

A 7. ábrából kiindulva talán így lehetne grafikusán ábrázolni egy magasabb szférát, ami nem térben, csupán energiaszintben különbözik az általunk ismert Földi világtól. Az alsó spektrum a földi világ megfelelője, a felső pedig azé az energiavilágé, ami a földet létre hozza és fenntartja. Ha már befogadtuk tudatunkba egy ilyen szféra létét, talán nem is lenne olyan ördögös dolog kiszámolni, milyen energiaszintek és milyen frekvenciák szükségesek a földi világ fenntartásához, nem is beszélve a szférák közötti kommunikáció kialakításának lehetőségéről.

vonni a következtetéseket. A magasabb szférák elsődleges feltétele az, hogy létezniük kell magasabb rezgésszámú hullámoknak, olyan energiaszinteknek, amiket az anyagi világ képtelen létrehozni. Ebben az esetben anyagi világ alatt nem csupán a földi világot kell érteni, hanem az univerzum egészét. És - mint az az alábbiakból kiderül - a kutatási eredmények ezt a feltételezést maradéktalanul igazolják. Az alábbi idézet Bahcall és Ostriker „Megoldatlan problémák az asztrofizikában” c. könyvéből származik a szerző fordításában.

„ 10^{20} eV nagyságrendű kozmikus sugarakat már 1963 óta észleltek. Nagyon ritkák. Mind a mai napig mindössze 8 eseményt regisztráltak, ami egy $0,5 / \text{km}^2$ évszázad áramlási sűrűségnek felel meg.

Nemrégén két ritka kozmikus sugárról érkezett jelentés, melyeknek energiája meghaladja a 2×10^{20} eV nagyságrendet. Ezek rendkívüli események. Nem létezik olyan hitelképes modell, ami ezt a gyorsulást meg tudná magyarázni. Miután energiájukat nem csökkentette a 2,7K kozmikus háttérsugárzás, ezeknek a sugaraknak a kiindulópontja galaxisunktól legkevesebb 100Mpc^1 távolságra tehető. Ha ezek a sugarak, -ami nagyon valószínű - extragalaktikus protonok a mágneses tér nem téríti el őket. így pályájuknak a kiindulási pontjukra kellene mutatnia, A feltételezett pályák közelében nem léteznek asztrofizikai források. Ezen magas energiaszintű sugaraknak az előfordulása rejtély, és a rejtély megoldása alapvetően új fizikához, vagy asztrofizikához fog vezetni.” (Bahcall & Ostriker: *Unsolved problems in astrophysics*, 325. old. Princeton University Press. 1997)

Léteznek tehát magasabb energiák, magasabb frekvenciával leírható sugarak, vagy hullámok. Az igaz, hogy a megfigyelések nagyon ritkák, de ez mérési módszereinknek is

tulajdonítható. Egyelőre hiányzik viszont egy olyan energiaforrás, ami ezeknek a sugaraknak a létrejöttét biztosíthatná.

Márpedig minden hullám létének előfeltétele egy forrás.

A hullámok nem a semmiből lesznek.

Az általunk eddig felismert legmagasabb energiájú kozmikus sugarak forrása, úgy tűnik, nem az általunk ismert anyagi világban van.

De akkor hol lehet?

Nyilván a megfigyelhető és mérhető tartományon kívül, azaz - pontosabban fogalmazva - e fölött.

Mérőműszereink fejlődnek, precizitásuk egyre jobb lesz, és ez lehetővé teszi, hogy - ha közvetett módszerekkel is -mind magasabb energiaszinteket regisztráljunk. Arról viszont fogalmunk sincs, hogy ezek a rendkívül magas energiaszinttel rendelkező sugárzások honnan erednek, és létrejöttükre még csak hiteles elméleti modellt sem sikerült alkotni. Nem véletlen tehát, hogy az idézett könyv szerzői a megfejtéssel egyidejűleg alapvetően új fizika és új asztrofizika megjelenését jósolják.

Ily módon további két ponttal egészíthetjük ki a felsorolást, ami az anyagi világ háttérében létező magasabb energiaszintre utal:

- Az egyik a legmagasabb energiájú kozmikus sugárzás léte.
- A másik az a képességünk, hogy egy magasabb szféra létét elképzeljük.

Az a tény, hogy képesek vagyunk egy magasabb szférát elképzelni, kigondolni, sőt egyáltalán fogalmat alkotni róla, alapvetően megkérdőjelezi saját lényünk pusztán anyagi voltát és anyagi eredetét, és ezzel együtt mindazt, amit ma a tudományos elméletek az evolúcióval magyaráznak és az élő szervezetnek és az agynak tulajdonítanak.

LÉTREHOZHATJA-E AZ AGY A GONDOLATOKAT?

....amikor új jelenségek arra kényszerítenek, hogy gondolkodásmódunkon változtassunk... még a legelőrehaladottabb fizikusok is óriási nehézségbe ütköznek. Hiszen a gondolkodásmód megváltoztatásának követelménye olyan érzést kelthet, mintha az ember lába alól kirántották volna a talajt... Azt hiszem, ezeket a nehézségeket nem szabad alábecsülnünk. Ha az ember egyszer már átélte, hogy okos és barátságos tudósok mekkora kétségbeeséssel állnak ellen gondolkodásmódjuk megváltoztatásának, csak csodálkozni lehet azon, hogy ilyen tudományos forradalmak egyáltalán lehetségesek voltak."

*Werner Heisenberg**

Bármilyen nehéz dolog is gondolkodásmódunkon változtatni, a tudományos kutatásnak ez az ára.

Nem tűnik veszélyesnek, és talán könnyen elfogadható gondolat, hogy esetleg létezhetnek magasabb kozmikus energiák, amiket még nem sikerült mérnünk. Az a feltételezés azonban, hogy magasabb energiaszinteken létezhet élet, sőt mi több, saját életünk sem csupán a földi létre korlátozott, már merőben más természetű.

Annyi bizonyos, hogy csodálatos fantáziával rendelkezünk. Ha el tudjuk képzelni a magasabb szférákat, akkor

ezek létezhetnek. Ez persze szigorú feltételhez kötött dolog. Ahhoz, hogy egy magasabb szférát el tudjunk képzelni, léteznie kell bennünk valaminek, ami ennek a magasabb szférának megfelel, azaz rendelkezünk kell olyan magasabb energiaszintű testtel, ami egy magasabb energiaszinten létező szférához tartozik. Egy kétdimenziós lény nem képes fogalmat alkotni egy háromdimenziós világról, mert az a bizonyos harmadik koordináta az ő „agyában” nem létezik. Ugyanígy mi sem tudnánk elképzelni magasabb kozmikus szférákat, ha létünk a földi világ hullámtartományára lenne korlátozva.

Az emberi agy rendkívül bonyolult, de végső soron viszonylag alacsony energiaszintű, egyszerű, „földi” anyagokból áll. Amennyiben létünket és lehetőségeinket agyunk viszonylag alacsony frekvenciái, azaz az agyunkat alkotó anyag határozná meg, akkor egyáltalán nem nyílna lehetőségünk arra, hogy bármit is felfogjunk, vagy feltételezzünk ezen a frekvenciasávon kívül. Az anyag leírható állóhullámok halmazaként, és érzékelésünk számára ezek frekvenciája a látható fény és a gammasugárzás felső határa között van. Ha bennünk nem léteznének ennél magasabb energiaszintek és frekvenciák, akkor az olyan energiákat, mint a kozmikus sugárzás, sem mérni, sem vizsgálni nem tudnánk, azon egyszerű okból kifolyólag, hogy pusztán létükről sem volnánk képesek fogalmat alkotni.

Ez persze rendkívül izgalmas és érdekfeszítő kérdéshez vezet: vajon valóban megfelel a valóságnak az az elképzelés, miszerint gondolatainkat az anyagból álló agy hozza létre?

$E=mc^2$. Einstein képletének értelmében az anyag is energia. Ezért is tudunk anyagot energiává alakítani, és fordítva. Az egész Világegyetem, a bolygókat, csillagokat, galaxisokat, pulzárokat, quazárokat és misztikus fekete lyukakat

beleértve, nem más, mint energia. Semmi okunk nincs azt feltételezni, hogy a gondolat esetleg valami más lenne.

Csakhogy amennyiben a gondolat is energia, léteznie kellene valamilyen hozzárendelhető frekvenciának. Más szóval: amit az anyagi világ bocsát ki, annak anyagi műszerekkel mérhetőnek kellene lennie.

A gondolattal viszont nagyjából ugyanaz a helyzet, mint a kozmikus sugárzással. Csak közvetett hatásai alapján tudjuk mérni, közvetlen módon nem. Amennyiben gondolatainkat „agyunk termékének” tekintjük, a gondolatoknak megfelelő elektromágneses hullámokat műszereink segítségével meg kellene találnunk valahol a rádióhullámok és a gammasugárzás felső határa közötti intervallumban.

Az agyműködés mérésénél az EEG (Elektro-Encefalo-Gram) adja az eddig elért legjobb eredményt. A műszert elektródák segítségével a fejbőrhöz kapcsolják, és ezek az elektródák regisztrálják az agy elektromágneses hullámainak változását. Az eredményt aztán egy kiíró szerkezet grafikus formában jeleníti meg.

Ki lehet-e olvasni ebből a grafikonból, hogy ki mire gondol?

Szó sincs róla. A gép jelzi, hogy van valami aktivitás, de hogy a vizsgált személy egérre, vagy elefántra gondol-e, azt csak ő tudja.

Az utóbbi években orvosokkal együttműködő fizikusok kifejlesztettek egy „hazugságvizsgáló” gépet, aminek segítségével nagy valószínűséggel megállapítható, hogy valaki igazat mond, vagy hazudik. A műszer azonban félrevezethető, ezért sok bíróság nem is fogadja el bizonyíték gyanánt. Arról pedig, hogy a műszer kimutatná, ki mire gondol, még csak szó sincs.

Gyakran találkoztam azzal a nézettel is, hogy a gondolatok rendkívül kis energiájú elektromágneses hullámok, és még nem sikerült kifejlesztenünk olyan érzékeny műszert, ami ezek regisztrálására képes. Ez engem is kíváncsivá tett, vajon valóban

így van-e?

„Már az 1800-as évek vége felé is feltételezték, hogy a gondolatok az agy által kibocsátott információhordozó elektromágneses hullámok. A 30-as években szovjet kutatók, Leonid Vassíliev fiziológus vezetésével, gondosan ellenőrizték ezt a hipotézist. (Természetesen az 1930-as évekről van szó. A szerző megj.) Három kísérleti alannal dolgoztak, akiket távolról, telepatikus szuggesztió révén hipnotikus álomba tudtak hozni, és ugyancsak telepatikus parancs segítségével a hipnózist fel is tudták oldani. Miután ez az úgy nevezett „hypnogén” módszer sorozatosan sikeresnek bizonyult, az adót is, a vevőt is ólomkamrába zárták, ami egy Faraday-kalitkához hasonlóan arra volt hivatott, hogy a feltételezett elektromágneses hullámok útjába akadályt állítson. Nagy meglepetésükre a kísérletek továbbra is sikeresnek bizonyultak. Ezeket az eredményeket először 1959-ben, a politikai enyhülés idején hozták nyilvánosságra. Az érdeklődés hallatlanul nagy volt, annál is inkább, mert a kutatók olyan sikeres kísérletekről is beszámoltak, ahol az adó és a vevő között 1700 km-es távolság volt (Sebastopol és Leningrád között). A szovjet kutatók igazolták ezzel egy bizonyos pszichikai távhatás létét, amit ők, "bioinformációnak" neveztek, de kihangsúlyozták, hogy ők, mint materialisták, a gondolatátvitelt kizárólag, mint valamilyen energetikai folyamatot tudják elképzelni. Azt azonban beismerték, hogy az a hipotézis, miszerint az agy rádióként működik, ki van zárva. Röviddel az után, hogy a kutatók nyilvánosságra hozták eredményeiket, a leningrádi egyetemen alakult egy bioinformáció-tanszék, ahol azt kutatták, lehet-e a telepátiát információ átadására használni. Ezzel a gyakorlati kérdéssel foglalkozott az Apolló 14 kapitánya, dr. Mitchell is, aki telepatikus adóként négy Chicagóban lévő érzékeny személynek próbált gondolatokat közvetíteni." (Bender, H.: Telepati, klárvoqjans, psykokinezi. Bokförlaget Natúr och Kultur1976. A szerző fordítása.)

A szovjet kutatók kísérletei szerint a gondolat áthalad az ólomkamrák falán, és az 1.700 km távolságra lévő „vevőt” is eléri. Az Apollo 14 esetében, dr. Edgar D. Mitchell kísérleteiben az áthidalt távolság 250.000 km volt. (Sherman&Wilkinsl: Telepati i Rymden. Berghs förlag, 1974)

Ólomkamrát jelen időkbén nagy energiájú radioaktív sugárzás elleni védelemre használnak.

Amennyiben a gondolat ezen áthatol, az vagy lényegesen alacsonyabb energiaszintre utal, pl. infravörös sugárzás, azaz hő, ami viszont nem elegendő az 1700 km távolságra lévő „vevő” eléréséhez, vagy a radioaktív sugárzásnál lényegesen magasabb energiaszintről van szó. Az a feltevés, miszerint a gondolatok gyenge, kis energiájú elektromágneses hullámok lennének, ezennel végérvényesen kizárható. A gondolati hullámokat bárminek nevezhetjük, csak gyengéknek nem.

Így nem marad más hátra, mint módszeresen átvizsgálni az általunk ismert elektromágneses spektrum minden szegmensét, hogy lássuk, melyik is az, ami a gondolatok frekvenciáinak megfelel.

— A szovjet kutatók eredményeinek alapján kizárható a spektrum alsó része, tehát a rádió, TV- és radarhullámok szegmense, mert ezek nem képesek áthatolni az ólomkamra falain. Amennyiben a gondolatok frekvenciái mégis ebben a szegmensben volnának, akkor valószínű, hogy már sikerült volna valamilyen műszerrel érzékelni, majd hanggá és képpé alakítani, ugyanúgy, ahogy azt a rádió és TV-adásokkal tesszük. Ebben a szegmensben sajnos nem sikerült a gondolataink mérésekkel bizonyítható nyomára bukkanni.

— A következő szegmens az infravörös fény, vagy hősugárzás területe. Ugyanarról az infravörös fényről van szó, amit elektronikus készülékeink távirányítóiban is használunk. Ha gondolataink ebben a hullámsávban helyezkednének el, talán sikerülne pusztán a gondolat erejével TV csatornát váltani, vagy legalábbis megzavarni a távirányítót. Az persze igaz, hogy a

gondolkodás együtt jár az agy bizonyos részeinek hőfejlesztésével. Ugyanúgy a számítógépek processzorai is hőt fejlesztenek, amint feladatokkal terheljük meg őket. A kisugárzott hőből viszont lehetetlen megállapítani, hogy a processzor, vagy az agy milyen feladaton dolgozik.

— Mi a helyzet a látható fény hullámsávjával? Nos, ez az. Látható. Mégsem látunk egyetlen gondolatot sem.

— Amennyiben a gondolatok az ibolyántúli hullámsávban helyezkednének el, talán soha nem kellene napoznunk ahhoz, hogy bőrünk csokoládébarna legyen. Másrészt ezt a hullámsávot ma már nagyszerűen tudjuk mérni és fényképezni, de a gondolatoknak itt sem akadtunk a nyomára.

— A röntgensugárzást Geiger-Müller mérővel, sőt más módon is mérni tudjuk, de agyunk nem bocsát ki radioaktív sugárzást. A röntgensugárzás káros az élő szervezetre, így talán különös is volna, ha az agy olyan frekvencián hozna létre gondolatokat, amik az élő anyagot, tehát végső soron önmagát rombolják.

— A gammasugárzás szintén káros lehet a szervezetre, ami kizárja annak a lehetőségét, hogy az agy ilyeneket hozzon létre.¹

— Az anyagnak tekintett állóhullámok komplex halmaza tulajdonképpen egybeesik azzal a szegmenssel, ami a látható fénytől a gammasugárzás felső határáig terjed. Ezt is ki lehet zárni, hiszen ellenkező esetben gondolatainknak szilárd anyagi tárgyakként kellene távozniuk agyunkból.

— A kozmikus sugárzás energiája magasabb annál, amit mi hétköznapi értelemben anyagnak tekintünk. A Földön

egyetlen olyan elem sincs, ami képes lenne kozmikus sugárzás kibocsátására. Nevetséges dolog lenne azt feltételezni, hogy az agy képes olyan frekvenciák kibocsátására, ami bizonyos esetekben még a csillagok képességét is meghaladja.

Nos, ha valaki titokban szeretné tartani gondolatait, annak semmi akadályja. Ha a gondolatok mérhetőek lennének, ugyan mi szükség volna kínvallatásra, vagy igazságszérumra? A gondolat viszont létezik, még akkor is, ha minden erre vonatkozó mérési kísérletünk csődöt mond. Nem holmi homályos, zavaros belső eszmélés, hanem részletekben és színekben gazdag belső képek, briliáns megoldások formájában jelentkeznek, amik aztán könnyedén tárgyakká, gépekké, irodalommá, művészetté és filozófiává alakíthatók. Mindezt kifejezésre tudjuk juttatni, ha akarjuk. Különben úgy tűnik, nincs rá lehetőség, hogy minden kétséget kizáróan megállapítsuk, ki mire gondol.

A gondolat kutatásának során a tudósok már minden frekvenciasávot végigpásztáztak, nem utolsósorban katonai célokból. Minden általunk ismert szegmens nagy biztonsággal kizárható.

Milyen irányban kutathatnánk tovább? Merre keressük a gondolat forrását? Úgy vélem, egyetlen lehetőség marad, éspedig az, hogy a gondolat magasabb frekvencián létezik, mint amit mérőműszereink segítségével el tudunk érni. Valószínű, hogy a szovjet kutatók helyesen fogalmaztak, amikor azt mondták, hogy a telepatikus információátadás valamilyen fajta energetikai folyamat, hiszen amit ismerünk, az mind energia. A gondolat mérésére tett sikertelen kísérletek viszont arra utalnak, hogy a gondolatot - mint szervező, irányító, rendszerező erőt - az általunk ismert elektromágneses spektrumon kívül kellene keresnünk.

Kíváncsi voltam, milyen eredményre jutottak az orvosok és agykutatók, így hát átböngésztem néhány agykutatás-

sal foglalkozó szakkönyvet. Mérnökként hozzászóltam a precíz számításokhoz. Ha kiszámoltam egy híd tartóelemeinek teherbírását, soha nem mertem volna azt mondani, hogy „talán elbírja” ezt vagy azt a megterhelést. Minden bizonnyal ennek tulajdonítható, hogy nagyon meglepődtem az agykutatásról szóló könyvekben talált, állandóan ismétlődő *talán, esetleg, valószínűleg, még nem tudjuk, de a kutatás folyik* megfogalmazás láttán. Lassan persze megértettem, milyen hatalmas feladatot vállaltak magukra a kutatók, amikor megkísérelték feltárni az agy működési módját.

Lars Olsson professzor, a stockholmi Karolinska egyetem neurobiológusa az alábbi módon vélekedik az agykutatásról:

„Módszereink, amivel az agy struktúráját, biokémiáját és működését vizsgáltuk, elég durvák voltak. Mindezt egy rádióhoz lehetne hasonlítani. Képzeljük el, hogy első alkalommal kerül a kezünkbe egy rádió, és mi úgy próbálnánk megvizsgálni, ahogy azt az aggyal tesszük. Egy biokémikus darabokra törné, és finom porrá őrölné, hogy megállapíthassa, mennyi rezet, vasat, alumíniumot, szilikont, műanyagot, stb. tartalmaz. Egy fiziológus belenyomna egy telefonpózna-vastagságú elektródát és az elektromágneses zavarokat vizsgálná. Én hisztológus vagyok, azaz szövettani kutató. Én talán megtölteném a rádiót parafinnal, mikrométer vékonyságú szeletekre vágnám, és ezeket mikroszkóppal vizsgálnám meg. Biztos, hogy a közös munka eredményeként sokat tanulnánk, de aligha érthetnének meg, hogy a rádió kívülről kapja az információt, hullámok formájában, és ezeket alakítja át beszéddé és zenévé.” (Egy könyv az agyról - 32 svéd kutató az agyról és annak betegségeiről, 1995. Az idézett rész a szerző fordítása.)

Nos, úgy tűnik, másokban is felmerült már a gondolat, hogy az agy „kívülről” kapja az információt. Miért ne működhetne úgy, mint egy antenna? Ebből a szempont-

ból Lars Olsson professzor hasonlata zseniális. Persze ebben az esetben körülbelül akkora eséllyel találhatnánk meg a gondolatok forrását az agyban, mint magát a rádióriportert egy vevőkészülék antennájában.

Az agykutatás szinte naponta új eredményekkel és új hipotézisekkel gazdagítja a tudományt. Annak ellenére, hogy sok olyan kérdés van, amiben a kutatók még nem egyeztek meg, úgy tűnik, van néhány olyan terület, ahol teljes egyetértés uralkodik:

— Jelen idejű tudományos álláspont szerint a gondolat az agyban nem lokalizálható. Csupán aktívabb vagy kevésbé aktív területek kijelölése lehetséges. (Luria, Alexander Romanovich: Higher Cortical Functions in Man. 25. old. Consultants Bureau Enterprises, 1980)

— Nem lehet azt állítani, hogy az agy bizonyos részei bizonyos testi funkciókat irányítanak. Nem létezik az idegrendszernek olyan része, ami önmaga látna el egy bizonyos funkciót. Bizonyos körülmények között az egyik idegszövet részt vehet egy egészen más funkció irányításában. Azt mondják, az agyi struktúrák átfedik egymás funkcióit. Sérülés esetén az épen maradt rész gyakran át tudja venni a sérült rész szerepét. (Filimonov, I. N.: Localization of functions in the cerebral cortex and Pavlov's theory of higher nervous activity. 1951.; Hess, WR.: Diencefalon; Automatic and Extraparapiridális funkciók. Monographs in Biology and Medicine. No. 3., Grune & Stratton; 1954; Luria, 1980;)

— Az agysejtek bizonyos kor után nem szaporodnak. Húszéves kor után nem alakulnak ki újabb sejtek, amik az elpusztult sejteket helyettesíthetnék. Egy emberi agy 50 év alatt mintegy 200 grammot veszít eredeti, kb. 1.400 g-os súlyából. (Kb. 14%)

— Az agysejtek számát tízmilliárdra becsülik. Ebből minden nap nullától 50.000-ig terjedő számú neuron

pusztul el. A pusztulás fiatal korban lassúbb, idős korban gyorsabb. 70 éves korunkra a neuronoknak mintegy 90%-a marad életben. (Sjöden, Stellan: Hjärnan; Brain-books AB, Malmö, 1995.)

A neuronok pusztulása napi átlag 25.000 agysejt pusztulását jelenti, azaz mintegy kilencmillió agysejtünk pusztul el évente. Mégsem felejtjük el nevünket vagy lakcímünket. Ha az információt az agy tárolná, akkor minden bizonnyal pótolhatatlan hiányok mutatkoznának, valahányszor egy sejt elpusztul.

Tálán hétköznapi dolog lenne, hogy valaki, aki pl. a 17 szám alatt lakik, hirtelen és végleg elfelejt egy számjegyet, és az 1-es, vagy a 7-es szám alatt keresné otthonát. Lehet, hogy ez nem a helyes megközelítési mód, de ettől függetlenül, ha az információ olyan sejtekben tárolódik, amik elpusztulnak, akkor nem volna lehetőség arra, hogy később mégis felidézzük a kiesett információt. Persze létezhetnek „biztonsági másolatok”, vagyis tételezzük fel, hogy ugyanaz az információ több helyen is elraktározható. Ez sok mindent megmagyarázna. Az információ költöztetése, mentése és az egészséges sejtekbe való áttelepítése feltételezi egy magasan fejlett szervező-program jelenlétét. (A számítógépek világában már létezik hasonló.) Ez sem kizárt, viszont feltételezi, hogy az agy ön maga írja meg a „rendfenntartó programot”, amit aztán végrehajt azért, hogy önmagát és az egész fizikai testet a lehető legjobb állapotban tartsa.

Ha most megpróbálunk nem elveszni a részletekben, és nagy vonalakban áttekinteni az egész materialista világnézet által felvázolt folyamatot, az alábbi képet kapjuk:

Élettelen anyagból a véletlen és az evolúció hatására létrejön az élet, ami aztán olyan komplex sejtegyüttesekké fejlődik, mint például az emberi agy. Ez az agy megírja saját programjait, sőt végre is hajtja őket. Fejlődik, gyarapodik, de bizonyos idő elteltével furcsa módon lebontja magát és elpusztul. Más

szóval egy önfejlesztő rendszerrel állunk szemben, ami a termodinamika második alaptételével, az entrópia princípiumával ellentétes irányban halad. Mindezt csak azért, hogy egy idő után „meggondolja magát”, alávesse magát az entrópia törvényének és elpusztuljon.

Ha valószínűségek alapján számolunk, talán elfogadhatónak tűnik, hogy az élet élettelen anyagból szerveződik élő sejtekké. Az is elfogadható, hogy ez a fejlődés ellentmond az entrópia princípiumának, azzal a kitétellel, hogy mindez az Univerzumban csak helyi megnyilvánulás, és az egységes egészre egyáltalán nem jellemző. Sőt mi több, az élet ilyen fajta megjelenésének esélyét valószínűség-számítással ki is lehet számítani.

Csak hogy itt is akad egy-két probléma.

Még a legegyszerűbb, primitív szaporodási móddal rendelkező egysejtű életformában is fellelhető egy dupla DNS-spirál, ami mintegy 100.000 nukleotidából áll. Minden nukleotidát precíz rend szerint elhelyezkedő 30-50 atom alkot. Hozzá jön még néhány protein, ami a táplálék felvételéhez szükséges, valamint egy kettős sejtfal.

Egy ilyen eredmény eléréséhez nagyszámú kémiai reakció szükséges, ami minden alkalommal a rendetlenség csökkenéséhez, a nagyobb rend kialakulásához vezet, és így módon állandóan csökkenti a rendszer belső entrópiáját. Ha mindezt a véletlen irányítja (hiszen mindaddig, amíg a sejt nem jött létre és nem vált működőképpé, nehéz volna önfejlesztésről beszélni) feltehetjük a kérdést:

- Mekkora a valószínűsége annak, hogy egy ilyen sorozat kémiai reakció a véletlen hatására ilyen pontos sorrendben végbemenjen? Matematikusok és fizikusok szerint rendkívül csekély. Fred Hoyle* szerint: *„Annak a valószínűsége, hogy élettelen anyagból egy élő sejt alakuljon ki, kisebb, mint annak a valószínűsége, hogy egy orkán végigsöpör egy ronccstelepen, és összeállít egy működőké-*

pes Boeing 747-es repülőgépet." (Fred Hoyle, rádióinterjú, 1980)

Az a feltételezés, hogy az élet élettelen anyagból és a véletlen hatására jön létre egyrészt nem bizonyított, másrészt igen csekély valószínűséggel rendelkező premissza. Giuseppe Sermonti* olasz biológus szerint a további építmény is gyanús, hiszen alig hihető, hogy a véletlen és a természetes kiválasztás dinoszauruszt alakíthatna ki egy amőbából.

De ez még nem minden. Fogadjuk el egyelőre ezt a premisszát, hogy az élő sejt a véletlen hatására is létrejöhet, és lássuk, hova vezet az út?

Minden élő szervezet belső rendje egyetlen sejtől alakul ki, ami osztódik. Ezek az osztódó sejtek elérhetik a szervezethez és rendnek azt a fokozatát, amit mi emberi agyként csodálunk. Ma azt tanítják, hogy minden információ a sejt DNS-struktúrájában van kódolva. Az élettelen anyag élő szervezetté állt össze, kifejlődött, és kialakult az öntudata, tehát olyan valami, ami az alkotóelemekből hiányzik. Az élőlény kialakított egy életösztönt is, hiszen nem létezik olyan élőlény, ami megszeretne halni.

És most szembe kell néznünk egy rejtéllyel!

Hogy létezik az, hogy ennek a csodálatos struktúrának, aminek sikerült elhagyni az élettelen anyag stádiumát, és önmagát az agy és a fizikai test komplexitásáig eljuttatni, időben nem sikerül fenntartania ezt a komplexitást?

Az anyagot alkotó állóhullámok nem ismerik az öregedés fogalmát. Az öregedés titkát tehát a szervező princípiumban, a létfenntartó programban kell keresnünk. Az élni akarás és az életösztön ellenére minden élőlény megöregszik és elpusztul! Egy öntudattal, erős életösztönrel és halálfélelemmel rendelkező lény miért nem programozza magát örök életre? Ha nem is sikerülne minden egyednek ez a bravúr, de legalább itt-ott mégiscsak fel kellene

bukkannia néhány - ilyen szempontból sikeresen alkalmazkodó - lénynek.

Persze lehet, hogy mindezt nem az egyed határozza meg, hanem a kialakuló ökológiai rendszer, a közösség és a társadalom. Csakhogy akkor léteznie kell egy olyan „parancsnoki hídnak” ami az egyén érdekei fölött áll, olyan átfogó gondolati irányításnak, aminek az egyedek nincsenek tudatában (tisztelet a kivételnek).

Mindent egybevetve, úgy tűnik, az evolúció elmélete - legalábbis mai formájában - elég bizonytalan alapokon áll.

Ugyanakkor jelenségek hosszú sora utal arra, hogy a tudat nem anyagtól függő, és nem anyaghoz kötött jelenség. Ide tartozik pl. a telepátia, a hipnózis, és a távolbalátás.

Ahhoz, hogy ezek a jelenségek megtapasztalhatók legyenek, feltétlenül magas energiaszint szükséges. Ezekhez egyszerűen nem elég az az energia, ami az agyban lejátszódó kémiai folyamatok következtében szabadul fel.

A hipnózis jól ismert jelenség. Hivatkozhatnék orvosokra, vagy pszichológusok leírásaira, de abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy rendelkezem egyéni tapasztalatokkal.

Mindössze huszonhat éves voltam, amikor frissen végzett mérnökként Nagykárolyba kerültem. Itt ismerkedtem össze Busca Doru val, a velem egykorú judo-edzővel, aki - mint utóbb kiderült - nagyszerűen értett a hipnózishoz. Bizonyos idő elteltével engem is megtanított a módszereire. (Ezekre a módszerekre jelen mű keretei között nem akarok kitérni.) Először a jelenség valódiságáról győződtem meg. Később - féktelen kísérletező kedvemnek köszönhetően - a hipnózisban rejlő lehetőségekről és veszélyekről is gyakorlati tapasztalatot gyűjtöttem.

Annyi bizonyos, hogy a hipnotizőr és a hipnózis alatt lévő személy közötti telepátia, vagy gondolatátvitel játszi könnyedséggel, minden kétséget kizáróan bizonyítható.

A telepátia létét ma már világszerte több ezer sikeres kísérlet igazolja, és pozitív eredmények érkeztek többek között az amerikai, Princeton University kutatóitól, de más forrásokban is bőven válogathatunk.

A távolbalátással kapcsolatban Harold Putthoff és Russel Targ, - a Stanford Research Institute két fizikusa - végzett sikeres kísérleteket. (Putthoff & Targ: Mind-Reach, New York, Delacorte Press, 1977)

A távolbalátás jelensége az a képesség, ami egyesek számára lehetővé teszi, hogy távoli helyeket, eseményeket és személyeket érzékeljenek. Nem kell tehát rábízunk magunkat az amatőrök állításaira, a megkérdőjelezhető médiumok ellenőrizhetetlen képességeire, hiszen ezek az eredmények egyetemi kutatólaboratóriumok ismert fizikusaitól származnak.

Még ha Putthoff és Targ sikeres kísérletsorozatát valahogy sikerülne figyelmen kívül hagyni (ez általában elég jól sikerül azoknak, akik gondolkodásmódjukon nem hajlandók változtatni) akkor is ott van Edgar Cayce esete, aki precíz diagnózisaival az egész orvosi világot zavarba hozta.

Edgar Cayce mindössze hat évig járt iskolába, és anatómiáról vagy orvostudományról fogalma sem volt. Álomhoz hasonló megváltozott tudatállapotban mégis képes volt a feljegyzések szerint több mint 6.000 pontos diagnózist felállítani. Sok esetben a kezelés módját és a szükséges gyógyszer nevét is megadta. Tette mindezt pusztán a beteg nevének és címének ismeretében. A betegek eközben több száz vagy több ezer kilométer távolságban voltak, és Edgar Cayce ezekkel a betegekkel személyesen

nem is találkozott. (Stearn, Jess: Edgar Cayce, the Sleeping Prophet, Bantam Books, 1990)

Putthoff és Targ kísérleteit, valamint Edgar Cayce különös képességét leszámítva rendelkezésünkre áll még több könyvre való anyag azoknak a betegeknek a beszámolóiból, akik túléltek a klinikai halál állapotát. Erre később visszatérünk.

A telepátia minden jel szerint az állatvilágra is jellemző, sőt, talán még jobban érvényre jut, mint az emberek között. Mindig szívesen néztem a tengeralatti világról készült szebbnél szebb felvételeket és dokumentumfilmeket. Nagyon csodálkoztam azon, amikor láttam, hogy több tízezer halból álló rajok képesek egyszerre, teljes szinkronban irányt változtatni. Vajon hogy sikerülhet ez nekik ilyen gyakran és ilyen precizitással? Az azért nem valószínű, hogy megbeszélik... Az is előfordul, hogy apróbb halak százai - sőt ezrei - olyan alakzatban úsznak, ami egyetlen nagy halra emlékeztet. Ezek szerint minden egyednek a tudatában ott van a védelmet biztosító „nagy hal” képe, és ezen belül minden egyednek ismernie kell a „nagy halban” elfoglalt helyét.

Mindezek figyelembevételével elég egyszerűnek látszik a logikai egyenlet, ami három pontban foglalható össze:

— A gondolatátvitelhez és telepátiához nem elegendő az az elektronvolt nagyságrendű, kémiai reakciókból származó energia, amit az agysejtek produkálni képesek.

— Ha a gondolat magasabb energiaszintekből tevődik össze, és ezek a hullámok az anyag termékei, akkor ezt anyagi műszerekkel tudnunk kellene mérni.

— Ha pedig magas energiaszintről van szó, és ezt anyagi műszerrel mérni mégsem lehet, akkor nem marad más hátra, mint feltételezni, hogy a gondolat energiája még a kozmikus sugárzás energiájánál is magasabb.

A kísérleti eredmények, a bennünket körülvevő jelenségek, valamint a logika ugyanabba az irányba mutatnak:

*

Sem az agy, sem más biológiai szerv nem képes gondolatot létrehozni!!!

*

A gondolkodás képessége és a tudat nem anyaghoz kötött. A magyarázatot - ugyanúgy, mint az anyagot alkotó állóhullámok esetében - magasabb energiaszinten, magasabb szférákban kell keresnünk.

Ebben az esetben viszont az evolúcióról alkotott jelen elképzeléseink tarthatatlanná válnak, és egy meglepő fordulattal kell szembenéznünk:

Ha a gondolatok és érzések nem a fizikai test termékei, akkor ezeknek a léte nem függ a fizikai test lététől, annak életétől vagy halálától! A test és az agy csupán „vevőkészülék”. Az adás folytatódik akkor is, ha a vevőkészülék tönkre megy. A magas energiaszinten létező gondolat léte nem függ az alacsony energiaszinten létező agy állapotától. Gondolataink és érzéseink „túlélnek” tehát a fizikai testet. Ugyanez érvényes emlékeinkre is, hiszen azok is gondolatok.

Most már nem az a kérdés, hogy „ha az agy nem képes létrehozni a gondolatot, akkor ugyan mi az, ami létrehozza?”

Ha alacsonyabb energiaminőség nem képes önmagától magasabb energiaminőséget létrehozni - és még emberi segítséggel is csak úgy, hogy közben az egész rendszer energiaminősége csökken -, de ez a magas energiaszint és energia-minőség mégis létezik, akkor itt mindennek fordítva *kell* történnie!

Ebben az esetben a magasabb frekvencia, a magasabb energiaminőség az, ami képes létrehozni az alacsonyabbat és annak változásait.

Más szóval: Nem az agy képes gondolatot teremteni. Az agy csak elektromágneses hullámokat és hőt képes termelni, és ezt a műszereink segítségével fel is ismertük.

Itt pontosan az ellenkezőjének *kell* történnie.

Valójában a gondolat az, ami képes megteremteni az anyagot alkotó állóhullámokat, az anyagi világgént ismert teljes elektromágneses spektrumot, és persze a fizikai testet és az agyat is.

Ennek felismerése váratlan, drámai fordulatot jelent minden anyagelvű világkép számára, hiszen egy csapásra érvényteleníti az élet véletlenszerű kialakulásával és fejlődésével kapcsolatos minden elképzelésünket, sőt, az Univerzum kialakulásáról szóló elméleteink is értéktelenné válnak. Paradigmaváltás előtt állunk tehát, azaz régi elképzeléseinket és elméleteinket újabbakkal fogjuk helyettesíteni. Az ilyen jellegű változás soha nem megy könnyen, és eleinte bizonyára sokkal több ellenzője lesz, mint híve. Csakhogy ez alkalommal nem az újabb elméletek életképességének vitatásáról és bizonyításáról van szó, hanem arról, hogy az eddigiek a fizika törvényeinek értelmében tarthatatlanná válnak.

De nézzük inkább a dolgokat az új szemléletből adódó lehetőségek szempontjából: ha a gondolat teremti az anyagot, akkor könnyen érthetővé válik, hogy a gondolat segítségével hatni tudunk az alacsonyabb energiaminőségekre, és alakítani tudjuk a fizikai világot. Fény derülhet a megértés mechanizmusára is. Értelmes magyarázatot kap az a jelenség, hogy egyes távolkeleti jógik képesek napokra felfüggeszteni, vagy legalábbis rendkívüli mértékben lelassítani minden életműködésüket. Szerintük is a tudat uralja a testet, és nem fordítva. A

tibeti szerzetesek azon képessége is érthetővé válik, hogy olyan hőt képesek fejleszteni testükben, ami megszárit egy csupasz bőrükre terített vizes lepedőt, miközben ők mozdulatlanul ülnek a jóval fagypont alatti éjszakában. A tudósok sokat foglalkoztak ezekkel a jelenségekkel, rádió és TV érdekességként mutatta be őket, de elfogadható magyarázattal mindeddig nem találkoztam.

Érthetővé válik az is, hogy képesek vagyunk az anyag energiaszintjénél magasabb energiák létét feltételezni. Ehhez ugyanis elengedhetetlenül szükséges, hogy létezzen bennünk valami, ami ezeknek a magas frekvenciáknak megfelel.

Milyen érdekes is a világ! Kétségbeesetten kutatjuk a külső energiaforrásokat, és nem vesszük észre, nem értjük meg, milyen hatalmas erőforrás van bennünk.

Nem szükséges holmi emberfeletti, természetfeletti erőnek a feltételezése, hiszen úgy tűnik, ez az erő bennünk van, és használni is tudjuk (az más kérdés, hogy hogyan és mire).

A gondolatnak tulajdonképpen ott kellene lennie az anyagi világ minden manifesztációja mögött. Minden ásvány, minden élőlény és minden ember „mögött” ott kellene lennie a magasabb szférához tartozó „irányító egységnek”, hiszen csak ennek a szférának az energiaszintje képes az anyagi világ megteremtésére és fenntartására.

*

Egy magasabb szféra - egy univerzum, ami magasabb frekvenciájú elektromágneses hullámokból áll, minden szépségével, galaxisaival, csillagaival, és bolygóival együtt - nem fikció tehát, hanem az anyagi világ létezésének szükséges és elengedhetetlen feltétele!

„PARANORMÁLIS” JELENSÉGEK

Nem volna meglepő, ha sokan úgy gondolnák, a magasabb szférák: léte csak fantázia vagy „tudományos-fantasztikus” gondolkodás eredménye, és semmi köze a „valósághoz”. Minden kritikusan gondolkodó ember megdönthetetlen bizonyítékot szeretne, mielőtt e sok tekintetben új elképzelést beillesztené világgépébe.

Ha most elgondolkodunk azon, hogy rendszerint milyen módszerekkel próbáljuk megismerni környező világunkat, az esetek túlnyomó többségében azt tapasztaljuk, hogy hajlamosak vagyunk leszűkíteni a tudományos kutatást az általunk érzékelhető legalacsonyabb szintre: az úgynevezett anyagi világ szintjére! Állandóan anyagi bizonyítékokat követelünk, ami azt jelenti, hogy nekünk akkor is csak egy bizonyos rendkívül szűk frekvenciasávon belül kell a bizonyíték, ha az történetesen nem ott van! Ezen és csakis ezen a frekvenciasávon belül igyekszünk magyarázatot találni minden jelenségre, és azonnal elbizonytalanodunk, ha valamit nem sikerül lekényszeríteni a fizikai világhoz alkalmazkodott érzékszerveink szintjére. Ha történetesen olyan jelenséggel találkozunk, melynek csak bizonyos része, tehát a jelenséget alkotó vagy létrehozó rezgések összetevőinek csak kis hányada nyilvánul meg az általunk érzékelhető sávban, paranormálisnak nevezzük.

„Paranormális" lehet bármi, amit nem igazán értünk, vagy nem sikerül megmérni. Gyakori megfigyelések közé tartoznak a tudományos kutatást zavarba hozó fényjelenségek, amiket sokan földönkívüli látogatók űrhajóinak tartanak, de nem ritka a kísértetekről, szellemekről érkező beszámoló sem. Ha abból indulunk ki, hogy a magasabb szférák valóban léteznek, akkor az ilyen jelenségeket már nem kell paranormálisnak tekintenünk. Ebben az esetben a jelenség nagyobb része olyan frekvenciasávban, olyan magasabb szférában játszódik le, ami érzékszerveink és műszereink számára hozzáférhetetlen, de a jelenség bizonyos alacsonyabb energiaszinten létező összetevői mintegy „belelőgnak" az érzékszerveink által érzékelhető sávba. Úgy képzelhetjük el, mint a felhők fölött szálló repülőgép hangját, annyi különbséggel, hogy ilyen esetben magát a jelenséget nem felhő takarja el a szemünk elől, hanem érzékszerveink korlátai.

Azon a területen, amit saját érzékszerveinkkel nem tudunk letapogatni, műszereink érzékenysége bízunk magunkat. Figyelembe kellene vennünk, hogy minden műszerbe már eleve beépítünk két korlátozó tényezőt. Az egyik maga a műszer anyaga. A másik a tervező gondolata, ami előre meghatározza, hogy a műszerrel mit és hogyan lehet majd mérni.

Mindezt figyelembe véve a paranormálisnak tekintett jelenségek túlnyomó többsége szintén a magasabb szférák létéről tanúskodik.

A BIZONYÍTÉK TERMÉSZETE

A gondolatok és érzelmek közvetlen módon nem mérhetők. A gondolat energiájának az anyagra gyakorolt hatása - habár létezik - általánosan nem elfogadott, és nem elismert jelenség.

A Szovjetunióban Nina Kulaginának tulajdonítják a leghihetlenebb pszichokinetikus képességet, ami állítólag ellenőrzött körülmények között is megnyilvánult. Kisebb tárgyakat egy méternyire is elmozdított, és elő tudta idézni az iránytű teljesen abnormális viselkedését. Tette mindezt a „gondolat erejével”. Hatást tudott gyakorolni a legkülönbözőbb anyagokból, pl. műanyagból, fémből és textilből készült tárgyakra. Egy alkalommal két méter távolságra ült egy üvegakváriumtól, és sikerült különválasztania egy sóoldatban úszó tojásfehérjét a sárgájától, majd sikerült ezeket ismét egyesítenie. Az ülések alatt végzett tudományos mérések szerint pulzusa ilyenkor elérte a percenkénti 240-et. Arcára kiültek az összpontosítás jelei, és egyetlen kísérlet alatt több mint egy kilót veszített súlyából, *'mintha testének egy részét energiává alakította volna'*. Az Elektro-Encefalo-Gram rendkívül erős tevékenységet mutatott az agynak azon a részén, ami a látást irányítja, és mágnesmező-detektorok szerint a médium körüli erős mágneses tér lüktetni kezdett és egy idő után abba az irányba összpontosult, amerre a médium nézett. (Fresling, P.: Naturligt-Övernaturligt, Forum, 1994)

A tudományos világ nem fogadja el bizonyítékként az ilyen és ehhez hasonló jelenségeket. Nem vagyunk hajlandók elfogadni, hogy tárgyak pusztán a gondolat erejével elmozdíthatók.

De vajon miért fogadjuk el a műszerekkel nem mérhető gondolatok és érzelmek létét?

Nos, a gondolat létét kivétel nélkül mindenki megtapasztalta. Mindenki.

Élményszinten találkoztunk vele, és ez feleslegessé tesz minden kívülről jövő bizonyítást!

Ez viszont pontosan az általunk oly hön óhajtott bizonyíték természetét kérdőjelezi meg!

*

A gondolat létének bizonyítéka nem külső állítások függvénye, hanem mindig belül van, és személyes élmény az alapja. A gondolat viszont - bármit szeretnénk is bebizonyítani - minden további bizonyítás kiindulópontja.

A bizonyíték valódi természete ezért sokkal inkább belső, mint külső.

*

Külső bizonyítékokkal megfelelő körülmények között bármit be lehet bizonyítani, sőt annak az ellenkezőjét is. (Ha nem sikerülne, csak rá kell bízni egy jó ügyvédre.)

Végső soron mi az, amit bizonyítéknak nevezhetünk?

Egy mérési eredmény - ami bizonyos dolgok közötti összefüggést mutat - lehet igaz, de az eredmény kiértékelése már mindenkori világnézetünk függvénye. Ez a világnézet pedig gondolatainkban rejlik, és időről időre - legalábbis erről tanúskodik a történelem - gyökeresen megváltozik.

A „NULLA” MINT INFORMÁCIÓ

Világnézetünk állandóan változik. Néha csak árnyalatnyi dolgokkal, néha nagy és jelentőségteljes felismerésekkel gazdagodik. Egyikünk sem mondhatja, hogy „pontosan ugyanaz a világnézetem, mint tíz, vagy húsz évvel ezelőtt”

„Tudományosan bizonyított eredményeink” ugyanezt a tendenciát követik. Adott pillanatban sziklaszilárd és tudományosan minden szempontból alátámasztott igazságnak tekintünk valamit, ami aztán semmivé foszlik a következő kutatási eredmény tükrében.

Korunk felgyorsult ütemében egyre gyakrabban dobjuk el és mosolyogjuk meg a tegnap még érvényesnek tekintett, „tudományosan bizonyított igazságokat”.

Ez persze biztató jelnek tekinthető, hiszen arra utal, hogy a tudomány is fejlődik, mert egy nagyon magas szintű univerzális tudás része, és ebből az univerzális tudásból mind több és több tudatosodik bennünk.

Egy igazságnak, ami valóban igazság, minden próbát ki kellene állnia! Mindaddig, amíg ez nem így van, szem elől tévesztünk valamit.

Azon töprengtem, vajon mi az, amit kutatóink figyelmen kívül hagynak?

A tudósok minden értékelhető adatot figyelembe vesznek, összevetnek, ellenőriznek... Semmit nem hagynak figyelmen kívül... Semmit...

És ekkor világító fénycsóvaként jelent meg tudatomban a válasz: Igen! Pontosan ez az, amit figyelmen kívül hagyunk! A Semmit! A Semmit hagyjuk figyelmen kívül! A nullát!

Azt a területet hagyjuk figyelmen kívül, ahonnan nem kapunk mérhető információt. Pedig ma már tisztában vagyunk azzal, hogy az információ hiánya legalább olyan fontos, mint az információ maga.

A technika fejlődése egyre közelebb visz bennünket a valósághű élmények megtapasztalásának lehetőségéhez. Ma már számítógépek segítségével újabb illúziók „gyártására”, úgy nevezett virtuális valóság megalkotására is képesek vagyunk. Ehhez viszont olyan dologra volt szükség, ami segítségünkre lehet az Univerzum titkainak felfedésében, pontosabban a digitalizálásra.

Digitális TV digitális fényképek, digitális videó, digitalizált zenefelvétel, vagy digitális kommunikáció olyan kifejezések családját képezi, amihez az utóbbi időben hozzászoktunk. Lényegében mindez arra az alapelvre épül, hogy az információt a kettes számrendszer segítségével kódolják. Hang és kép egyaránt lebontható „egyesek” és „nullák”, azaz elektromágneses „információ” és „információhiány” hosszú sorozataira. Ehhez a módszerhez elég fejlett elektronikára van szükség, ami ezt a lebontást és kódolást elvégzi. Miután elkészült a felvétel vagy kiröppent az adás, szükség van egy másik, hasonló elektronikus egységre vagy komputerre, ami az „egyesek” és „nullák” hosszú sorozatát, az információ és az információhiány különös váltakozásait ismét számunkra érthető és felfogható képekké, jelekké és hangokká alakítja. Ahhoz, hogy valamiről teljes képet kapjunk, nem elegendő tehát az „információ” jelenléte. A másik, kiegészítő résznek, az „információhiánynak” vagy „nullának” a jelenléte ugyanolyan fontos.

Mindez nyilvánvaló és magától értetődő a technika és elektronika világában.

A tudományos kutatás területén sajnos nem ugyanez a helyzet. A kutatók erős anyagi bizonyítékokra és szigorú, pontos mérési eredményekre építik eredményeiket. Ha „digitálisan” gondolkodnánk, szinte azonnal feltűnne, hogy majdnem minden bizonyíték „egyesekre”, tehát „információra” épül, miközben jelentéktelennek, vagy elhanyagolható jelentőséggel bírónak tekintjük mindazt, amit nem lehet lemérni. Ilyen módon a „nullát”, az „információhiányt” - tehát gyakorlatilag a rendelkezésünkre álló teljes információ mennyiség mintegy felét - szinte válogatás nélkül kiséperjük a szemétkébe.

Vannak olyan területek, ahol minden mérési kísérletünk csődöt mond, műszereink nem mutatnak semmit, és pontosan ez a legfontosabb információ, amit minden alkalommal figyelmen kívül hagyunk. A „nulla”.

A legfontosabb „információhiány”, vagy „nulla” információ az, hogy képtelenek vagyunk megmérni a gondolatot. Ez persze nem azt jelenti, hogy a gondolat - ez a hatalmas erő, amivel testünket és bolygónk felszínét is alakítjuk - nem létezik, csupán azt, hogy nem jó helyen keressük. Abban a hullámsávban, amit az anyag kibocsátani képes, ott nincs. Természetesen ugyanez a helyzet az érzéseink esetében is. Gyakorlatilag semmi anyagi bizonyíték nem áll a rendelkezésünkre, ami érzéseink létét bizonyíthatná. Vajon azt jelentené ez, hogy szeretet, félelem és gyűlölet egyáltalán nem is létezik? Ha a szeretetet mérni lehetne, nem kellene naponta megkérdezni kedvesünket: „Szeretsz-e?” Milyen egyszerű is volna, ha rendelkezésünkre állna egy műszer, amit egy lázmérőhöz hasonlóan bedugnánk a nyelve alá, és leolvashatnánk, - nemcsak azt, hogy szeret-e, hanem azt is, hogy mennyire. Az igaz, hogy képesek vagyunk lemérni a testben végbemenő biokémiai változásokat, mérni tudjuk a vércukorszintet vagy az adrenalin szintet, de pusztán a műszerekre hagyatkozva képtelenek vagyunk megállapítani, hogy a vizsgált személy félelmet, vagy szeretetet érez-e.

Számtalan ilyen jellegű kísérletet végeztek autóversenyzőkkel a versenypályán. Megkísérelték értelmezni a műszerek eredményét, és úgy döntöttek, hogy a vezető félelmet érez. A versenyző viszont azt állítja, hogy kellemes, eufórikus állapotban volt. Lényeges különbség van tehát az élmény és a mért eredmény értelmezése között.

Azáltal, hogy a „nullát”, mint mérési eredményt figyelmen kívül hagyjuk, lemondunk a rendelkezésünkre álló információ azon részéről, ami a többi információt értelmezhetővé tenné. Ez az oka annak, hogy tudományosan bizonyított igazságaink rövid életűek. Persze az is lehet, hogy eddig még nem voltunk képesek túllépni azokon a korlátokon, amiket saját magunk állítottunk fel, amikor azt feltételeztük, hogy a Világegyetem csupán anyagi, és minden ebből keletkezett. A sokat ismételt tétel lassan, alattomosan tudatalatti hitünké vált, és gondolkodásunkat következetesen letérítette a következetes logika útjáról.

A „nulla”, mint információ a tudományos kutatásban legalább annyira fontos, főleg ha szeretnénk teljes, mindannyiunk számára érthető képet alkotni magunkról, és a bennünket körülvevő Univerzumról.

ANYAGTÓL FÜGGETLEN BELSŐ ÉRZÉKSZERVEK

Egy ragyogó, napos délután történt, hogy El Greco-t, a spanyol festőt meglátogatta egyik barátja..

Nagy meglepetésére egy sötét szobában talált rá a művészre. Az ablakot vastag függönyök takarták.

- Gyere ki a napra] - mondta a barátja,

- Most nem megyek - válaszolt El Greco. A napfény zavaró az a fényt, ami bennem világít...

Anthony de Mello: Szárnyalás

Minden állóhullámnak, amit mi anyagként élünk meg, rendelkeznie kell egy magasabb szférához tartozó megfelelővel, ami ezt az állóhullámot fenntartja. Ha tovább haladunk ezen az úton, akkor az is logikus feltételezésnek tűnik, hogy a fizikai testnek - mint egységes egésznek - van egy magasabb energiaszinten létező megfelelője. Ezt talán úgy is fel lehetne fogni, mint a fizikai test tervrajzát. Ezek után várható volna, ha nem csak testünknek, de testi funkcióinknak, sőt, érzékszerveinknek is lenne magasabb szférához tartozó megfelelője.

Közelebbről megvizsgálva a dolgot, felismerhetjük, hogy valóban léteznek ilyen „belső” érzékszerveink. Létezésüket mindeddig az agyműködés számlájára írták, de tekintettel arra, hogy az agy gondolatalkotó képessége nem bizonyított,

és a fizika törvényeinek ismeretében inkább lehetetlen, mint valószínűtlen, új szempontok szerint kellene megvizsgálnunk a „belső látás” és „belső hallás” jelenségét.

Beethoven orvosi szempontból nézve teljesen süketen, csupán belső hallására támaszkodva írta meg a IX. szimfóniát. Michelangelo, amint rátette a kezét egy márványtömbre, azonnal „megérezte”, hogy a tömb milyen szobrot „rejt” magában. A festő, vagy a formatervező szintén a belső látás segítségével megteremtett belső kép alapján kezd hozzá az anyag alakításához és formálásához. Vajon olyan érzékszervekről van szó, amik magasabb szférákhoz tartoznak?

A látáshoz elengedhetetlenül szükséges a fény.

Fény nélkül nincs kép.

Persze a belső látáshoz is fény kell, de az a fény, amit a belső látáshoz használunk, nem lehet ugyanaz a fény, ami az anyagi világban körülvesz bennünket. Logikus volna azt feltételezni, hogy a belső látás egy magasabb szférához tartozó fény segítségével működik. Nem függ a fizikai szem és a fizikai fény lététől, mert becsukott szemmel is fel tudunk idézni magunkban egy kedves arcot, sőt, tervezni, alkotni is tudunk. Becsukott szemmel szinte könnyebb...

A belső látás és belső hallás természetesen nemcsak zeneszerzők vagy festők kiváltsága.

Mindannyian megtapasztalunk belső képeket, belső hangokat, sőt, néha ízeket és illatokat is. Talán nem olyan különös az sem, hogy ezek a képességek az álom idején is velünk maradnak. Az álom ugyanakkor még egy különös részlettel gazdagítja az élményegyüttest: álunkban is van fizikai testünk!

Felmerül a kérdés: előfordulhat-e, hogy álunkban egy magasabb szférára hangolódunk be, valahogy úgy, mint ahogy egy rádióvevő készülékkel egy másik adóállomást tudunk befogni?

Előfordulhat-e, hogy álmunkban behangolódunk egy magasabb szférához tartozó energiatestre, amit aztán a környezethez viszonyítva fizikai testként élünk meg?

Egyvalami biztos. Mindaddig, amíg ebben az „álomvilágban” tartózkodunk, környezetünket anyagi világgént fogjuk fel, és mélységesen meg vagyunk győződve arról, hogy ez a világ valódi és igaz.

Persze ugyanez az elképzelésünk a fizikai világról is ébrenléti állapotban. Az egyetlen lényegesnek tűnő különbség az, hogy ébrenléti állapotunkban látjuk a különböző dolgok közötti összefüggést és kontinuitást. Amint felébredünk, ott folytathatjuk az életet, ahol abbahagytuk. Persze előfordulhat, hogy váratlan események, mint például természeti csapások, háború, betegség vagy egy baleset egyik pillanatról a másikra mindent a feje tetejére állít, és ezek a „nappali” változások legalább olyan gyorsak és váratlanok, mint amiket abban a bizonyos „álomvilágban” tapasztalunk meg.

Léteznek bizonyos élmények - nagyon sokan számolnak be arról, hogy megtapasztaltak hasonlót -, amelyek szintén arra utalnak, hogy az ébrenlétből az álomba való átmenet valóban egy magasabb kozmikus szférára való behangolódás.

Amikor az álmot hirtelen megzavarja valami külső zaj, vagy esemény, villámgyorsan rá tudunk hangolódni a fizikai testünkre. Sokan úgy élik meg ezt a behangolódást, mint egy elképesztő magasságból való hirtelen zuhanást. Ez persze - a gyors ébredéstől és kissé élénkebb szívveréstől eltekintve - nem jár komolyabb következményekkel, és az is megnyugtató, hogy rendszerint a puha ágyban „érünk földet”.

Az is előfordul, azt álmodjuk: felemelkedünk, vagy repülünk, sokszor pusztán az akaraterőnk segítségével. Az ilyen élmények sokkal gyakoribbak gyermekkorban, de felnőttek esetében sem ritkák.

Vajon mindez csak az agyműködés számlájára írható? Egyáltalán nem valószínű.

Ha az agy nem képes gondolatokat létrehozni, akkor álmokat sem képes. Az alvást és az álmot ma megváltozott tudatállapotnak tekintik. Vajon mi történik akkor, amikor beáll a fizikai test halála? Mi történik az emlékeinkkel, az érzéseinkkel, belső látásunkkal és belső hallásunkkal, valamint a fizikai test magasabb energiaszinten létező megfelelőjével? Eltűnnek-e ezek a fizikusok mérőműszerei számára hozzáférhetetlen, de valamennyiünk számára nagyon is valós élmények a fizikai test halálával együtt?

Az a felismerés, hogy ezek nem lehetnek a fizikai test termékei, az egész képet megváltoztatja. Ebben az esetben az „én” gondolataim, az „én” élményeim, az „én” érzéseim túlélnek a fizikai test halálát, teljesen függetlenül attól, hogy „én” hiszek benne, vagy sem.

Az energiát nem lehet elpusztítani vagy újratereíteni, így a legtöbben talán egyetértenek azzal, hogy a gondolat és az érzés energia, és - mint energia - túléli a fizikai test halálát. Alapvető viszont a nézeteltérés arra vonatkozólag, hogy milyen mértékben lehet ezt az energiát életnek nevezni. Ahhoz, hogy ezt az állapotot életnek nevezhessük, egy magasabb szférában is szükségünk van egy működő érzékszervekkel rendelkező testre.

A kérdés tehát az: Valóban van-e egy ilyen magasabb szférához tartozó és megfelelő érzékszervekkel rendelkező energiatestünk? Nem szeretnék egyetlen vallás tanításaira sem hivatkozni, mert úgy érzem, itt nem arról van szó, hogy hiszünk-e benne, vagy sem. A fizika oldaláról megközelítve a kérdést úgy látom, hogy az általunk halálnak nevezett jelenség pusztán a fizikai test halála. Talán ahhoz hasonlítható, mint amikor szétverünk egy rádióvevő készüléket. Ma már kevesen vannak, akik úgy vélik: a rádiókészülék szétesése egyben az adás megszűnését is jelenti.

Egy pillanatra sem szeretném alábecsülni a halálfélelmet és az esetleges fizikai fájdalmat, ami a halált

megelőzheti, de ezektől eltekintve életünk minden valószínűség szerint egy magasabb kozmikus szférában folytatódik. Csak éppen be kell „hangolódunk” erre a magasabb energiaszinten létező világra.

A fizikai test halálát annak szétesése követi. A magasan szervezett anyag szétesik alkotóelemeire, a folyamat viszont semmi módon nem befolyásolhatja azon összetevőinket, amik magasabb energiaszinten léteznek. Az intelligens energiának, ami az általunk anyagként felfogott állóhullámokat létrehozta, és ami ezeket egy fizikai testben összetartotta, tovább kell léteznie. Persze ezt vallási kérdésként is fel lehet fogni, de szerintem nem az. Úgy kellene tekintenünk az élet folytatására egy magasabb kozmikus szférában, mint a fizika és az élet egyik törvényére. Ebben az esetben ez a törvény a gravitációhoz hasonlóan nem csak keresztényekre, muzulmánokra, vagy buddhistákra érvényes, hanem mindenkire. Sőt, azt mondhatnánk, hogy még a leg-megátalkodottabb materialistákkal sem tesz kivételt. Ezen kívül természetesen érvényes minden élőlényre, az állatokat, növényeket és élő egysejtűeket is beszámítva. És érvényes az „anyagra” is...

Az úgy nevezett halál után tehát magunkkal kellene vinnünk gondolatainkat, érzéseinket és minden emlékünket, tehát mindazokat a rezgéseket, amelyek soha nem tartoztak a fizikai testhez.

Sokan vannak, akiket klinikai halottnak nyilvánítottak, de kis idő elteltével mégis sikerült visszahozni őket az életbe. Ezen betegek közül nem egynek úgynevezett „halálközeli élményben” volt része, és sokan beszámoltak arról, hogy mi is vár ránk „odaát”. Ezekre a beszámolókra talán egészen más szemmel kellene tekintenünk. Így választ kaphatnánk az emberiség legfontosabb és legvitatottabb kérdésére: valóban létezik-e élet a halál után? Létezik-e emberi élet a magasabb szférákban?

HALÁLKÖZELI ÉLMÉNYEK

A halálközeli élmények témája széles körben vitatott, népszerű kérdés. Semmi kétség afelől, hogy ezek az élmények nagyon is valósak mindazok számára, akik a klinikai halál állapotából visszatérve beszámoltak róluk. Az viszont már vita tárgya, hogy ezek az élmények valóban az „odaát” tett látogatás valódi emlékei vagy csak a haldokló, oxigénhiányban szenvedő agy teremti őket. Persze, ha felismerjük, hogy az agy nem képes a gondolatalkotásra, akkor ezek az élmények is egészen más elbírálás alá kerülnek. Ugyanakkor talán fény derül egy másik, mindeddig megválaszolatlan kérdésre is:

Mi módon képes valaki, akit az orvostudomány kritériumai szerint klinikai halottnak nyilvánítottak, utólag beszámolni olyan eseményekről, amelyek a klinikai halál idején a szobában és bizonyos esetekben a szobán kívül játszódtak le?

Ha összehasonlítjuk ezt a jelenséget a távolbalátás képességével, amit a két fizikus, Harold Putthof és Russel Targ tanulmányozott, vagy Edgar Cayce azon képességével, hogy a beteg távollétében pontos diagnózist állítson fel, ugyanarra a következtetésre jutunk: a tudat működése nem korlátozódik az anyagból álló agyra, és a jelek szerint független annak állapotától is. Ezt szigorúan az anyagi világra korlátozott evolúciós elméletek alapján nehéz elismerni, hi-

szen jóformán minden életről alkotott materialista elképzelést megingat. Tény viszont, hogy a klinikai halált átélt ember beszámolói néha olyan részletekre is kiterjednek, amikről az illető - testének fekvő helyzetéből - még teljes tudatossága mellett sem szerezhethetett volna tudomást. Egyesek beszámoltak például a padló mintájáról a teremben, ahova az eszméletét veszített testet betolták. Mások olyan eseményeket is leírtak, amik az adott időben a folyosón, vagy a klinika épületén kívül történtek! Az orvostudomány többezer pontosan dokumentált esetet tart számon, ahol a beszámolók kezdeti szakaszának fizikai úton ellenőrizhető része bizonyított, mindennek ellenére úgy tűnik, szinte képtelenek vagyunk elfogadni egy jelenség létezését mindaddig, amíg nem találjuk meg a logikailag is felfogható magyarázatot, vagy magunk is át nem éljük.

A halálközeli élmények egyik lelkes kutatója, Raymond A. Moody, elme- és ideggyógyászati szakképzettséggel rendelkező orvos. Félretéve az előítéleteket és a nevetségessé válás veszélyét, több mint ezer olyan ember élménybeszámolóját gyűjtötte össze, akik kórházban vagy balesetben rendkívül közel kerültek a halálhoz. Az élménybeszámolók különböző társadalmi rétegekhez tartozó, különböző vallású egyénektől származnak, ezért első látásra rendkívülinek és meglepőnek tűnik, hogy ezek a beszámolók mennyire hasonlítanak egymáshoz. Ha viszont az eseményeket a magasabb szférák ismeretében vizsgáljuk, a hasonlóság nem meglepő, hanem természetes.

Az alábbiakban néhány részletet, pontosabban egyéni beszámolót szeretnék idézni Dr. Raymond A. Moody *„Élet a halál után”* c. könyvéből:

Egy asszony így emlékezik vissza:

„Kb. egy éve szívbántalmakkal kórházba kerültem. Másnap a kórházi ágyon fekve a mellkasomban nagyon heves

fájdalmat kezdtem érezni Megnyomtam az ágyam mellett levő csengő gombját, hogy segítségül hívjam a nővéreket. Nagyon kényelmetlenül feküdtem a hátamon, ezért megfordultam s közben megállt a lélegzetem és a szívverésem. Abban a pillanatban hallottam, amint a nővér kiabált: 'Nem ver a szíve!' Közben éreztem, hogy elhagyom a testemet. Az ágy és a matrac között csúsztam le. Úgy látszott, hogy a korláton keresztül a padlóra kerülök. Majd lassan kezdtem felemelkedni.

Közben egyre több nővért láttam bejönni a szobába. Vagy egy tucatnyian lehettek. Hívták az orvosomat, aki éppen kórházi vizitet tartott és őt is láttam bejönni a szobába. Csodálkoztam, hogy mit akar ő itt.

Egyre feljebb kerültem a lámpához, a mennyezet alatt megálltam és onnan felülről lebegve néztem őket.

Papírdarabnak éreztem magam, amit valaki felfűjt a mennyezetre. Láttam, ahogyan élesztgettek.

Világosan és tisztán láttam a testemet feküdni az ágyon. Mindnyájan körülállták. Hallottam, amint az egyik nővér azt mondta: 'Ó Istenem, meghalt!' Közben az egyik odahajolt, hogy szájon keresztül légzést adjon nekem. Láttam a fejét és rövidre vágott haját hátulról. Ezt a rálátást sohasem felejttem el. Aztán odagurították a gépüket és láttam, hogyan helyezik az elektródokat a mellemre. Amikor áramütést adtak, láttam, hogy a testem hogyan vonaglik és hallottam minden csontom reccsenését. Ez volt a legszörnyűbb.

Amikor lent a karomat és a mellkasomat ütögették, lábamat dörzsölték, azt gondoltam: miért fáradoznak fölöslegesen, hiszen most nagyon jól vagyok."

A fenti beszámolóból kitűnik, hogy a szem és a fül funkcióit a klinikai halál állapotában lévő személynél átveszik azoknak belső megfelelői: a belső látás és belső hallás. Ugyanez érvényes az egész testre.

Dr. Moody a továbbiakban ezt írja:

„Tanúim többsége közli, hogy a fizikai testükből történő kiszabadulás után egy másik testbe kerültek, ami számukra új területet, új nehézséget jelentett. A halálban tapasztalt új test meghatározásánál a legnagyobb akadály a nyelv alkalmatlansága. Csaknem mindenki, aki erről a testről beszélt, elérkezett egy ponthoz, ahol megakadt és őszintén bevallotta: 'Nem tudom meghatározni!', vagy ehhez hasonló kifejezést használt. Mindazonáltal a szóban forgó testről szóló nyilatkozatok megegyeznek. Bár a megkérdezettek különböző szavakat használtak és eltérő hasonlatokat mondtak, mégis e kifejezések ugyanazt a fogalmat jelölik. A különböző kifejezésekben az egyes nyilatkozatok alapján megegyeznek az új test tulajdonságai. Hogy milyen tulajdonságai vannak ennek a testnek, azt nagyon jól meghatározza két tanúm kijelentése. Ők 'szellemi testnek' nevezték. Ezen túl én is így fogom mondani.”
Az egyik beszámoló így hangzik:

„Amikor kiléptem anyagi testemből, úgy tűnt, mintha egy másik testbe kerültem volna. Nem azt éreztem, hogy a semmiben oldódom föl... A másik ugyancsak test volt, de nem szabályos emberi test, attól kissé különbözött. Alapjában véve nem volt azonos az emberi testtel, másrészt nem volt anyagi halmaz sem... Jó, alakja volt, de színe nem. Pontosan emlékszem, hogy még mindig volt kezem. Nem tudom leírni. Akkor inkább a körülöttem levő események búvöltek el annyira - a fekvő testemet láttam -, hogy valójában alig gondoltam arra, milyen testbe kerültem. Mindez nagyon gyorsan történt, az idő nem számított, bár jelentősége mégis volt. Mihelyt megszabadul az ember a testétől, úgy látszik, minden felgyorsul.

Emlékszem, hogyan vittek be a műtőbe. A következő órák hozták a krízist. Ez idő alatt váltam el a testemtől és tértem vissza abba. A fizikai testem fölött levő pontról figyeltem mindent. Eközben is volt testem, de nem fizikai test volt,

hanem valamilyen képződmény, talán erőtérek lehetne nevezni. Ha szavakkal kellene leírni, azt mondhatnám, az anyagi testtel ellentétben átlátszó, szellemi létező volt. Ennek ellenére meg tudtam különböztetni az egyes részeket is."

A beszámolók között található egyik érdekesség egy férfinék az esete, aki baleset következtében csaknem egész lábát elvesztette, s így került a klinikai halál állapotába. Ezt ő is tudta, mert sérült testét, amit az orvos vizsgált, bizonyos távolságból egészen világosan látta, mégis ezt mondta testen kívüli állapotáról:

„Érezni tudtam a testemet - sértetlen volt. Pontosan tudom. Olyan jól éreztem magam, mintha minden végtagom meglett volna, noha ez nem így volt."

Egy ilyen eset megerősíteni látszik azt a logikai következtetést, miszerint a test halála, vagy a test bizonyos részeinek elvesztése nem befolyásolhatja azon „összetevőinket" amik eredetileg egy magasabb szférához tartoznak. A halál tehát nem jelenti az élet végét. Eljuthatunk ehhez a következtetéshez logikai úton, úgy, hogy mélyebbre hatolunk a fizika rejtélyeibe, de a végső és döntő bizonyíték, - az egyéni élmény - ismét csak bennünk van.

Amikor valaki elhagyja fizikai testét, átmeneti állapotba kerül. Az érzés lehet olyan, mintha egyszerre két világban tartózkodna. Ez után megtörténik az energiatestre való „behangelódás" és az ember a földi körülményekhez viszonylag hasonló körülmények között találhatja magát. Ez a világ ugyanolyan valóságos és anyagi az energiatesthez viszonyítva, mint amilyen valóságos és anyagi a földi világ a fizikai testhez képest.

íme egy másik beszámoló Dr. Moody esetei közül:

„Egy szívroham után egyszer csak sötét ürességbe kerültem és tudtam, hogy elhagytam a fizikai testemet és meghaltam. 'Uram, én mindig a legjobb tudásom és lelkiismeretem szerint cselekedtem, kérlek, segíts meg engem!' - sza-

ladt át rajtam a gondolat. Ugyanakkor kijutottam a sötétségből. Hamarosan minden halványszürke lett körülöttem és aztán lebegtem, vagy gyorsan siklottam tovább a szürke ködön át afelé, amit messze a távolban magam előtt láttam. Olyan gyorsan rohantam, hogy a magam erejéből erre képtelen lettem volna. Amikor egészen közel voltam, átláttam a ködön: embereket pillantottam meg, akiknek ugyanolyan alakjuk volt, mint a Földön. Azt is láttam, hogy milyen épületekben tartózkodnak.

Minden ragyogó fényben úszott, mély aranysárga izzásban, mely gomolygott, de másként, mint a Földön levő kemény arany tónus. Amikor közel kerültem, barátságos érzés töltött el, olyan érzés, amit emberi szavakkal nem lehet visszaadni. De az idő még nem érkezett el számomra, hogy ezen a ködön átmenjek. A ködön túl láttam Károly nagybátyámat felém jönni. Ő már korábban meghalt. Megállított és megparancsolta: 'Térj vissza! Munkádat még nem fejezted be a földön. Fordulj vissza innen!' Nem akartam visszatérni, de mást nem tehettem. És még ugyanabban a pillanatban visszakerültem a testembe.

A mellemben iszonyú fájdalmat éreztem és hallottam kisjiam rimánkodását: 'Édes Istenem, hozd vissza az én mamimat!'

A halálközeli élmények másik közös és rendkívül gyakran felbukkanó részlete a fénylényvel való találkozás. Ennek a fénytestben élő lénynek a vonásai és pontos formája a magasabb szférára éppen csak áthangolódott egyén számára még nem kivehetőek, de jelenléte és a kettőjük közötti kommunikáció nyilvánvaló tény. A halálközeli élményben a fénylényvel való találkozás az, ami az egyénekre a legnagyobb hatással volt:

„Felkeltem és italért mentem ki a hallba - meséli Dr. Moody egyik betege. - Mint később kiderült, ez volt az a pillanat, amikor a vakbelem átfúródott. Nagy gyengeség fogott el és

összeestem. Akkor azt éreztem, hogy lebegek, és igazi lényem a testemből ki- és bejárok és azonnal csodálatos zenét hallottam. A hallban lebegtem, majd az ajtón keresztül kijutottam a rácsos tornácra. Majd azt vettem észre, hogy körülöttem valamilyen kis felhő, vagy pontosabban: pirosas köd keletkezik. Aztán átlebegtem a rácson úgy, mintha nem is létezne. Majd tovább fel ebbe a kristálytiszta fénybe, egy hófehéren ragyogó fénybe. Csodálatos volt és olyan világos, olyan sugárzó, mégsem ártott a szememnek. Ilyen fényt itt a Földön nem lehet leírni. A fény tulajdonképpen nem látszott személynek, de kétségtelenül volt személyes egyénisége. A tökéletes szeretet és megértés fénye volt ez. Majd ez a gondolat jutott el az öntudatomhoz: 'Szeretsz engem?' Nem kifejezetten kérdés volt ez, hanem csak gondoltam, hogy a Lény ezt akarja közölni: 'Ha valóban szeretsz engem, akkor menj vissza, és fejezd be, amit életedben elkezdted.' Egész idő alatt azt éreztem, hogy lenyűgöző szeretet és irgalom vesz körül."

Ki is lehet ez a Fénylény, és mi a célja? Vajon ugyanaz a Fénylény fogad-e mindenkit, vagy különböző embereket különböző fénylények fogadnak? Hamarosan erre is fény derül...

Egyelőre ismerkedjünk meg Dr. Moody egy másik betegének élménybeszámolójával:

„Tudtam, hogy meghaltam és semmit sem tehetek ellene, mert hangomat senki sem hallotta... A testemen kívül voltam, kétségtelenül. Láttam azt, ahogy a műtőasztalon feküdt. A lelkem kívül volt. Ez először lesújtott, de aztán megjelent a hatalmas fény. Kezdetben kissé homályos volt, de aztán óriási sugárrá duzzadt - roppant fényteltettség volt, de nem lehet reflektorfénynek nevezni, egyszerűen csak nagyon sok fény volt. Azon kívül melegség sugárzott belőle, világosan éreztem. A fény világos, sárgás fehérség volt, de több a fehérségnél. Rendkívül világos, egyszerűen leírhatatlan. Bár úgy látszott, hogy mindent betölt, mégis felismerhettem egész

környezetemet: a műtőt, orvosokat, nővéreket, valóban mindent Nem volt vakító, tisztán láthattam. Amikor a fény megjelent, nem tudtam mi történt, de aztán megkérdezett engem, hogy elkészültem-e a halálra? Olyan volt, mintha emberrel beszéltem volna - csak hogy ember nem volt ott. Valóban a fény volt, ami velem beszélt, és pedig hanggal

Közben, azt hiszem, a hang figyelembe vette, hogy még nem készültem el a halálra. Tudja, ezt azért tette, hogy próbára tegyen engem. Attól a pillanattól fogva, amikor a Fény beszélni kezdett velem, végtelenül jól éreztem magam. A belőle áradó szeretet egyszerűen elképzelhetetlen és leírhatatlan. És határozottan humorérzéke is volt, egészen biztos."

A klinikai halálból tudatos emlékekkel visszatérő társaink halálhoz való viszonya az esetek döntő többségében teljesen megváltozik. A visszatértekben nincs többé halálfélelem, csak szeretet és az Univerzum végtelen intelligenciája iránti bizalom.

Mindez nem azért történik így, mert valaki így hiszi, vagy így állítja. Abban a pillanatban, ahogy felismertük, hogy a magasabb rezgéstartományban lévő testünket, gondolatainkat, érzéseinket és emlékeinket nem befolyásolhatja a fizikai test „halála”, hatalmas lépést tettünk az Univerzum és benne önmagunk megismerése felé.

„A lélek az, ami él, a test nem használ semmit.” (János 6/63) - tanította Jézus kétezer évvel ezelőtt.¹

Talán fel kellene tennünk a kérdést: miről is szól ez a tanítás? Vallásról-e, vagy a Világegyetem magasabb fizikájáról?

CSALÓKA TÉR ÉS IDŐ

„A múlt, a jelen és a jövő közötti különbség csak illúzió, még ha oly makacs is.”

Albert Einstein

A megkérdezettek közül, akiknek halálközeli élményben volt részük, sokan számoltak be arról, hogy a „túloldalon” egészen másképp telt az idő. Nem volt valóságos, de valahogy mégis az volt. Ez visszavezet bennünket a tér és idő kérdéséhez, ami Einstein óta a fizika legnagyobb rejtélye.

Amikor valamit meg akarunk mérni, nincsen abszolút értékű összehasonlítási alapunk.

Mértékegységeinket „egyezményesen”, tehát közös megegyezés alapján választjuk ki, hogy azután minden másnak az értékét ezekkel összehasonlítva határozzuk meg. Ez nemcsak a valutaárfolyamokra, vagy az ingatlanok értékére vonatkozik, hanem olyan alapvető fogalmakra is, mint a *tér* és az *idő*.

Az idő a gondolkodásunkat meghatározó tényezők közül talán a legfontosabb. Az idő alapegysége a másodperc, de milyen hosszú egy másodperc?

Régen a Föld tengely körüli forgását használták a számításokhoz. 86400 másodpercnek tekintették azt az időt, amíg a Föld egy teljes fordulatot végez. (60 másodperc x 60 perc x 24 óra)

Később kiderült, hogy a Föld forgása nem egyenletes.

Az eltérés kb. egy ezredmásodperc évszázadonként. Ez nem tűnik soknak, de tudósaink 1967-ben valami biztosabb viszonyítási alapot kerestek. Ismert volt, hogy az atomok elektromágneses hullámokat bocsátanak ki, azaz állandó és jellegzetes rezgésük van. Úgy döntöttek tehát, hogy egy másodperc feleljen meg a cézium atom 9.192.631.770 rezgésének. Ezt használják ma az atomórákban, és jelenleg ez a „standard”, más szóval az időre vonatkozó nemzetközi megegyezés.

A gondolkodásunkat vezérlő másik alapvető fogalom a tér. Itt is szükség volt valamilyen mértékegységre. Régen a test bizonyos részeit használták mértékegység gyanánt. A hüvelykujj szélessége volt a „hüvelyk”, a talp hossza a „láb” stb. Később, 1799-ben, Franciaországban több országot érintő megegyezés született. A korábbi mértékegységek bizonytalan rendszerét felváltotta a méter, ahol az alegységeket mindig 10-szeres szorzóval határozták meg. Az eredeti elképzelés az volt, hogy 1 méter az északi sarok és az egyenlítő közötti távolság 1/10.000.000 (tízmilliomod) része. Később kiderült, hogy a mérés nem volt pontos, és célszerűnek sem volt mondható. Ezért készítettek egy fémrudat irídium és platina ötvözetéből, amit Párizsban őriztek. Ez sem bizonyult célszerűnek, hiszen a fém a hőmérséklet változások hatására kitágulhat. 1960-tól 1983-ig az volt a hivatalos meghatározás, hogy egy méter a krypton-68 által kibocsátott bizonyos fénysugár hullámhosszának 1.650.763.730-szorosa. Később erről is lemondtak. A legutóbbi meghatározás úgy szól, hogy a méter az a távolság, amit a fény vákuumban 1/299.792.458 másodperc alatt megtesz.

Ha most összefoglaljuk, hogy mit csináltunk, elég különös kép tárul elénk. Ötletszerűen kiválasztott egységekkel rendelkezünk mind az idő, mind a tér esetében. Meghatározásukon többször is változtattunk, majd utolsó lé-

pésként mindkettőt egyetlen képletbe zártuk, és hozzárendeltük a fényhez.

„Egy méter az a távolság, amit a fény vákuumban a másodperc $1/299.792.458$ -ad része alatt megtesz.”

A fény azután rendesen keresztülhúzta számításainkat, és rámutatott, hogy sem a tér, sem az idő nem olyan, amilyennek képzeltük. Úgy tűnik, a mozgó óra lassabban jár, mint a nyugalomban lévő (de mi az, hogy nyugalomban lévő?), és a tárgyak összezsugorodnak a mozgás irányában (de mihez viszonyítva mozognak?).

Einstein maga arra a következtetésre jutott, hogy az idő csupán illúzió. Szerinte a tér nem választható külön az időtől. Ezek olyan egységet képeznek, amit téridőnek nevezünk. Ha az idő illúzió, akkora viszont a tér és a téridő is az. Ez az elképzelés nem terjedt el a köztudatban, talán főként azért, mert számunkra a tér és idő élménye aligha nevezhető illuzórikusnak. Létezik viszont egy kifejezés, ami közelebb vihet bennünket a valósághoz.

Egy illúzió nem más, mint egy gondolati építmény.

Próbáljuk meg tehát úgy szemlélni a világot, hogy a téridő valójában egy gondolat által teremtett valóság. (A számítógépek világából származó kifejezéssel talán „*virtuális valóság*”-nak is nevezhetnénk.)

Ebben az esetben minden térben lévő anyag is gondolat által teremtett valóság. Továbbmenve, a bolygó, a csillagok, a növények, állatok és saját fizikai testünk is gondolat által teremtett létezők. Einstein felismerése sokkal könnyebben elfogadható azzal a premisszával, hogy a fizikai agy nem képes gondolatokat létrehozni, de a gondolat energiaszintje képes arra, hogy létrehozza az anyagként érzékelt hullámsávot,

Ahelyett, hogy a teret és időt illúzióknak nevezném, szeretném a továbbiakban a „gondolati építmény” kifejezést használni.

Persze, ha ez így is volna - mármint hogy a tér és az idő gondolati építmények -, akkor sem tekinthetünk el a fizika alapvető és korszakalkotó felfedezéseitől, amelyek minden kutatás alapjául szolgálnak. Lehet, hogy tér és idő csupán gondolati építmények, de ezek a gondolati építmények bizonyos törvények szerint működnek. Minden jel arra mutat, hogy segítségükkel képesek vagyunk megmagyarázni és megérteni a bennünket körülvevő jelenségek túlnyomó többségét.

Azaz mégsem...

A mérési eredményeink minden valószínűség szerint helyesek. Csakhogy az eredmények értelmezése világnézet kérdése. Ha a Világegyetemről alkotott képünk nem felel meg az Univerzum valódi működési elvének, akkor a legpontosabb eredményt is tévesen értelmezhetjük.

íme néhány példa:

1. A termodinamika energia-megmaradásra vonatkozó első főtétele, vagy - más néven - az energiamegmaradás törvénye.
2. Einstein speciális relativitáselmélete (1905).
3. Heisenberg határozatlansági egyenlete, valamint a kvantumfizika tévedhetetlen statisztikai előrejelzései (1927).
4. Bell teorémája (1964), amit Greenberger, Horné és Zeilinger 1989-1991 között továbbfejlesztett.

Mindezeknek nagyon is sok közülük van a térhez és az időhöz. Ha tovább szeretnénk lépni, valóban nagy követelménynek kell eleget tennünk. Egy új világkép nem vetheti el azokat az eredményeket, amik korábbi kutatásaink alapján helyesnek bizonyultak...

1. Kezdjük talán az energia megmaradásának elvével. Az energia-megmaradás elve szerint nem lehet energiát termelni, sem elpusztítani. Amit megtehetünk, az mindössze annyi, hogy az energia egyik formáját átalakítjuk a másikba.

Mit jelent ez a gyakorlatban? A fizika szerint az egész Univerzum energiából áll. Ez az energia elpusztíthatatlan és nem újrateremthető. Ha időben szeretnénk ezt kifejezni, azt mondhatnánk: A Világegyetem létezik, mindig létezett, és mindig is létezni fog, függetlenül attól, hogy hány milliárd év telt el... mióta is?

Ejnye! Hiszen az energia-megmaradás elvének értelmében az Univerzumnak nem lehet „születésnapja”. Az időt mérni annyi, mint a távolságot mérni egy végtelen egyenesen. Helyi viszonyok között van értelme, de teljesen értelmetlen, ha nagyban gondolkodunk. Sem Isten teremtmése, sem a „Big Bang” (a feltételezett ősrobbanás) nem elégséges argumentum ahhoz, hogy az időt attól kezdjük számítani!

A hétköznapi életben persze lehet időt mérni, de soha nem kellene megfélelkezünk arról, hogy az idő csupán közös megegyezésen alapul. Hiszen kedvünk szerint állíthatjuk át az órát téliről nyári időszámításra, anélkül, hogy megzavarnánk az Univerzum rendjét.

Egyszer hallottam egy történetet egy üzletemberről, aki az Atlanti óceán fölött repült Londonból New Yorkba, Hirtelen ráeszmélt, hogy megfélelkezett egy fontos telefonbeszélgetésről. Izgatottan kérdezte meg a stewardestől:

- Elnézést, hány óra van?

- Fogalmam sincs - érkezett a meglepő válasz.

- Kérem, ne szórakozzék velem. - mondta az üzletember némi idegességgel a hangjában. - Nagyon fontos!

Hány óra van?

- Hol? Londonban, vagy New Yorkban?

2. Einstein speciális relativitáselmélete egyetlen egységbe olvasztotta a teret és az időt. Ez a téridő. A speciális relativitáselmélet furcsa módon nem a viszonylagos dolgokról szól, hanem valamiről, amit mi állandónak tekintünk: a fénysebességről. A fény sebessége vákuumban* (erről a bizonyos vákuumról bővebben a Jegyzetekben) -ha nem is pontosan, de az egyszerűség kedvéért - 300.000 km/szekundum. Garry Zukav „A táncoló Woo Li mesterek” c. könyvében könnyen érthető és szórakoztató módon ír a fénysebesség körül felmerült problémákról.

„A fénysebességgel kapcsolatos kísérleteikben a fizikusok valami egészen különösét észleltek. A fény sebessége nem törődik a klasszikus mechanika átalakítási törvényeivel. Ez persze lehetetlen, de ettől függetlenül minden kísérlet az ellenkezőjét bizonyította. A fénysebesség talán a legérthetetlenebb jelenség, amit valaha is felfedeztek. Azért, mert sohasem változik.

- Szóval úgy! A fény mindig ugyanazzal a sebességgel halad, mondjuk mi. - Mi ebben a különös?

- Ejnye, ejnye, - mondaná egy kétségbeesett fizikus valamikor 1887 körül - te egyszerűen nem érted a problémát. A probléma az, hogy a mérés körülményeitől teljesen függetlenül, a megfigyelő sebességétől függetlenül a fény sebessége mindig 300.000 km/s.

- És ez baj? - kérdezzük mi, és kezeljük érezni, hogy itt valami különös dologról lehet szó.

- Még annál is rosszabb - válaszolj a fizikus barátunk. - Lehetetlen. Nézd csak - mondja, miközben szeretne nyugalmat erőltetni magára -, képzelj el, hogy van előttünk egy villanykörte, ami nyugalomban van. A villanyt felkapcsolják és lekapcsolják, és mi mérjük a villanykörtéből érkező fény sebességét. Mit gondolsz, mennyi lesz?

- 300.000 km/s - válaszolunk -, a fény sebessége.

- Helyes - mondja a fizikus egy mindentudó arckifejezéssel, amitől kezdjük magunkat kissé furcsán érezni. -Most képzeld el, hogy a villanykörte, a fényforrás, továbbra is nyugalomban van, miközben mi 200.000 km/s sebességgel közeledünk hozzá. Milyen eredményt fogunk kapni, ha a fény sebességét mérjük?

- 500.000 km/s-ot - válaszoljuk mi -, a fény sebességét (300.000 km/s) plusz a saját sebességünket (200.000 km/s). Ez a klasszikus mechanika tipikus számítási módja.

- Téves! - kiáltja a fizikus. - Pontosan ez a probléma lényege! A fény sebessége továbbra is 300.000 km/s.

- Várj egy kicsit, - mondjuk mi. - Ez nem lehetséges. Azt mondd, hogy ha a villanykörte nyugalomban van, és mi is nyugalomban vagyunk, akkor a körtét elhagyó fotonok sebessége pontosan ugyanakkora, mint amikor nagyon nagy sebességgel közeledünk a fényforráshoz? Ez nem normális. Amikor a fotonok elhagyják a körtét, ezt 300.000 km/ s sebességgel teszik. Ha mi is mozgunk - velük szemben -, a mért sebességnek sokkal nagyobbnak kellene lennie. Tulajdonképpen saját sebességük plusz a mi sebességünk összegét kellene mérnünk, ha velük szemben utazunk. A mért sebességnek 300.000 km/s plusz 200.000 km/s-nak kellene lennie.

- Igaz, - mondja barátunk - de mégsem annyi. Továbbra is 300.000 km/s-ot mérünk, mintha továbbra is nyugalomban volnánk.

Rövid szünetet tart, hogy az információnak legyen ideje mélyebbre süllyedni, majd folytatja.

- Tekintsük most az ellenkező esetet. Feltételezzük, hogy a fényforrás nyugalomban van, és mi ez alkalommal 200.000 km/s sebességgel távolodunk tőle. Milyen sebességgel haladnak a fotonok most?

- 100.000 kilométer per szekundum? - mondjuk mi némi reménnyel a hangunkban. - A fénysebesség mínusz a mi se-

bességünk, amivel igyekszünk távolodni a közeledő fotonoktól

- Téves! Ismét téves! - kiált fel még egyszer barátunk. -így kellene lennie, de nem így van. A fotonok sebessége továbbra is 300.000 kilométer per szekundum.

- Hát ez nagyon nehezen hihető. Azt akarod mondani, hogy ha egy fényforrás nyugalomban van, és mi mérjük a fényforrást elhagyó fotonok sebességét, miközben mi is nyugalomban vagyunk, ez a sebesség ugyanakkora lesz akkor is, ha nagy sebességgel közeledünk, vagy távolodunk a fényforrástól? Mindhárom esetben ugyanazt az eredményt kapjuk?

- Pontosan - válaszolja a fizikus -, 300.000 kilométer másodpercenként.

- Van erre valami bizonyítékod?

- Sajnos van. Két amerikai fizikus, Albert Michelson és Edward Morley éppen befejeztek egy kísérletsorozatot, ami azt bizonyítja, hogy a fény sebessége - a megfigyelő mozgásától függetlenül - állandó. Ez nem lehet így - sóhajt fel -, de még is így van. Teljesen érthetetlen."

Garry Zukav szemléletes magyarázata után úgy gondoltam, más oldalról is meg kellene ezt vizsgálni.

Mi történne akkor, ha elfogadnánk, hogy a mérésünk valóban helytálló?

Előfordulhat-e az, hogy az, amit mi mozgásként fogunk fel nem abban a közegben történik, amit térként érzékelünk?

Ha a mérési eredményeinkből indulunk ki, és mozgásunkat a fotonok mozgásához viszonyítjuk, egyetlen logikus következtetést vonhatunk le:

Az Univerzumban a fotonokhoz - tehát a fényhez - viszonyítva minden egyhelyben áll!

Ha a fényhez viszonyítjuk a mozgást, akkor az egész Univerzumban semmi, de semmi nem mozog!

Teljesen tisztában vagyok azzal, hogy ez ellentmond hétköznapi tapasztalatainknak, és egy pillanatra sem szeret-

ném azt állítani, hogy az az élményünk, miszerint minden mozog, nem valós. Csupán azt gyanítom, hogy ez a mozgás egészen más természetű, pontosabban mentális jellegű. Tökéletesen illene ez a feltételezés Einstein felismeréséhez, miszerint a tér és idő csupán mentális építmény. Sőt mi több, ebben az esetben arra is fény derül, hogy miért befolyásolhatja a pszichikai élmény oly nagymértékben az általunk érzékelt idő múlását. Einstein szerint, ha egy csinos lánnyal töltünk két órát, csak egy percnak tűnik, ha viszont egy percig ülünk a forró kályhán, legalább két órának tűnik.

Nos, ha az idő és a tér - minden anyaggal együtt, ami ebben a térben van - gondolati építmény, akkor minden mozgásnak, ami ebben a térben történik, szintén gondolati építménynek illik lennie.

Létezik valami, ami megerősítheti ezt az elképzelést, és ami talán egészen váratlan helyről, a kvantumfizika berkeiből származik.

3. Ha a térről és időről alkotott jelenlegi elképzeléseink tévesek, annak kutatási eredményeink között is meg kellene mutatkoznia. Az igazság az, hogy a fénysebesség nem az egyedüli, ami nehezen megoldható feladat elé állított bennünket. A Werner Heisenberg által kifejlesztett kvantumfizikának és kvantummechanikának sikerült nagy statisztikai pontossággal leírni a világ eseményeit, de nem sikerült megválaszolnia azokat a kérdéseket, amiket a fizikusok feltettek. Valahányszor a kutatók feltettek egy kérdést, a kvantummechanika egy paradoxonnal válaszolt. Íme egy példa:

A klasszikus mechanikában egy test vagy egy részecske meghatározható a helyzetének és az impulzusának segítségével. Heisenberg egyenlete azt mutatja, hogy - a mérőműszer precizitásától teljesen függetlenül - nincs mód arra, hogy egyidejűleg határozzuk meg egy részecske, (pl. egy

elektron) helyzetét és impulzusát. Más szóval: ha meg tudjuk határozni, hogy az elektron pontosan hol van, akkor nem tudjuk, honnan került oda. Ha viszont lecsökkentjük az elektronágyú elektronokat kibocsátó nyílását, és így pontosan meg tudjuk határozni, hogy az a bizonyos elektron honnan indul, akkor lehetetlen megmondani, hogy hol fog felbukkanni. Csak azt számíthatjuk ki, hogy mekkora valószínűséggel bukkanhat fel bizonyos helyeken. Egy nagyobb tárgy, például egy eldobott labda pályáját minden további nélkül ki tudjuk számítani, de ezek a számítások semmit sem érnek az úgynevezett elemi részecskék esetében.

Ez a felfedezés 1927-ben vált ismertté Heisenberg határozatlansági egyenlete néven.

Heisenberg levonta a következtetést: a részecskefizikában csak valószínűségekkel számolhatunk, és ez olyan valami, ami lehetővé teszi a véletlenszerű eseményeket.

Einstein más véleményen volt a véletlent illetően. „Isten nem játszik házárdjátékot”, mondta egy alkalommal.

Számomra elég nehéz volt megemésztetni ezt a Heisenberg által kidolgozott határozatlansági egyenletet. Ha az, amit mi térnek nevezünk, független a gondolatainktól, akkor miért nem lehet követni az elektron pályáját két tetszőleges pont között?

Másrészt mi történik akkor, ha ebben az esetben is helyes és pontos mérési eredményeket próbálunk egy időről és térről alkotott téves felfogáshoz idomítani? Mi volna a feltétele annak, hogy két pont között követni tudjuk az elektron pályáját? Nos, talán az, hogy ennek a pályának egy gondolatainktól független valós térben valóban léteznie kellene. De létezik-e ilyen tér? Gyakorlatilag az elektront egyszerre csak egy pontban tudjuk tanulmányozni. Ha létezne két, három, vagy több pont, amik között az elektron elmozdulhatna, biztosan nem lenne nehéz követni ezt a pályát. Ha ilyen pontok nem léteznek, és a tér valójában gondolati

építmény, akkor talán az egész jelenség könnyebben érthetővé válik. Arra is fény derül, hogy miért nem találunk elemi „anyagi részecskéket”, hiszen ezek valós, tehát tudatunktól független létezéséhez ugyancsak tudatunktól függetlenül létező térre volna szükség.

Aztán ismét a fény sebességére gondoltam, ami minden mérésünk szerint állandó. Ha nem létezik legalább két - gondolatainktól független - valós pont az Univerzumban, akkor érthető az is, hogy a fotonokhoz képest egy tapodtat sem mozdulunk. *Nincs hova!* Einstein és Heisenberg felfedezései külön-külön jók és érvényesek, de közös nevezőre csak akkor hozhatók, ha felismerjük, hogy a tér, az idő, valamint az az élményünk, hogy mozgunk, mind gondolati építmények.

Mint ahogy az agyunk is az.

Ha tovább szeretnénk menni, fel kellene tennünk az eretnek kérdést: ha az Univerzum gondolati építmény, akkor biztos, hogy a fény úgynevezett sebessége a legnagyobb az Univerzumban?

Mit jelent a sebesség ebben az összefüggésben, ahol az áthidalandó tér valójában csak gondolatban létezik? Vajon a gondolat maga nem rendelkezik olyan energiaszinttel, hogy ezt az egész építményt „áttekinthesse”? Hiszen ebben az esetben volna rá lehetőség, hogy az információ -(a gondolat sebességével?) - bárhova azonnal eljusson!

Sok még a megválaszolatlan kérdés, és egyik-másik talán váratlanul ér bennünket. Nagyon sok kutatómunkára, újszerű gondolkodásmódra és olyan fizikusokra van szükség, akik hajlandók elhagyni eddigi világnézetünk biztosnak vélt talaját és behatolni az ismeretlenbe. Bízató jelek azt mutatják, hogy mindez már elkezdődött.

A világbép változik. Kevesen vannak, akik e drámai fejlődést figyelemmel kísérték, és a téma Garry Zukav szerint annyira kényelmetlen, hogy sok fizikus inkább elkerüli.

Az új kor új felfedezése 1964-ben köszöntött be John Bell eredményeinek közzétételével...

4. Az eredmények Bell teoreimájaként váltak Ismertté.

Henry Stapp amerikai fizikus 1975-ben a „U.S. Energy Research and Development” által támogatott munkájában ezt írta:

„Bell teoreimája a tudomány legmélyenszántóbb felfedezése.”

Anélkül, hogy a részletekben túlságosan belemélyednénk, Bell teoreimája így foglalható össze:

Az elemi részecskék világában bizonyos események között olyan kapcsolat lehetséges, ami a legjobb esetben a fénysebességet meghaladó információ térj édessel magyarázható.

„A fénysebességet meghaladó kvantumkapcsolatok, legalábbis felszínesen nézve, lehetséges magyarázatot adnának bizonyos pszichikai jelenségekre. A telepátia például gyakran azonnali eseményként jelentkezik. A fizikusok Newton óta elvetették a parapszichikai jelenségeket. Tény, hogy a legtöbb fizikus nem is hisz ezeknek a létezésében. Bell teoreimája ebben az értelemben olyan lehetne, mint a trójai faló a fizikusok táborában. Első sorban azért, mert azt bizonyítja, hogy a kvantumelmélet olyan kapcsolatokat követel, amik telepatikus kommunikációhoz hasonlítanak, másodsorban azért, mert biztosítja számunkra azt a matematikai keretet, amelyen belül a fizikusok hajlandók megbeszélni olyan típusú jelenségeket, amikben - a sors iróniája - nem hisznek.” (Zukav, G.: The dancing Woo Li Masters, 1981)

Létezik tehát bizonyos fajta kapcsolat ezek között az általunk elemi részecskéknek nevezett hullámok között, és az információ direkt módon terjedhet az egyik részecskétől a másikig.

Ez persze nem is olyan különös, ha az Univerzumot, mint gondolati építményt nézzük, ahol nem létezik valódi tér, és valódi út, amit az információnak meg kellene tenni. Bell teorémája egyedi fotonpárookra korlátozódott, és a fizikusok eleinte azt állították, hogy nincs különösebb jelentősége, hiszen továbbra sincs lehetőség arra, hogy egy általunk információnak tekintett jelet a fény sebességét meghaladó sebességgel továbbítsunk.

Drámai változást hozott ezen a téren a kölni egyetem professzora, Dr. Günter Nimtz*, amikor kutatócsoportjának eredményeit közzé tette. Günter Nimtz professzor szerint igenis létezik olyan lehetőség, hogy a fénysebességet jóval meghaladó sebességgel információt továbbítsunk. Modulált mikrohullámok segítségével sikerült ugyanis Mozart 40. Szimfóniáját egy 11,4 cm vastag akadályon (anyagon) keresztül 4,7-szeres fénysebességgel átjuttatni. (1.Ref. irod.: Nimtz) Más kutatók, mint Raymond Chiao, Aephraim Steinberg és Paul Kwiat, a kaliforniai Berkeley egyetem kutatói, beszámoltak olyan fotonokról, amik úgy tűnik, a fénysebesség 1,7-szeresével utaztak. Nimtz professzor 1992-ben végezte kísérleteit a mikrohullámokkal. Vannak kutatók, akik azt állítják, hogy egy alig 12 centiméteres akadály elhanyagolható eredmény, ha nagy távolságra szeretnénk eljuttatni az információt fénysebességen túli sebességgel. Ismét mások azt vitatják, hogy Mozart 40. szimfóniája jelnek tekinthető-e, vagy sem? Krauss Ferenc a bécsi technikai egyetemről szintén azt jelezte, hogy mérési eredményei szerint a 300.000 km/s valóban nem a fény csúcsebessége. (IPC Magazines, Features New Scientist, 01 April, 1995, Vol 146. No. 1971., 26. old.)

Új és bizonytalan lépések vezetnek bennünket az úton, és úgy tűnik, nehezen hagyjuk magunkat meggyőzni ar-

ról, hogy a 300.000 km/s nem az Univerzumban elérhető legnagyobb sebesség. Ma még nem tudunk meghatározni valamilyen felső sebességhatárt. Persze nem is olyan biztos, hogy pontosan a sebességre kell koncentrálnunk egy olyan Univerzumban, ami minden jel szerint gondolati építmény. Ez természetesen csak az én véleményem, de egy ilyen Univerzumban úgy illene, hogy a gondolat sebessége legyen a legnagyobb. Talán nem is lehetne sebességnek nevezni, hiszen a tér, amin áthalad, szintén csak gondolatban létezik. Így teljesen érthetővé válna az időtől független, azonnali telepátikus kommunikáció, a hirtelen felismerés, a spontán tudás, valamint az a tény, hogy az Univerzumban minden információ rendelkezésünkre áll. Bárhol és bármikor bármilyen gondolatla kapcsolatba kerülhetünk. Inkább csak arról van szó, hogy milyen irányú az érdeklődési körünk, és milyen módon tudjuk magunkat behangolni egy bizonyos természetű „adásra”, amit aztán agyunk segítségével hétköznapi valósággá alakíthatunk. És ez a bizonyos „valóság” mindannyiunk számára más...

A varázs mindenesetre megtört. A mágikus másodpercenkénti 300.000 km-es felső sebességhatárt sikerült átlépni. A fény sebessége vákuumban már nem tekinthető többé az Univerzumban létező legnagyobb sebességnek. Dr. Nimtz kísérlete rávilágít, hogy információt is lehet fénysebességet meghaladó sebességgel továbbítani anélkül, hogy ez az információ korábbi feltételezéseink szerint valahol a múltban, vagy valahol a jövőben kötne ki. Minél gyorsabb az információátadás, annál közelebb kerülünk ahhoz a kifejezéshez, hogy MOST történik.

Ami a tudósok és kutatók számára új és bizonytalan terepet jelent, az érzékeny anyák számára mindig kézenfekvő és magától értetődő volt. Egy anya azonnal megérezheti, ha gyermekével valami baj történt. Mások felébred-

nek éjszaka rokonuk halálának Időpontjában, ismét mások, főként az ikrek, még érezni is képesek azt, ami testvérükkel történik. Az már mindannyiunk számára szinte természetes, hogy felhívunk valakit telefonon, és az illető azt válaszolja: érdekes, pont most gondoltam rád.

Tegyük a kezünket a szívünkre! Ugye legbelül mindannyian tudjuk, hogy a gondolat gyorsabb, mint a fénysebesség? A bizonyíték viszont nem kívül van, hanem bennünk.

A fizika alapvető felfedezései, továbbá az a tény, hogy lehetetlen megmérni a gondolatot, valamint álombeli és halálközeli élményeink mind ugyanabba az irányba mutatnak: a térről és az időről alkotott elképzeléseink tévesek. Tér és idő gondolati építmények, tudatunktól és tudatállapotunktól függő létezők, és bizonyos értelemben ugyanolyan illuzórikusak, mint a Föld helye az Univerzumban.

Így hát egyetlen terület marad, amit még megvizsgálhatunk: a tudat, és a gondolat ereje.

A GONDOLAT TEREMTŐ EREJE

Volt egyszer egy fiatal íjász, aki több íjászversenyt is megnyert Egy alkatommal hírét vette, hogy létezik egy öreg Zen mester, aki nagyon ügyesen kezeli az íjat Bízva saját tudásában és bizonyos felsőbbrendűségi érzéssel versenyre hívta hát az öreg mestert A fiatal íjász valóban ügyes volt Első nyílat hajszálpontosan a céltábla közepébe lőtte, második nyilával pedig sikerült az elsőt kettéhasítania.

*- Szeretném látni hogy képes vagy-e hasonló teljesítményre?
- mondta az öregnek*

A mester nem vette elő az íját Arra kérte a fiatalembert, kövesse őt a hegyekbe. Kíváncsi lévén, követte hát a mestert amíg egy mély szakadékhöz értek A szakadék fölötti, egyetlen híd egy kidöntött fatörzs volt A mester fellépett a bizonytalanul ingó, csúszós fatörzsrre, és nyugodtan kísértált a mélység fölé. Kiválasztott egy távoli fát és nagy biztonsággal küldte célba a nyílvesszőt

- Most te következel - mondta, és könnyedén lelépett a fatörzsről.

A fiatalember rémülten bámult a szakadékba Nem tudta rászánni magát, hogy a mélység fölé lépjen. A mester azt mondta:

- Jól uralod az íjat de nem tudsz uralkodni a gondolaton, ami a nyílvesszőt kirepíti.

(Zen-történet)

A Zen-történetek több száz évesek, és már az 1200-as években is ismertek voltak. A Zen-mesterek nagyon jól tud-

ták, mennyire fontos, hogy ellenőrzés alá vonjuk gondolatainkat, mielőtt sikerül ellenőriznünk külső körülményeinket, sőt - amint az egyik-másik tanításukból kitűnik - az univerzum valódi természetéről is rendkívül alapos ismereteik lehettek.

„Egy alkalommái két ember egy szélben lobogó zászlóról beszélgetett.

- A valóságban a szél az, ami mozog - mondta az egyik, de a másik nem értett egyet vele.

- Nem - mondta -, a valóságban a zászló az, ami mozog. Egy arra járó Zen-mester felfigyelt a beszélgetésre, és közbeszólt:

- A zászló sem mozog, és a szél sem mozog - mondta. - A valóságban az elme az, ami mozog." (Zen-történet)

Az a tudás tehát, miszerint az Univerzum gondolati építmény, egyáltalán nem új, de ettől még nem kevésbé megrázó. Elődeink számára - kevés kivétellel - teljesen érthetetlen volt, és számunkra is nehezen elfogadható. A gondolat erejének segítségével próbáljuk megérteni a valóságot, de legtöbbször úgy tekintünk a világra és minden „külső eseményre”, mintha egyéni gondolatvilágunktól teljesen független lenne.

Nos, ez nem így van.

A világról alkotott belső képünk minden elméletünkre rányomja bélyegét. Az elmélet nem más, mint egy gondolati építmény. A megfigyelés alapján tehát alkotunk egy elméletet, aztán megpróbáljuk bizonyítani az elmélet érvényességét. Einstein figyelmeztette Heisenberget, hogy az ilyen gondolkodásmód csapdát rejt magában, (Heisenberg W: *A rész és az egész*) no de, hogyan lehet kikerülni egy csapdát, ami gondolkodásmódunkban rejlik? És egyáltalán, hol itt a csapda? A kép lassan tisztulni kezdett.

Ha az Univerzum energiából áll, és az alacsonyabb minőségű energia engedelmeskedik a gondolat erejének, ak-

kor minden kísérlet, amivel egy elméletet be szeretnénk bizonyítani a versenyfutásnak egy formája. Gondolataink előre meghatározzák, hogy az elmélet értelmében mi az, amit keresünk, és hogy azt hogyan lehetne bebizonyítani. Kísérleteink és eredményeink szintén gondolati építmények, ezért a kitűzött célt igazolandó módon szépen felsorakoznak a bizonyítékok listáján. Végül is eljutunk ahhoz az eredményhez, amit már a kísérlet elején célul tűztünk ki. Ily módon rendkívül egyszerű új igazságokat kigondolni, felfedezni és bebizonyítani.

Csak hogy az igazság és a valóság között különbség van.

Amikor az új igazságot felfedeztük és be is bizonyítottuk, nyugodt lélekkel eldobjuk, és keresünk egy újat.

És itt van a csapda!

Egy gondolat által felépített, és gondolat által vezérelt Világegyetemben mindent be lehet bizonyítani - pontosabban mindent, ami nincs ellentétben az Univerzum valódi természetével.

Csak akkor ütközünk leküzdhetetlen akadályokba, vagy nehezen értelmezhető eredményekbe, amikor olyan elméleteket alkotunk, amik az Univerzum valódi természetének ellentmondanak.

A csapda pedig az, hogy mi - a furcsa és érthetetlen eredmények ellenére - továbbra is rendületlenül hisszük, hogy az elmélet helyes, és minden kompromisszum árán megkísérreljük az elméletet hozzáigazítani a világról alkotott képünkhöz, ahelyett, hogy a világképünket próbálnánk meg hozzáigazítani a mérési eredményeinkhez. Azt ugyanis, hogy esetleg helytelen premisszából indultunk ki, és hogy az Univerzum anyagi, térbeli és időbeli voltáról alkotott elképzeléseink alapvetően helytelenek lehetnek, eszünkbe sem jut feltételezni.

Lemértük, hogy a fotonokhoz képest egy tapodtat sem mozdulunk, és az eredmény a speciális relativitáselmülethez vezetett. Megállapítottuk, hogy az elektron egyszerre

csak egy pontban (pontosabban csak egy igen kicsi, behatárolt területen) mérhető, és hogy két általunk kiválasztott pont között a pályája nem követhető. A világnézetünkhöz igazított eredmény Heisenberg határozatlansági elmélete lett.

Úgy tűnik, annyira ragaszkodunk világképünkhöz, hogy bármilyen kompromisszumra képesek vagyunk. Elfogadjuk a legcsekélyebb valószínűséggel rendelkező premisszákat, mint például azt, hogy az élet az élettelen anyagból is kialakulhat. Elfogadjuk, hogy a gondolatot az anyagból álló élő szervezet hozza létre, holott a gondolatot képtelenek vagyunk mérni, megkérdőjelezzük a telepátia és a távolbalátás pusztá létét csak azért, mert ezek nem igazán illenek bele a materialista világképbe, és sokan továbbra is azon törik a fejüket, hogy miként képes az agy(!) a klinikai halál állapotában információt szerezni a környező, sok esetben a kórtermen kívül zajló eseményekről. Tesszük mindezt azért, hogy ne kelljen megváltoztatnunk a világról alkotott elképzelésünket, tehát - végső soron - egy belső, gondolati képet.

A Világegyetem megismerésének és megértésének céljából végzett kísérleteink, sikereink, sőt, balsikereink is egyre közelebb visznek a valósághoz, de minden új és bizonyítható elmélet újabb figyelmeztetés: A Világegyetem a gondolat erejének engedelmeskedő rugalmas energiatenger, ami mindent lehetővé tesz, kivéve azt, ami a Világegyetem valódi természetével ellenkezik.

Az Univerzum pedig - valódi természetét tekintve - minden jel szerint gigantikus és részleteiben kidolgozott gondolati építmény, tehát nem független a tudatunktól, és hagyományos értelemben véve nem térbeli és nem időbeli. Ebben az Univerzumban a döntő bizonyítékot mindig az egyéni élmény jelenti, ez az élmény pedig mindannyiunk számára különböző.

Más szóval: objektív, a megfigyelőtől független valóság nem létezik.

Einstein, *Ahogy én látom a világot*, c. könyvében így fogalmaz: „Tiszta logikus gondolkodás nem vezethet az empirikus világról szóló tudáshoz. A valósággal kapcsolatos minden ismeret a tapasztalattal kezdődik, és a tapasztalattal végződik. Azok a következtetések, amik a tiszta logikus gondolkodás eredményei, nem tartalmaznak semmit a valóságból” (Einstein, A.: *The world as I see it*, Citadel Pr. 1993)

Induljunk ki a továbbiakban is abból, hogy minden jelenség, amit mi anyagi világgént érzékelünk csupán kivetített gondolati képek halmaza, és ezek a képek külső tér és külső események formájában jelentkeznek az anyagi világ frekvenciasávjára behangolódott ember számára.

A moziban, vagy a TV előtt ülve tisztában vagyunk azzal, hogy a kivetített kétdimenziós kép nem valóság. Ugyanarra a mozivászonra, vagy képernyőre bármi vetíthető.

De mi történik akkor, amikor elhagyjuk a mozit, vagy felállunk a TV előtt?

A hétköznapi háromdimenziós képeket, az érzékszerveinkben tükröződő egyéb információhalmazzal együtt megingathatatlan valóságnak tekintjük.

Amennyiben az Univerzum gondolati építmény, élményeink is gondolati építmények. Ez azt jelenti, hogy mindaz, amit egy ember valóságnak tekint, megváltoztatható pusztán azáltal, hogy az illető változtat gondolatain. Ha ez igaz, akkor lehetőség nyílik arra, hogy egy bizonyos háromdimenziós valóságot egy másik háromdimenziós valóságra cseréljünk ki. Az egyén ezt is valóságnak tekintené. Ha erre nem nyílik lehetőség, akkor az egész gondolatmenet téves.

Van-e lehetőség tehát arra, hogy valakinek a háromdimenziós valóságát és teljes élmény-együttesét egy másik valóságra cseréljük? Elérhető-e az, hogy az illető teljesen mást érezzen és lásson, mint a környezetében lévő többi ember?

A válasz: Igen!

Semmi másra nincs szükségünk, mint egy ügyes hipnotizőrre. Az az egyén, aki a hipnotizőr gondolataira érzékeny, alig néhány másodperc alatt egy teljesen új valóságra „ébredhet”. A hipnotizált személy nem azt látja és érzi, amit a többiek, hanem azt, amit a hipnotizőr a tudatába juttat. Arról pedig teljesen meg van győződve, hogy amit lát, és amit érez - valóság. És számára az is.

Az ilyen kísérletek fényt derítenek arra, hogy mekkora hatalma van fölöttünk a gondolat erejének, amik az általunk valóságnak tekintett környezetet teremtik. A hipnózis terén magam is megtanultam bizonyos alapvető dolgokat, és elvégeztem néhány érdekes kísérletet. Az erre a területre vonatkozó tudásom és tapasztalatom csekély, de arra elég, hogy ne kelljen kizárólag mások beszámolóira támaszkodnom. Megtapasztaltam, hogy a hipnotizált személy kezén élénk piros folt jelent meg csupán attól, hogy a hipnózis alatt kapott információ szerint égő cigarettát közelítettek hozzá.

Nem mindenki hipnotizálható, mondanák a szkeptikusok, és ebben igazuk is van. Mi történik tehát akkor, amikor nincs hipnotizőr a környéken, és saját gondolatainkat vetítjük ki?

Képzeljünk el két sétáló embert egy parkban. Az egyik nagy állatbarát, és imádja a kutyákat. A másik - talán gyermekkori kellemetlen emlékeinek betudható - iszonyúan fél és retteg tőlük. Egyszer csak észreveszik, hogy egy kutya szalad feléjük. Vajon, ugyanazt a kutyát látják?

A kutya színében és méretében lehet, hogy meg tudnának egyezni, habár még ez sem biztos, hiszen az, aki retteg tőle, nagyobbnak és sötétebbnek ítélné meg. A kutya közeledése által kiváltott érzelmek viszont már rendkívül különbözők lehetnek. Korábbi élményeik és tapasztalataik, valamint tudatos és tudatalatti elvárásaik alapján egyik em-

bérünk határtalan örömet érezhet, miközben társán eluralkodik a rettegés és a félelem. Azt mondhatnánk, hogy két, egymástól teljesen különböző kutyát látnak. Egy kívülálló természetesen meg volna győződve arról, hogy ugyanaz a kutya szalad felénk, csak éppen arról feledkezze meg, hogy amit ő lát, az már a kutyának a harmadik „változata”.

Talán meg lehetne kockáztatni azt a kifejezést, hogy mindannyian saját valóságunkban, saját gondolataink világában élünk.

Úgy tűnik, hajlamosak vagyunk a külvilágot valóságként elfogadni, de belső hitünk és belső elvárásaink minden élményünkre rányomják bélyegüket. A külső valóságnak létezik természetesen bizonyos része, amit túlnyomó többségünk hasonló módon érzékel. Ez a rész azonban a teljes élménynek csak kis hányada. A teljes élmény egyéni, és emberenként változó. Ennek ellenére hajlamosak vagyunk arra, hogy az anyagi világról alkotott élményegyüttesünket a legkisebb közös nevezőre hozzuk. Előbb megegyezünk abban, mi is az, amit hasonló módon fogunk fel, majd ezt a részt elválasztjuk a jelenséget kísérő többi élményünktől, és kinevezzük objektív valóságnak. Mégis gyakran előfordul velünk, hogy nem azt hisszük, amit látunk, hanem azt látjuk, amit hiszünk.

A gyermek az apát, a nő a szeretőt, a rendőr a potenciális bűnözőt és az orvos a beteget látja ugyanabban a férfiben. És persze mindenkinek igaza van, legalább is saját szemszögéből nézve. Mivel azonban a bennünket körülvevő jelenségekből csak bizonyos részekre figyelünk fel, és ezeket is belső elvárásainkhoz idomítjuk, még az a parányi rész is eltorzul.

Egy másik, nem kevésbé érdekes tény, hogy eben a kivetített gondolatvilágban csak olyan valamivel kerülünk, vagy kerülhetünk külső kapcsolatba, aminek van belső - gondolati - megfelelője. Jó példa erre a teljes amnézia. Ha

valaki elveszíti emlékeit, elfelejti nevét, címét és rokonait, számára még a lakása is „nem létezővé” válik.

Képzeljük el a következő helyzetet:

Sürgős vásárolnivalónk akad, és hirtelen ötletként kölcsönkérjük egyik ismerősünk kocsiját. Mivel mindvégig fontos célunk lebeg „lelki szemeink” előtt, a kocsit nem nézzük meg alaposan. Amint dolgunk végeztével kilépünk a vásárcsarnokból, hatalmas parkoló tárul szemünk elé, több száz kocsival. Sajnos nem sikerül felidézni, hogy is néz ki a kocsi, és azt sem, hova parkoltuk. Kellemetlen? Minden bizonnyal. De ami nincs a tudatunkban, az számunkra nem létezik.

Gyakran eszembe jut egy élmény, amit 1975-ben, Bukarestben állomásozó katonaként éltem át. Egy derűs nyári reggelen a gyülekező alkalmával észrevettem, hogy a nyugati égbolton megjelenik egy ezüstösen csillogó, gömb alakú tárgy, és hihetetlen sebességgel elhúz a fejünk fölött - egyenesen a felkelő Nap irányába. Ekkor még érdekesebb dolog történt, ugyanis a tárgynak - annak ellenére, hogy most már „hátról” láttuk, és a Nap irányába repült - továbbra is erős, ezüstös színű saját fénye volt. Mindez pár másodperc alatt zajlott le, és én izgatottan ragadtam meg a mellettem álló hadnagy karját:

- Látta?! Mi volt ez?!

- Repülőgép.

- Hát már hogy lehetett volna repülőgép? Se hangja, se szárnya, az az elképesztő sebesség, és még erős saját fénye is van!...

A hadnagy megvonta a vállát, és sztoikus nyugalommal felelt:

- Akkor nem repülőgép.

Az Univerzum legcsodálatosabb tulajdonsága talán az, hogy minden ember gondolatvilágához képes alkalmazkodni. Mi teremtik, és mi vonzzuk magunkhoz mindazt, ami környezetünket alkotja, de csak annyit látunk belőle,

amennyit tudatosságunk szintje lehetővé tesz. A tudatosság alacsonyabb szintjén álló ember hajlamos arra, hogy saját, egyéni „valóságát” az egyetlen abszolút igazságnak tekintse. A legtöbben teljesen meg vannak győződve arról, hogy igazuk van, és ez bizonyos értelemben valóban így van.

Így aztán tökéletes az illúzió.

És rengeteg a vita és a veszekedés.

Ma már több mint hatmilliárd ember él a Földön, és túlnyomó többségük meg van győződve arról, hogy az élet olyan, amilyennek látja. Hatmilliárd különböző világkép - csak a Földön. Még elképzelni is sok. Mindenki hiszi a maga igazát, függetlenül attól, hogy a komputeres világában él, vagy az amazonászi őserdőben. Sajnos sokan vannak, akiknek a gondolatvilága annyira szűkre szabott, hogy az egyént saját lehetőségei elől is elzárja.

Hogy milyen lehetőségekről van szó?

A gondolat teremtő erejének korlátlan használatáról egy olyan Univerzumban, ami engedelmeskedik a gondolat erejének. Arról a lehetőségről, hogy magunkban és környezetünkben nagyon sok mindent megváltoztathatunk pusztán az által, hogy változtatunk gondolkodásmódunkon.

Elődeink különös módon többet tudtak ezekről a dolgokról. Az ókori Egyiptomban Izisz fátylának nevezték az illúziót, ami az ember elől a valóságot eltakarta. Indiában még ma is a maya fátyláról beszélnek. Ugyanezt a szót használta a Dél-amerikai Maya civilizáció is. Maya annyit jelent, mint varázslat.

Létezik tehát egy láthatatlan fátyol, amit mi magunk teremtünk, és ami eltakarja előlünk a teljes képet. Amit látunk, az maga a fátyol, tehát az egésznek csak parányi része, amit aztán hamis elvárásaink és előítéleteink alaposan eltorzítnak.

A valóság ennél sokkal több.

Szerencsére bőven van rá időnk, hogy felismerjük...

AZ
ÖRÖKKÉVALÓSÁG
MÁSİK NEVE

Amennyiben tér és idő gondolati építmények, és nekünk, embereknek aktív részünk van ezek megteremtésében, azt jelenti vajon, hogy tulajdonképpen téren és időn kívül létezőnk? Jelentheti ez azt, hogy mindennek, ami él, örök élete van egy magasabb szférában?

Az örökkévalóságnak definíció szerint nem lehet vége, csakhogy aminek nincs vége, annak kezdete sem lehet... Az örökkévalóság meghatározásánál fogva kezdet és vég nélkül való, ugyanúgy, mint egy végtelen egyenes. Abszolút tér és abszolút idő hiányában - tehát olyan tér és idő hiányában, ami gondolatainktól függetlenül létezne - az örökkévalóság már nem vágyálom, hanem az Univerzum természetes állapota.

Ma már nem sokat érnek azok az elméletek és kísérletek, amiket nem lehet matematikai formában is leírni. Einstein matematikatanára, Hermann Minkowsky, a speciális relativitáselmélet hatására izgalmas kutatómunkába kezdett.

„Forradalmi és érdekesítő munkájának eredménye egy egyszerű diagram, ami a múlt, a jelen és a jövő közötti matematikai összefüggéseket ábrázolja. A legizgalmasabb eredmény, ami ebből a hatalmas információmennyiséget tartalmazó diagramból kiolvasható nem más, mint az, hogy

minden egyén teljes múltja és teljes jövője örökkön örökké egyetlen pontban találkozik, éspedig MOST. Ezen kívül minden egyén MOST-ja egyetlen pontban lokalizálható, és soha sem lehet máshol, mint ITT (függetlenül a megfigyelő helyétől)." (Zukav, G.: De Dansande Woo Li Mástarna, 190. old., 1981)¹

1908-ban Minkowszky ily módon öntötte szavakba vízióját:

„Ezek után átér és az idő külön-külön arra van ítélve, hogy árnyékká halványodjék. Csupán a kettő valamilyen fajta egysége őrizhet meg egy független valóságot.” (id. mű.. 190. old.)

Szóval létezik erre matematikai bizonyíték.

Számunkra egyetlen idő létezik: az örök most. Számunkra egyetlen hely létezik: itt. Akárhol vagyok, és akármit csinálok, mindig igaz az állítás, hogy „Én most itt vagyok.”

A MOST az örökkévalóság másik neve.

ÉN MOST ITT VAGYOK.

Ez minden létezés alapja és kiindulópontja, és úgy tűnik, semmi nem létezik, ami ezen változtathatna. Ez ugyanakkor azt is jelenti, hogy ÉN valamilyen módon téren és időn kívül létezem, hiszen ezt a teret és időt Én teremtem a gondolataim által. Azt is jelenti, hogy Én képes vagyok kezelni és használni ezeket a gondolatokat, tehát ennek az Én-nek még a gondolatoknál is magasabb energiaszinten, vagy tudatszinten, és az ehhez a szinthez tartozó frekvencián kell léteznie.

FÖLDÖNKÍVÜLI LÁTOGATÓK?

Gondolatvilágunkban egyre több helyet kap az az elképzelés, hogy más bolygókon is létezhetnek fejlett civilizációk, sőt, az ilyen civilizációkkal felvehető kapcsolat lehetősége a tudósokat is komolyan foglalkoztatja. Carl Sagan (1934-1996), az ismert amerikai csillagász gyakran és sok optimizmussal beszélt az idegen civilizációkkal felvehető kapcsolat lehetőségéről, de nem feledkezett meg arról sem, hogy felhívja figyelmünket a saját gondolkodásmódunkból eredő akadályokra és korlátokra.

„Olyanok vagyunk, mint egy Új Guinea elszigetelt völgyében lakó törzs, akik dobok és futárok segítségével kommunikálnak a szomszédos völgyek lakóival. Ha megkérdeznénk őket, hogyan képzelik el egy nagyon fejlett civilizáció kommunikációs lehetőségeit, valószínűleg hatalmas dobokra és rendkívül gyors futárookra gondolnának. Nem tudnának elképzelni egy olyan technológiát, amilyen értelmi szintjüket meghaladja, pedig egész idő alatt egy átfogó rádió- és kábelkommunikáció jelei haladnak át fölöttük, körülöttük és rajtuk.

Mi odafigyelünk a galaktikus dobokra, de lehet, hogy figyelmen kívül hagyjuk a galaktikus kábelhálózatot. Valószínű, hogy képesek lennénk felfogni egy szomszédos galaktikus völgy dobosainak jelzéseit, egy olyan civilizációét, amely csak kevéssel fejlettebb a miénknél. A lényegesen fejlettebb civilizációk viszont térben és időben továbbra is rejtve ma-

radnának előttünk. Egy jövőbeli igen fejlett galaktikus rádiókommunikáció ellenére a nagyon fejlett civilizációk létét valószerűtlen legendának fogjuk tekinteni." (Carl Sagan)

Én bízom benne, hogy mégsem így lesz.

Miközben e könyvet írtam, felötlött bennem néhány érdekes gondolat, amit szeretnék megosztani a kedves Olvasóval. Ezek a gondolatok persze nem tudományos értékűek, hiszen a területről származó tudományos kutatásokkal kapcsolatos ismereteim nincsenek. Jó esetben megközelítik a valóságot. Ha pedig mégsem, akkor remélhetőleg hozzá segítenek majd valakit, hogy új gondolatokkal, új megközelítéssel keressen tovább...

Abban a pillanatban, amint felismerjük, hogy tér és idő valójában nem más, mint gondolati építmény, minden bolygóközi utazásról alkotott elképzelésünknek meg kellene változnia. Semmi értelme nem lesz annak, hogy fényévekben számoljuk a legközelebbi lakott bolygótól való távolságot. Egy olyan Univerzumban, ami valójában gondolati építmény, elképzelhető az utazás egy magasabb szférában, egy magasabb energiaszinten is, ahol a tér és idő - legalábbis a halálközeli élménybeszámolók alapján - nem bír akkora jelentőséggel. Ha távoli bolygókat szeretnénk meglátogatni, magasabb szférák energiaszintjén kellene keresnünk a megoldást.

A földi kommunikációban sikerült elérnünk valami hasonlót. A hang sebessége levegőben mindössze 340 m/s, de azáltal, hogy ezeket a viszonylag alacsony frekvenciájú hangokat magasabb frekvenciájú elektromágneses hullámokká alakítottuk (rádió, telefon), majd ismét letranszformáltuk őket, sikerült a hangot az eredeti hangsebesség mintegy 900.000-szeresével gyorsabban célba juttatnunk.

Ugyanez a tendencia észrevehető az elektronikában is. Komputerek, TV-készülékek és mobiltelefonok minden

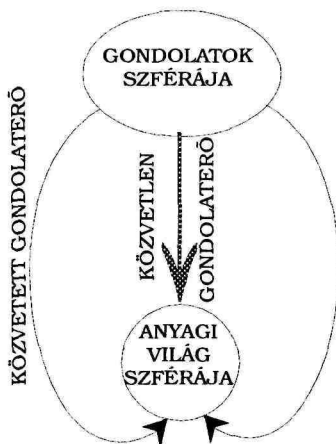
újabb generációja egyre kevesebb anyagot és egyre magasabb frekvenciát használ a gyorsabb és tisztább kommunikáció elérésének céljából.

Ami az utazást illeti, ma még úgy próbálunk közlekedni, hogy az egyik erővel legyőzzük a másikat. A gépjárműveknek le kell győzniük a tehetetlenséget és a súrlódást, űrhajóinknak pedig első sorban a gravitációs erővel kell megküzdeniük. A tehetetlenség, a súrlódás és a gravitáció viszont a teremtő gondolat eredménye vagy következménye. Maga az anyag is - más megfogalmazásban: azok az állóhullámok, amiket mi anyagnak érzékelünk - a teremtő gondolat termékei. Tudattalan gondolataink úgy tűnik, minden nehézség nélkül fenn tudják tartani testi funkcióink működését, tehát olyan feladattal birkóznak meg, amire tudatos gondolataink nem volnának képesek. Minden jel arra mutat, hogy a tudattalan (legalább is abban az értelemben, hogy általunk nem tudatosított) gondolaterőnek sokkal nagyobb hatalma van. (Lehet ezért oly nehéz megszabadulni néhány fölösleges kilótól? Tudatosan megpróbáljuk befolyásolni a testünket, miközben a sokkal erősebb, nem tudatos gondolatok bizonyos állapotban tartják?)

Amikor környezetünket igyekszünk befolyásolni, elég sikeresek vagyunk, de milyen áron? Persze lehetséges felemelni valaminek az energiaszintjét és ezzel együtt a frekvenciáját, de ez végső soron mindig az egész rendszer energiaminőségének süllyedésével jár. Tálán a legnyilvánvalóbb példa éppen a részecskegyorsítók esete, hiszen ezeknek pontosan az a célja, hogy a részecskék energiáját magasabb szintre emeljék. Pusztán az a törekvésünk, hogy néhány elektront kör alakú pályán tartsunk, annyi elektromos energiát emészt fel, ami egy kisebb város megvilágításához is elegendő. Azután hozzá kell számítanunk egy kutatócsoportot, egy sereg technikust és mindazokat a felszereléseket és épületeket, amik elengedhetetlenül

szükségesek egy részecskegyorsító működéséhez. Vajon nem téves az a gondolat, ami ilyen gigantikus építmények létrejöttéhez vezet? (Gigantikusnak nevezem őket ahhoz a parányi, körpályán keringő elektronhoz, valamint a felhasznált energia és az elért eredmény arányához képest.)

Ha a 12. ábra szerint igyekszünk alakítani környezetünket, nem csoda, hogy társadalmunk ennyire ki van éhezve az energiára.

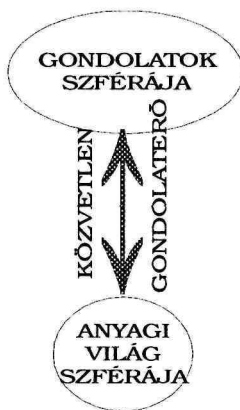
12. ábra

Az indirekt gondolati erő ebben az esetben a kevésbé hatékony, tudatos gondolataink ereje, míg a direkt gondolati erő a „háttérben működő” nem tudatos gondolatoké. Mennyivel egyszerűbb volna minden, ha - képletesen szólva - nem egyszerre nyomnánk a féket és a gázt.

El kellene kerülnünk, hogy indirekt gondolati erővel próbáljuk meg legyőzni a direkt gondolati erőt. A kérdés csak az, hogy hogyan? Hiszen a nem tudatos gondolatoknak nem vagyunk tudatában!

Paradox helyzet.

Minden új felfedezés és felismerés változtatja és bővíti tudatosságunkat és az Univerzumról alkotott elképzelésünket. Lehet, hogy el kell jutnunk egy bizonyos küszöbíg ahhoz, hogy új szemlélettel, új megközelítéssel igyekezzünk változtatni magunkon és környezetünkön. A 13. ábra szerinti megoldás minden bizonnyal hatékonyabb lenne, csak hogy ehhez sokkal többet kellene tudnunk arról, hogy kik és mik vagyunk valójában.

13. ábra

Azonosítatlan repülő tárgyakra vonatkozó megfigyelések száz és ezerszám érkeznek bolygónk különböző pontjairól. Aki személyes élménnyel rendelkezik ezen a téren, annak nincs szüksége egyéb bizonyítékra. Aki pedig nem, nos, azt úgy sem lehet akarata ellenére meggyőzni, hiszen a bizonyíték természete nem külső, hanem belső. A beszámolók szerint - és a beszámolók egy része magas rangú és tapasztalt pilótáktól származik - olyan járműveket is megfigyeltek, amiknek a gyorsulása földi értelemmel szinte felfogha-

tatlan, sőt, képesek derékszögben hirtelen irányt változtatni. Mindezen megfigyelések azt sugallják, hogy egy ilyen gondolatenergiára alapozott technika lehetséges, és létezik. Amennyiben sikerülne az energiaszintet és frekvenciát mintegy „felülről” megemelni, az utazás magasabb szférában történne. Nyilván meghaladná a fénysebességet, de attól fölösleges tartanunk, hogy időben visszatérve beleavatkozhatunk a múltba. Ilyen időutazások nagyon szórakoztatók lehetnek a mozivásznon, de az idő csupán gondolati építmény. Mozart 40. szimfóniája sem tűnt el a múltban és nem került a jövőbe, annak ellenére, hogy az általunk ismert fénysebesség 4,7-szeresével utazott. A valóságban minden MOST történik.

Idővel talán lesz bátorságunk szembenézni azzal a lehetőséggel is, hogy valóban vannak és mindig is voltak „földönkívüli látogatóink”.

Persze felmerül a kérdés: ha valóban léteznek magasan fejlett civilizációk az Univerzumban, miért nem veszik fel velünk a kapcsolatot?

Úgy gondolom, ennek valami köze lehet a fejlődési és tudatosodási szintünkhöz. Elég nehéz lehet bennünket, földi embereket, civilizáltaknak nevezni mindaddig, amíg az erőszakot ábrázoló filmek, videofilmek és computer-játékok ilyen nagy népszerűségnek örvendenek. Mindezeket több ezer TV-csatornán, napi 24 órán keresztül sugározzuk az ürbe, nem is beszélve arról, hogy a gyilkosságot és kínzást ábrázoló műfajt *szórakozásnak* nevezzük. Na és a hírek? Mennyi borzalmat és emberi tragédiát sugároznak bolygónk élő valóságáról? Vajon milyen képet kap rólunk egy földönkívüli? Olyan civilizáció a miénk, amiben meg lehet bízni? Képesek volnánk nagyobb energiákat felelősségteljes módon egymás javára és egymásért használni?

Sajnálattal, de be kell vallanunk: a válasz egyértelmű NEM. Hiszen nem csekély azon embertársaink száma, aki

minden újabb felfedezést elsősorban a fegyvergyártás területén szeretnének kamatoztatni.

Az sem meglepő, ha a földönkívüli látogatók léte vagy jelenléte rémülettel tölti el a földi lakosok egy részét. Természetes módon feltételezzük róluk, hogy technikailag fejlettebbek, de hogy esetleg erkölcsileg is fejlettebbek lennének, az már ritkán jut eszünkbe. Meglepően gyakoriak az olyan játékfilmek, amik fenyegető, rémületet, terrort és halált osztogató idegenekről szólnak. Ez is csak azt mutatja, miként vetítjük ki a jelen fejlődési szintünknek megfelelő gondolati képeinket. Gondolati mintáink elsődleges irányítója a halálfélelem.

Álljunk meg egy pillanatra és gondolkodjunk logikusan!

Feltételezhetően nem létezik egyetlen olyan civilizáció sem a galaxisunkon belül vagy azon túl, amelyik az általunk anyagi világnak tekintett frekvenciasávban el tudna jutni hozzánk. Egy ilyen utazáshoz még a fény sebessége is rendkívül lassú lenne. Egy galaktikus vagy intergalaktikus utazáshoz távoli bolygókon lakó testvéreinknek fel kellett ismerniük a magasabb szférák által nyújtott lehetőségek egész sorát. Feltételezhető, hogy a szükséges technológia kifejlesztése lehetővé teszi számukra, hogy az Univerzum bármely pontjába eljussanak. Miután a technológia létezik, ugyanolyan könnyen hozzáférhetővé válik, mint számunkra a gépjármű. Talán nem is kellene csodálkoznunk azon, hogy ilyen nagy számú azonosíthatatlan repülő objektumot észlelünk Földünk légterében. Egy intergalaktikus utazás lehet nem több számukra, mint számunkra egy hétvégi autós kirándulás.

Mi persze hajlamosak vagyunk feltételezni róluk, hogy ellenséges szándékkal jönnek. Mindazzal a technológiával, ami rendelkezésükre áll és mindazzal a tudással, ami ehhez szükséges ide jönnének tehát, és hódítóként lépnének fel? Mit tudnának meghódítani? Egy alacsony energiaszin-

tű hullámsáv jelentéktelenül piciny részét egy gondolatvilágban? Elképzelhetőnek tűnik ez? Sajnálom, ha ezzel beárnyékolom mindazt a szórakozást, amit az ellenséges földönkívülieket ábrázoló filmek nyújthatnak, de igen kicsi a valószínűsége annak, hogy az Univerzumban az élet és az intelligencia ilyen módon nyilvánulna meg. Ezek a filmek nem földönkívüli látogatókról szólnak, hanem saját félelmeink és rémületünk kivetítéséről.

A haláltól való félelem a materialista világnézet szerves része. Egy ilyen világnézet, ami elutasítja a magasabb szférák - és ezeken belül a magasabban fejlett élet lehetőségét -, szabályszerű korlátokat állít a technikai fejlődés útjába.

A belső bizonyosságnak, miszerint az élet nem a születéssel kezdődik, és minden bizonnyal folytatódik a fizikai test halála után, meg kellene változtatnia a gondolkodási mintáinkat. A magasabb szférák létének tudatosítása segítségünkre lehet abban, hogy halálfélelmünket legyőzzük, sőt mi több, előbb-utóbb fejlettebb technológia megteremtését is segítheti.

E nélkül a tudatosítás nélkül a technológia kérlelhetetlenül visszaüt. Meggyőződhetünk erről, valahányszor népek és népcsoportok közötti háborús viszályra kerül sor. Rendkívül fejlett technológiát alkalmaznak - hogy elpusztítsák egymás otthonát, és megölhessék egymást.

Amennyiben szeretnénk az Univerzum polgáiraivá válni, nem a technikai fejlődésre kellene helyeznünk a hangsúlyt. Van a fejlődésnek egy másik ága. Olyan fejlődés, ami az emberi értékek tiszteletben tartásáról, a másság elfogadásáról és az önzetlen együttműködésről szól.

Ezt lelki fejlődésnek hívják.

AZ UTOLSÓ LÉPÉS

Az „alulról felfelé”, az alacsonyabb szféráktól a magasabbak felé vezető úton egyetlen lépést tehetünk még.

Egy magasabb energiaszinten lévő szféra az alacsonyabb energiaszinten lévő szféra kialakulásának és fennmaradásának szükséges és elengedhetetlen feltétele. Ennek a magasabb szférának viszont ugyanúgy létfeltétele egy még magasabb energiaszinten létező szféra.

Felmerül a kérdés, hogy létezik-e felső határ?

Nos, semmiféle hullám nem jöhet létre forrás nélkül. A logika törvényei szerint léteznie kell egy Központi Forrásnak, még akkor is, ha jelen ismereteink és tudatszintünk nem ad magyarázatot ennek a forrásnak az eredetére. Tény, hogy tudatos Világegyetemben élünk, ami rendelkezik a megfelelő energiával, képes létrehozni a gondolatokat, majd ezek segítségével az egész gondolati építményt, aminek a látható részét mi Univerzumnak nevezünk. Ennek a „forrásnak” értelemszerűen téren és időn kívül kell léteznie, vagyis az ÖRÖK MOST-ban.

Azt hiszem, számunkra egyelőre ez jelenti a felső határt. Éppen elég nehéz lehet elképzelni egy tértől és időtől független létet, amiben pontosan annyi tér és annyi idő áll a rendelkezésünkre, amennyit teremtünk. (Persze nem csak mi, földiek.)

Mivel tudatunktól független objektív tér nem létezik, semmi sem létezhet, ami a különböző életformákat valójában elválaszthatná egymástól. Ez a gondolat a hétköznapi tapasztalatnak határozottan ellentmondó következtetéshez vezet:

*

Egyetlen élet létezik, és annak mindannyian részei vagyunk!

*

Hétköznapi életünkben egymástól különálló lényekként alkotunk fogalmat magunkról, de a testünket alkotó, átítató és beburkoló teremtmény energia számára nincs határ a különböző tudatszinten létező életformák között. Hiszen minden energia. A tudatosság, az érzelmek és az intelligencia nem kizárólag emberi tulajdonságok. Bizonyos fokon az állat-, sőt, a növényvilág sajátosságai is. A környezetformáló képesség pedig még a növények és kristályok szintjén is megfigyelhető.

Kristályokban nagy mennyiségű információt lehet elraktározni. Ez olyan tulajdonság, amit a számítógépek memóriaegységeiben ki is használunk. Persze kevesen vannak, akik egy kristályt életformának neveznék, de annyi bizonyos, hogy a kristály is energia, és ennek az energiának van egy magasabb szférához tartozó megfelelője.

Egyetlen élet létezik tehát. Még a földi és a földönkívüli életformák sincsenek egymástól elválasztva. Nos, ha ennek az egységes életnek a különböző részei tudatában vannak létüknek, semmi logikai alapja nincs annak a feltételezésnek, miszerint az egységes egész öntudatlan lenne.

Ha az egységes élet részei félreérthetetlenül tudatosak, akkor az egésznek is tudatosnak kell lennie! Még a Központi Forrás sem hozhat létre önmagából olyan valamit, ami belőle hiányzik. A Forrásnak tehát rendelkeznie kell a részekben fellelhető tulajdonságok összességével. A részeknek viszont - kódolva és esetleg kifejlődésre váró állapotban - tartalmazniuk kellene a Forrás minden információját, mint ahogy a tölgymakkban, kicsiben és kifejeletlen állapotban, benne van az egész tölgyfa.

„Én az Atyában vagyok, s az Atya bennem.” - tanította Jézus közel kétezer évvel ezelőtt. (János 14:11)

Akkor valószínűleg kevesen értették, amit mondott...

Gábor Dénes* (1900-1979) felfedezésének, a holográfiának köszönhetően „külső”, fizikai bizonyítékunk is van arra, hogy a rész valóban tartalmazhatja az egészre vonatkozó információt. A hologram egy fénykép, ami a tárgyról (vagy élőlényről) a fényképezés interferometrikus módszerével készül. A filmkockán szabad szemmel csak egymásba futó kisebb nagyobb koncentrikus körök láthatók. Ha ezt a filmet megfelelő módon világítjuk meg, megjelenik előttünk a tárgy háromdimenziós képe, ami az eredeti tárgyhoz hasonló módon több oldalról is megtekinthető.

Az igazi meglepetés viszont csak ez után jön.

Ha a hologramot tartalmazó filmkockát apró darabokra vágjuk, a fényképezett tárgy teljes háromdimenziós képe a darabokra vágott eredeti film egyetlen parányi részén is hiánytalanul megmarad.

Az emberi test felépítése ugyanezt az univerzális mintát követi, hiszen minden sejtjében jelen van az egész szervezetre vonatkozó felépítési kód, amit a megtermékenyített petesejt minden osztódáskor átmásol az új sejtekbe.

A sejt, vagy a fizikai test azonban nem magától jön létre. Léteznie kell egy magasabb szférához tartozó „teremtő

erőnek" és irányító egységnek, ami létrehozza és fenntartja.

Ha valamilyen módon többet tudhatnánk meg a magasabb szférákhoz tartozó testünkről és a legbelső esszenciánkról, az ÉN-ről, akkor valószínű, hogy az Egységes Egészről is több információt szerezhetnénk.

Talán akkor már elég közel volnánk ahhoz, hogy felismerjük a lehetőséget, amit az emberiség nagy tanítómesterei minden korban igyekeztek elültetni tudatunkban, hiszen ezért volt kiírva a Delphi jósdá¹ homlokzatára a nagy titok:

„Ember, ismerd meg önmagad!”

*

...Ismerd meg önmagad, és minden kérdésedre választ, minden problémára megoldást találsz. Kérdéseidre a választ nem magadon kívül kell keresned, hanem önmagadban. Ha önmagadat megismered, az egész Univerzumot megismerted, mert annak a nimfájára jöttél létre. Az elsődleges forrásból származó másodlagos forrás vagy, és benned van az elsődleges forrás minden tulajdonsága, ereje és lehetősége. Az Intelligens, Bölcs és Szeretetteljes Univerzum a saját képére és hasonlatosságára teremtett téged... Hiszen másképp nem is teremthetett volna...

MÁSODIK RÉSZ

MINDEN, AMIT AZ UNIVERZUMRÓL TUDNI SZERETNÉL...

Ha a fizikusok által elért eredményeket e kissé talán szokatlan gondolatmenettel párosítjuk, olyan világképet kapunk eredményül, ami nagymértékben eltér mindattól, ami jelenleg elfogadott és megszokott: elsődleges az „idea”, és minden egyéb csak azután következhet.

Természetesen ez a gondolat sem új. Plató már Krisztus előtt négyszáz évvel tanította az idealizmusnak e változatát. Nos, az idealizmus, mint világkép ismét lehetséges - sőt, talán az egyetlen lehetséges - alternatívának tűnik, de tudományos felfedezéseink tükrében ez már nem hit kérdése.

A végső valóság után kutatva elhagyhatjuk tehát a materialista világnézet sivatagát, ahol sem a matematikai egyenletek, sem a műszerek nem vesznek tudomást a mindannyiunk életét oly nagymértékben meghatározó szeretetről és félelemről.

A könyv első része valójában az intellektushoz szól, tehát főként azokhoz, akik a logikus gondolkodást részesítik előnyben, és minden újabb lépést csak úgynevezett megdönthetetlen bizonyítékokra támaszkodva hajlandók megtenni. Minden emberben létezik azonban egy, az intellektusnál magasabb fórum: a szív intelligenciája. Nevezhetjük ezt intuíciónak, vagy belső tudásnak, a lényeg az, hogy az emberiség jórésze

nem az aktuális tudományos bizonyítékoktól teszi függővé az életét, és cselekedeteiket sem ezek irányítják.

A könyv második része elsősorban a szív intelligenciájához szól, és ezért lényegesen különbözik az első, szinte kizárólag logikára épülő résztől. Tévedés ne essék: ugyanarról az Univerzumból szólunk, csak hogy ezúttal az idealista világképben fellelhető több ezer éves ismeretanyagot vesszük szemügyre, külön hangsúlyt fektetve az emberi értékekre, az univerzális érvényű erkölcsi törvényekre, valamint arra, hogy ezek a törvények milyen módon vannak összhangban a fizika törvényeivel.

Különösen szerencsés az a kedves Olvasó, akiben egyensúlyban van az elme és a szív intelligenciája, a logika és az intuíció, aki felismeri az összefüggéseket, és e könyv két - nagy mértékben különböző - részét együtt, egységes egészként tudja befogadni.

*

Az idea elsődlegességét hangsúlyozó, rendszerint vallásos világkép nem sokat foglalkozik az anyaggal és a fizikával. Itt az egyéni és társadalmi életet irányító belső morális törvényeken van a hangsúly. Elég, ha összehasonlítjuk a kereszténység „tíz parancsolatát” a buddhizmus tíz úgy nevezett „nem erény” elhagyására vonatkozó tanításával, hogy felismerhessük: a tanítások lényegében ugyanazokra az alapvető princípiumokra épülnek.

A Biblia arra tanít, hogy ne ölj, ne lopj, ne kövess el házasságtörést, ne tégy hamis tanúságot, és ne kívánd másnak a feleségét, szolgáját, anyagi javait vagy jószágát.

A tibeti buddhizmus nagy vonalakban ugyanerről szól. Kifejezésmódja szelídebb, hiszen a felsoroltakat nem bűnnek nevezi, hanem „nem erény”-nek, ugyanakkor az irányvonalak sokkal szigorúbbak, és nem nagyon teszik lehetővé a további - mindenkinek szája íze szerinti - értelmezést.

„Noha az erkölcs gyakorlása számos különféle módon valósul meg, az alapja mindegyiknek a tíz bűn elhagyása. A tízből három fizikai, négy verbális, a maradék három pedig szellemi akció” - írja Tenzin Gyatso, a XIV Dalai Láma, tibeti buddhizmusról szóló könyvében. A FIZIKAI AK A KÖVETKEZŐK:

1. Valamely lény életének elvétele; kezdve egy rovar megölésétől egy ember meggyilkolásáig.

2. Lopás: elvenni valaki tulajdonát az ő hozzájárulása nélkül - a dolog értéke közömbös, és az is mindegy, hogy az akciót magunk hajtjuk végre, vagy mással csináltatjuk.

3. Házasságtörés.

A NÉGY VERBÁLIS BŰN:

4. Hazugság: becsapni másokat szóban vagy gesztusokkal.

5. Viszály keltés: megbontani mások egyetértését, vagy fokozni a köztük amúgy is meglévő ellentéteket.

6. Durvaság: mások megsértése.

7. Esztelenség: badarságokat beszélni alantas szándékok által motiváltan, vagy más okokból.

A HÁROM SZELLEMI BŰN:

8. Bírvány: azt gondolni, hogy „bárcsak az enyém volna ez...”, olyasvalamire vágyani, ami a másé.

9. Ártó szándék: azt akarni, hogy másvalakinek baja essék, akár nagy, akár kicsi.

10. Helytelen szemlélet: valami létező dolgot, mint például az újjászületés, az okság elve vagy a Három Drágaság, nemlétezőnek tekinteni.

Ennek a tíz bűnnek az ellentéte a tíz erény; azokat követni annyi, mint gyakorolni az etikát. (Tenzin Gyatso, a XIV Dalai Láma: Tibeti buddhizmus, 1998)

A mai, tudományosan gondolkodó ember számára ezeket a törvényeket isteni törvényként elfogadni csaknem lehe-

tetlen. Mielőtt valaki elfogadna valamit, tudni szeretné, hogy „miért”? Hiszen az Univerzum senkit nem akadályoz meg az ölésben vagy a lopásban. Miért kellene akkor lemondanunk az ilyen cselekedetektől? A „tíz parancsolat” által megadott keretek között maradni még azoknak a hívőknek is nehezebbre esik, akik ezeket fenntartás nélkül elfogadják...

Persze felmerül a kérdés: hogy létezik, hogy két egymástól oly távol eső vallás és kultúra - mint a tibeti buddhizmus és a kereszténység - tízparancsolata között ilyen kísérteties a hasonlóság?

A lehetséges válaszok akkor kezdtek kirajzolódni előttem, amikor kapcsolatba kerültem az úgy nevezett „ezoterikus tanításokkal”. Mag a szó görög eredetű. „Ezos teros” annyit jelent, mint „belső kör”.

Megértettem, hogy minden időkben voltak és most is vannak a Földön olyan tanítók, akiknek a világmindenség felépítéséről, működéséről és belső törvényeiről lényegesen több tudás áll a rendelkezésükre, mint nekünk, hétköznapi embereknek. Különleges képességű társainkat a történelem folyamán prófétáknak, Mestereknek, Isteneknek vagy Isten fiainak nevezték. Hatalmas spirituális erővel rendelkező világformálók, mint Quetzalcoatl, Krisna, Hermész Trismegisztos, Mózes, Orfeusz és Buddha kitörölhetetlen nyomokat hagytak az emberiség történelmében. Sugárzott belőlük valami, ami fizikai szemmel láthatatlan volt. Tanítványaik később az Univerzum belső - magasabb szintű - tudásának őrzőivé váltak. Ezek a Mesterek szinte bizonyos rendszerességgel bukkantak fel, segítettek, gyógyították és tanították testvéreiket. Mégis minden esetben szinte ugyanaz a szomorú történet játszódott le:

A Mester elhagyta az anyagi világot (gyakran segítettek is neki), a tanítványok pedig őrizték a tudást, ami első sorban „belső tudás” volt, bizonyos külső formába, esetleg rituáléba öltöztetve. Az eredeti tanítás a Mester távozását

követő évszázadok alatt lényeges változáson esett át. A tanítások egy része különböző érdekcsoportok kezébe került. A „belső tudás” gyengült, a külső forma erősödött. A széles néptömegek a tanítások „exoterikus” (körön kívüli) leegyszerűsített változatát kapták, A tanítások igyekeztek idomulni minden nép értelmi szintjéhez és fejlődési lehetőségeihez. Ezeket a változatokat hívjuk ma vallásoknak.

Ugyanakkor létezett - és ma is létezik - egy mélyebb, „ezoterikus” tudás. A „belső kör” bölcsességét nem nyelte el a sár a nagy tanítómesterek távozásával. Tanítványaik megőrizték az örökséget, bizonyos csoportok és „testvériségek” mindig vigyáztak rá, annak ellenére, hogy a történelem folyamán ezeket a csoportokat kíméletlenül üldözték. Az esszénusok, a templomos lovagok, az albigensek és később a rózsakeresztes és szabadkőműves páholyok kincse nem aranyból és drágakövekből állt. A királyok és az egyház közös ügyként kezelte és üldözte a hatalomra nézve nagyon veszélyesnek tartott „tudást”. 1208-ban III. Innocent pápa valóságos keresztes hadjáratot hirdetett az albigensek ellen. E Franciaország déli részén élő csoportot 1208 és 1229 között kíméletlenül kiirtották. A Templomos Lovagrend Nagymesterét, Jaques de Molay-t lassú tűzön, elevenen sütötték meg 1314-ben. Így hát volt ideje és lehetősége megjósolni azt a szomorú sorsot, ami hóhéraira - a pápára, valamint IV Fülöpre, Franciaország királyára - várt. Talán mondanunk sem kell, hogy jóslata kísérteties pontossággal beteljesedett.

A Rózsakeresztes rend a XIV. században alakult, ebben a csöppet sem biztonságos légkörben. A Rend Nagymesterének, Christian Rosenkreutznak sikerült azonban titokban tartania identitását, sőt, a rend munkájába sem lehetett betekintést nyerni. Történt mindez annak érdekében, hogy a belső tudást átmentsék azon a korszakon, amikor erre a világi élet irányítóiban fogadókészség nem volt.

Vajon ml volt az, amit tudtak?

Miért üldözték őket, és miért rettegtek tőlük a hatalom képviselői?

A második világháború idején tették le az alapjait annak az angliai Rózsakeresztes páholynak, (White Eagle Lodge) ami már kezdettől fogva minden érdeklődő számára kitárta kapuit. A beavatottak szerint elérkezett az idő, a titkos tanítást már nem kell titokban tartani, az emberiség megérett arra, hogy részesüljön a tudásból, ami a középkorban a tömegek számára teljesen hozzáférhetetlen volt. A hatvanas években az ezoterikus tanítások valósággal elárasztották Európát és Amerikát. Tibeti és távol-keleti tanítók érkeztek nyugatra, és egy intelligens, szeretetteljes Világegyetemről kezdtek tanítani, egy olyan világról, ami szigorú belső törvények szerint működik.

Sajnos ezen a területen komoly akadályba ütköztem. Az a bizonyos „titkos tan” ezer arcot öltött, megannyi iskola, és irányzat formájában terjedt. Gyakoriak a különböző képességek elérésére vonatkozó ígérek, ha a tanuló az egyik, vagy a másik irányzatot követné.

Mindezt elég bizonytalan talajnak éreztem. Egyrészt szerettem volna többet tudni, másrészt semmi szín alatt nem szerettem volna „betévedni” egy vallásos szektába. Ebben az időszakban találkoztam Svédországban azzal az emberrel, aki később útmutatóm és tanítómm lett az Univerzum titkai felé vezető belső úton. A neve Huszár Sándor, a svédországi White Eagle Lodge vezetője, és a könyvben szereplő aurafotók közül az első és a negyedik róla készült.

Amikor megkérdeztem tőle, hogy mégis mi az ebből az információrengetegből, amiben hinni lehet, meglepő választ kaptam:

- *Miért keresed másnál az igazságot? Minden, amit az Univerzumról és az életről tudni szeretnél, már benned van.*

MI A HIT?

„Bármit kértek hittel az imádságban, megkapjátok.”

(Máté 21:22)

Ha önmagam megismerésén keresztül eljuthatok az Univerzum megismeréséhez, ám legyen. Elméletileg lehetségesnek tartottam, így hát úgy döntöttem, semmit sem veszítek vele, ha megpróbálom.

Nagyon sokat köszönhetek lelki vezetőm szelíd és türelmes irányításának, hiszen ezen az úton szakavatott irányítás nélkül a legjobb szándék mellett is gyakran kerülőútra tévedhet a kereső.

Ma - többévi gyakorlati tapasztalattal és a hozzá tartozó elméleti tudással együtt - úgy érzem, valamivel közelebb kerültem e csodálatos világ nyitjához, de azzal is tisztában vagyok, hogy ez csak a kezdet. Mindazt, amit eddig sikerült átlátnom és megértenem, szeretném megosztani, mert úgy érzem, másnak is segítségére lehet.

Az ezoterikus tanítás szerint tehát az egész Univerzum egy „nem anyagi” világ. Másként fogalmazva, a világ, amiben élünk: lelki. A beavatottak és bölcsek tanítása, szerint az egész Univerzum Fényből van. Persze nem abból a fényből, amit mi a fizikában fényként ismerünk, hanem egy tudatos, intelligens és szeretetteljes Központi Forrás Fényéből. Ha mindenképpen a fizikában használt kifejezésekkel szeretnénk élni, azt mondhatnánk, hogy rendkívül magas rezgésszámú, rendkívül magas energiaszinten létező Fény-

ról van szó. Nem mondhatjuk azt, hogy létezik egy anyagi világ, és *aztán* létezik egy másik, egy lelki világ, ahová halálunk után - mármint a fizikai test halála után - kerülünk.

Egyetlen egyfajta világ létezik, és ez 100%-ban „lelki”.

Ezzel a megközelítéssel olyan idealista világképhez jutunk, ahol megváltozik, pontosabban átalakul minden korábbi elképzelésünk. Ennek a világképnek az érvényességéhez nincs feltétlen szükség az én hitemre, belátásomra vagy meggyőződésemmre, hiszen Isten, ez az intelligens és -amint az hamarosan kiderül - szeretetteljes Erőforrás akkor is létezik és akkor is minden élet forrása, ha nem hiszem el, vagy nem ismerem fel. De ha felismerem, akkor az Istenben való hit, ugyanúgy, mint az Isten tagadása átminősül, és Isten-tudássá alakul. Ha valaki rendelkezik ezzel a tudással, és tisztában van azzal is, hogy élete nem ér véget a test halálával, megszabadulhat a halálfélelemtől, és ez által kivonhatja magát azoknak az embereknek a hatása alól, akik a félelem, a megfélemlítés, a fenyegetés és ijesztgetés eszközeivel élve az embert lényegében saját gondolatainak, elképzeléseinek és tévhiteinek ketrecében tartják.

El tudom képzelni, milyen komoly veszélyként ítéelhető meg egy ilyen világkép a középkori egyház szemszögéből nézve. Ennek ellenére az ezoterikus tanítás hangsúlyozza a hit szerepét és rendkívüli fontosságát.

Nos, akkor mire jó a hit?

A bölcsek tanítása szerint lényegében rendkívüli hatalommal bíró mentális eszközről van szó, amit fokozatosan értünk meg és tanulunk meg használni. Környezetünk ugyanis engedelmeskedik a gondolat erejének. Minden új felfedezés, ami megcáfol egy korábban elfogadott és tudományosan bizonyított „igazságot” ugyanazt az üzenetet közvetíti számunkra: minden elmélet bizonyítható és minden vágy teljesíthető mindaddig, amíg nem mond ellent a világegyetem belső törvényeinek.

A folyamat lényegében mindig ugyanaz. Előbb megjelenik valamely magasabb szférában a kívánt eredmény mentális képe, majd fokozatosan letranszformálódik, és végül „testet ölt” az anyagi világban. Döntő szerepe van tehát a mentális képnek, ami a teremtő fantázia terméke. Ezen a szinten még semmi nincs, ami megakadályozhatná a mentális képet abban, hogy fokozatosan letranszformálódjék az anyagi világ szintjére. Minél jobban sikerül összpontosítanunk a gondolatra, minél tovább „látjuk a kívánt eredményt lelki szemeink előtt” annál jobb lesz az eredmény.

A koncentrált gondolat ereje úgy viszonyul a szétszórt gondolat erejéhez, mint a lézersugár ereje a szórt fény erejéhez. A gondolat alakítja a környezetet, és akinek nagyobb az összpontosító képessége, természetesen könnyebben alakítja környezetét.

Hányszor mondták nekem, és hányszor mondjuk mi is gyermekeinknek, ha olyat mondanak, ami nem illik bele a szülők világképébe: „Ó, te csak fantáziálsz.”

Nos, minden jel arra mutat, hogy a fantáziálásról alkotott mintegy lealacsonyító véleményünket lassan át kell értékelnünk, hiszen nap mint nap találkozhatunk olyan példákkal, amikor valaki a látszólag elérhetetlent is valóra tudja váltani, pusztán azért, mert gondolatban kitart célja mellett.

A hit ereje tehát nem más, mint a koncentrált gondolat ereje, ami kialakítja a belső képet. A külvilág csupán engedelmeskedik ennek a belső gondolati képnek.

Az egyetlen erő, ami a gondolat erejével - vagy a „hittel” - szembeszegülhet, egy másik (esetleg tudat alatti) gondolatnak vagy „hitnek” az ereje. Ez a bizonyos tudatalatti gondolati kép kételkedik a tudatos gondolati kép megvalósulásának lehetőségében, így aztán az eredményt gyakran meg is hiúsíthatja. Érdemes kihangsúlyozni, hogy a tudatalatti gondolati kép - vagy „hit” -, általában erősebb. Az erre vo-

natkozó figyelmeztetés gyakran tanítómesék formájában maradt ránk.

Volt egyszer egy szegény ember, aki gondterhelten bandukolt az erdő szélén...

Amikor elfáradt, leült pihenni, és a hátát egy fának támasztotta.

Ekkor még nem tudta, milyen fát választott.

Különös, mágikus fa volt ez. Olyan fa, ami minden kívánságát teljesíti annak, aki hozzá ér.

A vándor először arra gondolt, milyen jó lenne most egy pohár víz.

Hirtelen azon vette észre magát, hogy egy pohár kristálytiszt víz van a kezében.

Meglepetten nézte, vizsgálgatta, még meg is szagolta. Végül úgy döntött, hogy nem lehet veszélyes, és megitta.

Aztán megéhezett, és valami ennivalót kívánt. Az étel ugyanolyan hirtelen és bámulatos módon jelent meg előtte, mint a víz.

„Úgy látszik, teljesülnek a kívánságaim!” - gondolta meglepetten.

Most már hangosan mondta ki:

„Akkor hát szeretnék egy gyönyörű házat!”

A előtte lévő völgyben megjelent a ház. Arcán széles mosollyal szolgálkat kívánt, akik a háznak gondját viseljék. Amint ezek is megjelentek, úgy érezte, hihetetlen erővel áldotta meg az Úr. Kívánt hát magának egy gyönyörű szép és rendkívül intelligens asszonyt, akivel szerencsáját megoszthatja.

Amikor ez is valóra vált, meglepődve szólt a nőhöz:

„Várj csak egy kicsit! Mi történik itt? Nekem nincs ilyen szerencsém! Ez velem nem történhet meg!”

Abban a pillanatban, hogy ezeket a szavakat kimondta... minden eltűnt.

„Tudtam.” - mondta, és megrázta a fejét.

Azután/elállt, és gondterhelten bandukolt tovább az erdő szélén... (Anthony de Mello: Szárnyalás.)

Nos ez az: pontosan tudjuk, azaz csak tudni véljük, hogy mi az, ami „nem történhet meg”, nem vagyunk hajlandók elhinni, hogy mégis megtörténhet, és ezáltal hihetetlen módon megcsonkítjuk lehetőségeink tárházát.

A hit ugyanis nem más, mint az összpontosított gondolat ereje, biztos tudás, megingathatatlan belső bizonyosság, aminek ereje abból fakad, hogy a világegyetem valójában egy kivetített gondolati építmény.

Valamiben hinni annyit jelent, mint gondolatban felépíteni vagy „megteremteni”, aztán kitartani a gondolat mellett, és kételyek nélküli teljes belső bizonyossággal tudni, hogy a kívánt eredmény előbb-utóbb a fizikai világban is megjelenik.

Ha valamit el szeretnénk érni, „hinnünk kell benne” jóval az eredmény fizikai síkon való megjelenése előtt.

A lelki fejlődés magas szintjére jutott mesterek gyakran mondják: „Mi azt hisszük...” Ez által igyekeznek kihangsúlyozni, hogy olyan dologról van szó, amit gondolatban állandóan teremtenek, és ki is tartanak mellette. Külső valóságuk ehhez a belső gondolati képhez igazodik.

Eltűnődtem azon, hogy különböző vallások és szekták képviselői milyen gyakran hangoztatják, hogy csak az általuk hirdetett út az igaz, és mindenki, aki történetesen nem azt az utat járja, „kárhozatra” van ítélve.

Az ezoterikus tanítás szerint az igazi hit a lelki Univerzum leghatékonyabb teremtő eszköze, és nem függ egyetlen vallástól sem!

Egyénileg és kollektíven alaposan félreértettük a hit fogalmát, annak ellenére, hogy az emberiség történetét végigkíséri valami, ami rávilágíthatott volna a hit igazi természetére.

A babona.

A babona is hit, és ha átadjuk magunkat valamely „babonás hiedelemnek” feltűnő gyakorisággal tapasztalhatjuk meg, hogy „valóban működik”. Tudatunkban megteremtjük az összefüggést bizonyos jelek és a nyomukban bekövetkező események között, és ez az összefüggés mindaddig fennáll, amíg ragaszkodunk a gondolatban megteremtett összefüggéshez. Így aztán az, aki meg van győződve arról, hogy a fekete macska, vagy a tizenhárom szám szerencsétlenséget hoz, sokkal nagyobb valószínűséggel idéz elő valami kellemetlen következményt, mint például az, aki úgy döntött, hogy neki a fekete macska, vagy a tizenhárom szám szerencsét hoz.

A hit erejében rejlő lehetőségekről Jézus is igyekezett tanítani bennünket, sajnos különösebb siker nélkül. Azt mondta, mindent megkaphatunk az Atyától, ha Krisztus nevében kérjük. Azt is mondta, hogy mindannyian Isten gyermekei vagyunk, és amit az egyik gyermek megtehet, azt mindenki megteheti. A vízen járó Péterről szóló bibliai történet híven tükrözi a hit erejét és a kétely pusztító hatását.

„Amikor a tanítványok észrevették, hogy a vízen jár, megrémültek „Kísértet!” - mondták, s félelmükben kiabáltak:

Jézus azonban megszólította őket: „Bátorság! Én vagyok, ne féljetek!”

Erre Péter így szólt: „ Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy odamenjek hozzád a vízen!”

„Gyere!” -felelte. Péter kilépett a bárkából és elindult Jézus felé a vízen.

Az erős szél láttára azonban megijedt, és amikor merülni kezdett, felkiáltott: „Uram ments meg!”

Jézus kinyújtotta a kezét és megfogta. „Te kishitű - vonta kérdőre-, miért kételkedtél?”(Máté, 14:26-31)

Az ezoterikus tanítás nyomán világossá vált előttem a hit „működési elve”, de mindez alaposan felforgatta a vallással kapcsolatos korábbi elképzeléseimet.

Ha a hit használható mentális eszköz, és a Központi Intelligens Erőforrás létében teljesen biztosak lehetünk, akkor végső soron nem kell „hinnünk” Istenben.

- Akkor hát mi a vallás lényege? - kérdeztem tanítómtól.

- A vallás eredetileg a latin „religio” szóból ered, ami annyit jelent, mint újra megteremtett kapcsolat. Sajnos nem áll rendelkezésünkre egyetlen olyan szó sem, ami akárcsak megközelíthetné az Istennel újra felvett kapcsolat élményét. A buddhisták nirvánának nevezik, a hinduk moksha-nak; a zen-buddhisták szatori, a keresztény szerzetesek pedig Unio Mistica néven tartják számon. A lényeg az, hogy személyes élményről van szó, és nem olyan információról, amit könyvekben megtalálható.

- Ez valami misztikus élmény?

- Nem hétköznapi élmény, az bizonyos. De nem is misztikus. Hiszen te ennek az erőforrásnak a része vagy. Miért lenne misztikus az, ha ismét tudatos kapcsolatba kerülnél vele?

Gondolataim tovább cikáztak.

- Létezik-e lehetetlen egy olyan Világegyetemben, amit a gondolat alkot?

- Fejlettebb testvéreink arra tanítanak, hogy a koncentrált gondolat, vagy „hit” ereje nem ismer korlátokat. Teljes környezetünk, kapcsolataink, és minden tárgy, amivel magunkat körül vesszük, a belső gondolatvilág kivetítése. Az ember azzá válik, amit gondol, és amit hisz.

- Ez talán rendben van, de valamit még sem értek.

- Mi lenne az?

- Nem minden gondolatot lehet „hitnek” nevezni. Mitől válik egy gondolat „hitté”?

- A titok a tudatalatti természetében rejlik. Tudatalattid nem képes megszűrni és átvizsgálni a beérkező információt. Azok a dolgok, amiket gyakran hallasz, szinte kitörölhetetlenül megragadnak a tudatalattidban, és úgy működnek, mint egy

„háttérben dolgozó program parancsai”.

- Az emberi tudat tehát „programozható”?

- De még mennyire! Ez persze nem csak lehetőségeket, de veszélyeket is rejt magában. Az ilyen tudat alatt működő programokból áll össze az, amit lényed mélyén „hiszel”. Ezek a programok valójában hasonlóak a számítógépek programjaihoz. Ha hiba van bennük, a legváratlanabb helyzetben is képesek galibát okozni.

Azt mesélik, volt egyszer egy ateista, aki leesett egy szikláról. Zuhanás közben azonban elkapta egy kőfa ágát. Miközben ott lógott a felette lévő ég, és az ezerlábnyi mélységben lévő sziklák között, belátta, hogy nem lesz sokáig ereje kapaszkodni.

Ekkor azonban eszébe jutott valami:

- Isten! - kiáltotta torka szakadtából.

Csend. Semmi válasz.

- Isten! - kiáltotta még egyszer. - Ha létezel, ments meg, és én megígérem, hogy hinni fogok benned, és másokat is a te hitedre fogok tanítani.

Ismét csak csend. Már majdnem elengedte az ágat kétségbeesésében, amikor egy hatalmas hang dörgött végig a völgyön:

- Mindegyik ezt mondja, amikor bajban van.

- Nem, Istenem, nem! - kiáltotta most már reménykedve. - Én nem olyan vagyok, mint a többiek. Látod, hallván a hangodat, én már el is kezdtem hinni benned. Most már csak szabadíts ki innen, és hirdetni fogom nevedet az egész földön.

- Na, jól van - mondta a hang. Megmentelek, engedd el az ágat.

- Hogy elengedjem az ágat? - kiáltotta tébolyultan az ember. - Hát azt hiszed, hogy megőrültem?

„Fatal error” (végzetes tévedés) - gondoltam magamban mosolyogva. A számítógépem is ezt írja ki programhiba esetén. Tanítóm folytatta:

- A háttérben, tehát a tudatalattiban futó „program” határozza meg életünket és cselekedeteinket. Rendkívül fontos tehát, hogy milyen programcsomagot kapunk gyermekkorunkban szüleinktől, vagy környezetünktől. Amit gyakran hallasz, és amit gyakran ismételnek a környezetemben, az könnyörtelenül lerakódik a tudatalattidban, és azzá válik, amiben lelked mélyén hiszel. Ez lesz az a programcsomag, ami alakítja és meghatározza a saját valóságodat.

- Ebben az esetben mindannyian rendelkezünk a tudatalattiban rejlő régi programokkal, és ezek komoly akadályokat jelenthetnek életünkben! Hogy lehet ezektől megszabadulni? Hiszen, ha ezek a programok a tudatalattiban vannak, még csak arra sincs esélyünk, hogy tudomást szerezzünk a hibák forrásáról! - mondtam meglepetten.

- Felfedezni őket valóban rendkívül nehéz, csaknem lehetetlen. Megszabadulni tőlük egyszerűbb, mint gondolnád.

- Hogyan lehetséges ez?

- Minden mentális programunk újabb programokra cserélhető, vagy „felülírható”. Az új mentális program „telepítése” ugyanazzal a módszerrel történik, mint az eredeti program telepítése - ha már a számítógépek világában használt terminológia szerint fogalmazunk - azaz ismétlés által. Lehet például hallgatni egy audiokazettára felvett szöveget, ami a pozitív gondolatokat, vagy a kívánt eredményt ismétli, és a többit rá lehet bízni a tudatalattira. Hasonló eredményt különböző meditációs technikákkal is el lehet érni.

- Az ilyen módszert egyesek agymosásnak hívják -jegyeztem meg némi éllel.

- Lehet, hogy igazuk van. Az ember rendszeresen fürdik, és ruháit is rendszeresen kimossa. Vajon téves dolog lenne „kimosni” a tudatodból azokat a mentális programokat, amik nehézséget okoznak számodra? Ezt nem is kell másra bíznod. Magad is elvégezheted, feltéve, ha már tudatában vagy a kívánt eredménynek. Egész életünket és jövőnket megváltoztathatjuk csupán azáltal, hogy nagyobb teret biztosítunk a pozitív, építő és szeretetteljes gondolataink számára. Ezeket ismételjük, ezekkel programozzuk át tudatalattinkat.

Megpróbáltam visszaemlékezni életem meghatározó eseményeire. Valóban sok volt az olyan, ahol nyilvánvaló összefüggést találtam az eseményt megelőző gondolataim és maga az esemény között.

Másrészt legalább annyi olyan eseményt tudtam volna felsorolni, ami egyáltalán nem az én elgondolásom szerint alakult, és voltak dolgok, amikben hittem, amiket reméltem, de mégsem valósultak meg.

A kételkedés ördöge hihetetlen erővel furakodott be tudatomba:

- Miért nem működik ez minden esetben?

- Az emberiség jelenlegi fejlődési szintjén gondolataink és „hitünk” rendszerint nincs összhangban az Univerzum belső törvényeivel. Ezek a törvények olyanok, mint a fizika törvényei. Minden emberre érvényesek, függetlenül attól, hogy ki mit hisz. Ha olyan valamit szeretnénk elérni, ami az Univerzum belső törvényeivel ellentétben van, a kívánt hatás elmarad.

- Honnan tudhatom, hogy amit gondolok, vagy „hiszek”, összhangban van-e az Univerzum törvényeivel? Milyen módon szerezhetek tudomást arról, hogy amit szeretnék, az esetleg lehetetlen?

- Neked - persze nem csak neked, hanem minden embernek - kettős természeted van. Egyrészt emberi vagy.

Másrészt isteni. Emberi tudatod lehet, hogy még nem tud különbséget tenni, de isteni tudatod képes erre.

- Ez olyan lehet, mint a tudathasadás - mondtam. - Olyan, mintha egy személyben két személy volnék, és képes volnék konfliktust teremteni a kettő között anélkül, hogy ennek tudatában lennék...

- így is lehetne mondani - válaszolta tanítóm nevetve. - De talán könnyebben megérted, ha többet tudsz az alacsonyabb és a magasabb rendű énről...

AZ EGO ÉS A FELSŐBBRENDŰ ÉN

„A mindent tudó Én soha sem született és meghalni sem Jog. Az Én - okon és okozaton túl - örök és időtlen. Amikor a test meghal, az Én nem hal meg. Ha a gyilkos azt hiszi, hogy ölhet, és az áldozat azt hiszi, hogy őt meg lehet ölni, egyikük sem ismeri az igazságot. Az örök Én nem öl és soha meg nem ölhető.”

Upanishadok, i.e.800

- Minden élet forrása az isteni Fény, ami tudatában van saját létének. Az ezoterikus tanítás szerint mindez két szóban foglalható össze:
ÉN VAGYOK.

Mindannyian a Fény gyermekei vagyunk, a Központi Forrásból született isteni szikrák. Az elsődleges forrásból kialakult másodlagos fényforrások vagyunk, és van egy másodlagos léttudatunk, azaz mindannyian tudatában vagyunk saját létünknek. Ebben nincs semmi különös, hiszen az Atya „képére és hasonlatosságára” teremtettünk. Ez a tudatos, másodlagos fényforrás az ego. Ez az embernek azon összetevője, ami így gondolkodik: Én létezem, és azt tehetek, amit akarok. - mondta tanítóm.

- Eddig rendben is volna - válaszoltam. - Én az Univerzum része vagyok. De mi módon kerülhetek én konfliktusba önmagammal?

- Ez a probléma csak akkor jelentkezik, ha az *ego* megszakítja a tudatos kapcsolatot a Központi Forrással, vagy Istennel. Minden problémádat, minden nehézségedet és minden szenvedésedet ennek köszönheted. Az *egonak* alárendelt gondolatokból és cselekedetekből származó hatalomvágy, önzés és félelem ráveszi az egyént, hogy testvérei ellen, tehát gyakorlatilag az egység ellen forduljon. Képzeld el magad, mint egy élő szervezetnek egyetlen parányi sejtjét. Mindaddig, amíg az egységes egész szolgálatában állsz, részed van mindazon lehetőségekben, amikkel az egységes egész rendelkezik. Abban a pillanatban, amint önző módon az egység ellen fordulsz, hatalmas erőket ébresztesz fel, amik mind ugyanabban az irányban hatnak: megpróbálnak rávenni, hogy visszatérj a kiegyensúlyozott „egész-ség” állapotába. Ugyanilyen belső harc dől a te *egod* és a felsőbbrendű, isteni Éned között. Az olyan *ego*, ami teljesen megfeledkezett isteni eredetéről, a legváratlanabb pillanatban is szerezhet meglepetést.

Azt mesélik, egy tudós felfedezte, hogyan lehet önmagát úgy reprodukálnia, hogy lehetetlen legyen az eredetit megkülönböztetni a másolattól. (Még egy mese, gondoltam magamban... Habár, ha a klónozás tudományos eredményeire gondolunk... ki tudja?) Egy nap meghallotta, hogy a halál angyala őt keresi, ezért gyorsan készített egy tucat másolatot magáról. Az angyal össze is zavarodott, mert nem tudta, hogy az előtte lévő tizenhárom lényből melyik a tudós, ezért aztán ott is hagyta őket, és visszatért az égbe.

Azonban ismervén az emberi természetet, az angyal hamarosan kitalált egy okos módot a kiválasztásra. Azt mondta:

- Uram, ön egy zseni, hogy ennyire tökéletes másolatokat tudott készíteni önmagáról. Hanem én mégis felfedeztem egy kis hibát a munkájában. Csak egy ici-picit. A tudós azonnal talpra ugrott, és így kiáltott:

- *Lehetetlen! Hol van a hiba?*

- *Pont itt - mondta az angyal, azzal/elkapta a tudóst a másolatok közül, és magával vitte. (A. De Mello: Szárnyalás)*

Azon gondolkoztam, hogy ezek szerint az *ego* végső soron valami negatív dolog lehet, amitől legjobb lenne megszabadulni.

Kedves tanítóm, mintha gondolataimban olvasna, így folytatta:

- Azért az *egot* nem kell rossznak vagy negatívnak tekinteni, hiszen a fejlődés lehetetlen volna az *ego* nélkül.

- Nos, ha jól értem, akkor az *ego* az alacsonyabb rendű énem, ami elveszítette az Istennel való kapcsolatot, a felsőbbrendű Énem pedig ugyancsak az *ego*, de egy olyan *ego*, ami a Központi Forrás létének tudatára ébredt.

- Talán így is lehetne nézni, de a valóságban az úgy nevezett alacsonyabb rendű én a felsőbbrendű Én-nek csak egy kis része. Felsőbbrendű Éned egy isteni szikra, ami a szívedben van, és ez a szikra mindig tudatában van az egységnek.

Megpróbáltam elképzelni felsőbbrendű Énemet, mint egy magasabb szférához tartozó fényes szikrát, az *egot* pedig mint egy számítógép-terminált, ami rendelkezik bizonyos mértékű „saját” intelligenciával és szabad akarattal. Ugyanakkor azt is elképzeltem, hogy a felsőbbrendű Énem valami kábel-félén leengedi ezt a „terminált” az anyagi világ szférájába. Aztán arra gondoltam, hogy ez a terminál - mármint az *ego* - adott pillanatban megfelelkezik arról, hogy honnan kapja az ihletet és az energiát. Ha eredetileg mindannyian ugyanabból a tudatos Központi Forrásból származó „terminálok” vagyunk, de időnként megfelelkezünk róla, akkor szinte magától értetődő, hogy egy másik „terminál”, azaz egy másik ember, sőt, akár egy állat ellen elkövetett cselekmény is belső konfliktust okozhat, és kiválthatja az egység válaszütemét.

- Kapcsolatba kerülhetek-e a felsőbbrendű Énemmél? Léteznek-e olyan emberek, akiknek ez sikerült?

- Igen. Sok olyan társunk van, aki már elérte a lelki fejlődésnek ezt a szintjét. A történelem folyamán a nagy mesterekben mindig megnyilvánult az Isteni Fény. Az isteni Erővel, Bölcsességgel és Szeretettel átitatott ember Istennek tulajdonított tulajdonságokkal rendelkezik. A görög mitológiában szereplő Heraklész (Herkules) Zeus, azaz Isten fiaként mutatott példát korabeli társainak arra nézve, hogy az emberben milyen hatalmas erő lakozik. A dél-amerikai indiánok között élt, és ma is istenként tisztelt Quetzalkoatl*-nak, aki nem követelt emberáldozatot, csodatételei miatt kellett elmenekülnie. Jézus pedig, akinek fejlettségi szintjéhez alig hasonlítható valaki, tisztán és világosan megmondta: amit ő cselekszik, az számunkra is elérhető lesz.

- Nyilvánvaló, mégis érdekes összefüggés van az ego és „Isten neve” között, - folytatta tanítóm kis szünet után. - *Mózes ezt mondta Istennek: „Ha megérkezem Izrael fiaihoz és így szólok hozzájuk: Atyáitok Istene küldött, akkor majd megkérdezik: Mi a neve? - mit feleljek erre?*

Isten ezt válaszolta: „Én vagyok, aki vagyok.” Azután folytatta: „Így beszélj Izrael fiaihoz: Aki van, az küldött engem hozzátok.” (Mózes II. könyve 3:13-14)

- Ilyen egyszerű lenne? „ÉN VAGYOK”? Mindössze ennyi?

- Te hogy fejeznéd ki a lehető legegyszerűbb módon, hogy létezel, és ennek tudatában vagy?

- Nem volt valami olyasmi, hogy Isten nevét négy betűvel, JHVH-val jelölték? - próbáltam összeszedni valamit minden bizonnyal hiányos ismereteim tárházából.

- Ezeket a betűket nem lehet kiejteni. Isten nevét nem is kellett kiejteni, hiszen abban a pillanatban, hogy kimondod: ÉN VAGYOK, már félre is értetted. Saját kis egodra gondolsz, és elfelejted, hogy tulajdonképpen az univerzális Atyá-

ról, vagy Istenről van szó, akinek csupán parányi része vagy, és aki nélkül léted lehetetlen volna. Az emberi szellemnek magasabb szintű tudatosságot kell elérnie ahhoz, hogy felismerje minden élet egységét. Akkor már minden gondolatával és minden cselekedetével az egységes egész szolgálatába áll. Úgy is lehet mondani, hogy az ember maga mögött hagyja az ego által irányított önző vágyakat, és aláveti magát a felsőbbrendű Én-nek. Ez a felsőbbrendű Én mindannyiunkban jelen van, és nem más, mint az isteni Fény, az isteni szikra, vagy - más szóval - Krisztus.

- Álljunk csak meg egy pillanatra - mondtam kissé zavartan. - Hogyhogy Krisztus? Hát Krisztus nem egy ember volt?

- Jézus Krisztus valóságos személy, Neve tulajdonképpen két szóból áll. A köztudatban ez a két szó egyeden névvé olvad össze, de az ezoterikus tanítás határozott és lényeges különbséget tesz Jézus és Krisztus között. Krisztus az Univerzum első megnyilvánulása, maga a Fény, ami az isteni Bölcsesség, az isteni Szeretet és az isteni Erő hármas egysége. Ezt a megnyilvánulást gyakran „Fiú”-nak nevezik, ami szimbolikus név. Jézus, az ember, nem más, mint a Központi Forrásból elindult szikra, aki lelki fejlődésében rendkívül magas szintet ért el.

- Akkor hát Jézus ilyen értelemben a Fény gyermeke, Isten gyermeke.

- Pontosan így van.

- De ha mindannyian ugyanabból a Központi Fényforrásból származunk, akkor mi is a Fény gyermekei, azaz Isten gyermekei vagyunk!

- Jézus sem tanított mást.

„Hát nincs megírva törvényetekben: Én mondtam: istenek vagytok? ” (János, 10:34; Utalás a Zsoltárok könyvére)

„De ők nem hallják és nem értik ezt, mivel sötétségben járnak; a föld minden erői meginognak. Bár azt mondtam:

„Isteneknek mondanak titeket, és a Magasságbeli fiai vagytok mind” (Zsoltárok könyve 82:5-6)

- Szóval Jézus szerint mindannyian istenek vagyunk. A különbség nyilván az, hogy mi még nem jutottunk olyan messzire a lelki fejlődés útján. De hát a legtöbb ember fel sem tételezi, hogy ez lehetséges!

- Jézus egészen mást mondott. Azt tanította, hogy mindaz, amit ő tesz, számunkra is elérhető.

„Példát adtam, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg.” (János 13:15)

„Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz bennem, ugyanazokat a tetteket viszi végbe, amelyeket én végbevittem, sőt még nagyobbakat is végbevisz, mert az Atyához megyek.” (János 14:12)

„Nem nagyobb a tanítvány mesterénél. Akkor tökéletes az ember, amikor már olyan, mint a mestere.” (Lukács, 6:40)

Jézus soha nem beszélt vagy tanított saját nevében. Másodlagos léttudata, vagy *egoja*, állandó kapcsolatban állt az Élet Forrásával, az isteni Fénnyel, vagy Krisztussal.

„Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok s az Atya bennem? A szavakat, amelyeket hozzátok intézek, nem magamtól mondom, s a tetteket is az Atya viszi végbe, aki bennem van.” (János, 14:10)

„Ti ne hívassátok magatokat rabbinak, mert egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyának se szólítsatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, a mennyei. Tanítónak se hívassátok magatokat, mert egy a ti tanítótok, Krisztus. Aki nagyobb közületek, az a szolgátok lesz.” (Máté, 23:8-11)

Tanítóm szavai nem váltottak ki bennem azonnali hatást, de idővel kezdtem más irányba gondolkodni.

Ha „ÉN VAGYOK” egyenlő a szeretetteljes - tértől és időtől független - univerzális tudattal, és Krisztus a Szeretetben, Bölcsességben és Erőben megnyilvánult Fény, akkor

a bibliai tanítások mélyebb értelemmel is rendelkeznek, mint azt első látásra gondoltam.

Valahányszor Jézus azt mondta: „ÉN VAGYOK”, mindig a tudatos Univerzális Forrásra, azaz Istenre utalt. Hiszen többször is mondotta: „*Én és az Atya egy vagyunk.*” (János 10:30)

Egy másik alkalommal így beszélt Jézus: „ÉN VAGYOK¹ a világ világossága. Aki követ, nem jár többé sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (János, 8:12)

Ez a mondat is kezdett mélyebb értelmet nyerni. Az ezoterikus tanítás szerint a tudatos Központi Energiaforrás nem más, mint FÉNY, ami talán azt is érthetővé teszi, miért pont a fény az, ami a fizikai világ szférájában is annyi fejtörést okoz a tudósoknak.

Jézus így válaszolt: „Bizony, bizony, mondom nektek: Mielőtt Ábrahám lett, ÉN VAGYOK.” (János, 8:58)

Nos, egy ilyen kijelentés után nem csodálom, hogy megakarták ölni. „*Erre követ ragadtak, s meg akarták kövezni, de Jézus eltűnt előlük, és elhagyta a templomot.*” (János, 8:59)

Hogy is lehetett volna megmagyarázni 2000 évvel ezelőtt, hogy ez egy időn kívül létező világ, egy gondolati építmény, ahol az ÉN VAGYOK az elsődleges, a tér és az idő pedig nem önálló létező, hanem ennek függvénye? Hogy Jézus hogyan tűnt el előlük, és hogyan hagyta el a templomot? Nos, erről egy későbbi fejezetben részletesebben szólnunk.

„*ÉN VAGYOK az Út, az Igazság és az Élet - válaszolta Jézus. - Senki sem juthat el az Atyához, csak általam,*” (János, 14:6) Itt is kezdett derengeni valami. Hogyan is juthatnánk az Atyához másképpen, mint a szívünkben lévő isteni szikra, a „Krisztus” által? „*Az én országom nem ebből a világból való.*” (János, 18:36)

Önmagában ez is nehezen értelmezhető. Ha viszont az Univerzum egymást átítató, különböző energiaszinten létező szférákból áll, akkor nagyon valószínű, hogy egy olyan fejlett lény, mint Jézus, nem a lehető legalacsonyabb és legdurvább szintet tartja igazi otthonának...

„Világosságuľ jöttem a világba, hogy aki hisz bennem, ne maradjon sötétségben.” (János 12:46)

„Maradjatok hát bennem, s akkor én is bennetek maradok. Amint a szőlővessző nem teremhet maga, csak ha a szőlőtőn marad, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz. Hisz nélkülem semmit sem tehettek.” (János 15:4-5)

Eszembe jutott, hogyan is képzeltem el a felsőbbrendű Én és az ego - mint „terminál” - viszonyát...

„De nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik a szavukra hinni fognak bennem. Legyenek mindnyájan egyek. Amint te, Atyám bennem vagy s én benned, úgy legyenek ők is eggyé bennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (János 17:20-21)

Vajon nem arról szól ez a tanítás, hogy lassan mindannyiunknak fel kellene ismerni az univerzális élet egységét?

Ekkor eszembe jutott, hogy tanítóm említett bizonyos univerzális törvényeket. Többet szerettem volna tudni ezekről, így hát megkérdeztem:

- Említetted, hogy léteznek olyan univerzális törvények, amik vallástól és fajtól függetlenül mindenkire egyaránt érvényesek...

- Csak egy ilyen törvény van. *A Szeretet Törvénye. Igaz*, több formában nyilvánul meg...

A SZERETET TÖRVÉNYE

„Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez a legnagyobb, az első parancs. A második hasonló hozzá: Szeresd felebarátodat, mint saját magadat. Ezen a két parancson alapszik az egész törvény és a próféták.”

(Máté 22:37-40)

- Az Isten legnagyobb ajándéka a szabad akarat, ami lehetővé teszi, hogy mindenki maga válassza meg fejlődésének útját. Szabad akaratunkkal és a rendelkezésünkre álló erővel bármit kezdhünk. Szabadon alkothatunk, és alkotásaink által kifejezhetjük belső értékeinket. Lehetőségünk nyílik arra, hogy segítsük és támogassuk embertársainkat, rokonainkat, barátainkat. Ugyanazt az erőt használjuk akkor is, amikor rombolunk. Tönkre tehetjük mások alkotását, letörölhetjük arcukról a mosolyt, testileg és lelkileg bántalmazhatjuk, sőt, még meg is ölhetjük őket. Az Univerzum, vagy Isten, nem akadályoz meg abban, hogy belátásunk szerint használjuk a rendelkezésünkre álló erőt, és földi szemmel nézve lehetetlen felismerni olyan törvényszerűséget, ami szerint a jó mindig elnyeri jutalmát, és a gonosz megkapja méltó büntetését. Azt mondjuk: ilyen csak a mesében van, habár szívünk mélyén nagyon jól tudjuk: ez így volna helyes.

Bármire használjuk is a rendelkezésünkre álló erőt, egy valami biztos: mindig van egy célunk, még akkor is, ha ez

esetleg nem tudatosodik bennünk. Tudjuk, hogy a cselekedetek következményekkel járnak, és képességeinkhez mérten igyekszünk kiszámolni, hogy melyik cselekedet milyen eredményre vezet.

Valami sehogyan sem fért a fejembe...

- Ha az Univerzum egy gondolati építmény, és környezetünket a gondolat erejével alakítjuk, miért nem sikerül mindaz, amit kigondolunk? Mi az, ami megakadályozza, hogy a dolgok kívánságunk szerint alakuljanak?

- A Szeretet Törvénye - mondta tanítóm. - A Szeretet Törvénye az, ami akadályt állít. A Szeretet Törvényének célja van, és a cél: lelki fejlődés. Minden élőlényt hozzásegít a magasabb tudatszint eléréséhez, és bizony elég sok mindenben különbözik attól, amit az emberek általában szeretetnek neveznek. Az univerzális szeretet nem ismeri az önzés, vagy a félelem fogalmát, és nem akadályozza meg azt, hogy a fejlődő lelkek nehezen megoldható helyzetekbe kerüljenek. Az ezoterikus tanítások szerint ez a törvény egyetemes érvényű, és semmi köze a vallási- vagy faji hovatartozáshoz. E törvénynek öt jól elkülöníthető megnyilvánulási formája van, és amint ezeket tanulmányozni kezded, fel fogod ismerni, hogy a fizikában és az ezoterikus tanításokban rendkívül sok a közös vonás.

1. Az ok és okozat törvénye

„Csak a mi időről alkotott elképzelésünk teszi lehetővé, hogy az ítéletnapról beszéljünk. A valóságban egy szünet nélkül ülőező hadbírószággal állunk szemben.”

Franz Kafka (1883-1924)

- Az élet mindig tartogat meglepetéseket számunkra. Mindannyiunkat ér váratlan öröm, vagy még váratlanabb szomorúság. Néha látszólag teljesen ártatlanul kerülünk

kellemetlen helyzetbe, és ugyan ki az, akinek első gondolata ne az lenne, hogy körülnézzen, és megkeresse, hogy ezért a nehéz helyzetért ki a felelős? Habár tudjuk, hogy cselekedeteink következményekkel járnak, nehezünkre esik felismerni a cselekedet és a következményei közötti közvetlen összefüggést. Az ok és okozat törvénye szerint a gondolat vagy a cselekedet megjelenésének pillanatában megjelenik annak minden következménye is. Mivel egyetlen cselekedetet sem hajthatunk végre anélkül, hogy a kiváltó gondolatot önmagunkban létre ne hoznánk, minden cselekedet visszahat az elkövetőre. Egyszerű példával szemléltetve: Ha adott pillanatban - tudatlanságból, hirtelen felindulásból, számításból vagy szándékos rosszakarattal - úgy döntesz, hogy valakit testileg bántalmazol, mondjuk, adsz neki egy pofont, akkor a pofonnak a gondolatát először önmagadban kell létrehoznod. A cselekedetté alakult gondolat - ebben az esetben a pofon -, egy összetett élmény-együttes, ami legkevesebb két részből áll. Az általad közvetlenül megtapasztalt élmény ennek csak az egyik fele. A másik fele annak az embernek az élménye, aki a pofont kapja, és ez a része egészen más.

- Hát persze, hogy más. Hiszen ez a pofon lényege!

- Ez igaz. Csakhogy megfeledkezel valamiről. Ezt az egységet megbontani lehetetlen. Nem választható külön a te élményed és az áldozatod élménye. Te azonban – minden szándékod és igyekezeted ellenére - az egész pofon gondolatát, s ezzel együtt a cselekedettel járó élmény mindkét részét megteremtetted önmagadban! Azáltal, hogy átalakítottad cselekedetté, olyan folyamatot indítottál el, ami nem áll többé az ellenőrzésed alatt! Előbb-utóbb törvényszerűen kapcsolatba kell kerülnöd a saját magadban megteremtett és fizikai szintre letranszformált „élmény-együttes” kevésbé kellemes oldalával is. Ha adtál egy pofont, fogsz kapni egy pofont. Az élettől kapott „pofonokat” - bármilyen

váratlanul érkeznek is - kivétel nélkül mindenki önmaga indítja útnak, és osztja ki - önmagának. Az önmagunkban életre keltett gondolat eredményét előbb-utóbb „saját bőrünkön” is meg kell tehát tapasztalnunk. Visszkapjuk azt, amit társainkkal szemben cselekedtünk, akár segítettük, akár gátoltuk fejlődésüket cselekedetünkkel.

- Nem lehet ezt valahogy mégis elkerülni?
- Nem. - hangzott a tömör, határozott és kérlelhetetlen válasz. - -
- Minden cselekedeted visszahat rád! Minden! Meg fogsz tapasztalni mindent, amit társaid ellen elkövettél, minden fájdalmat, amit nekik okoztál. A háttérben lévő gondolat, a gondolat által útjára indított cselekedet és annak minden következménye megbonthatatlan egységet alkot. Krisztus óta pedig még magasabb a követelmény, hiszen ismertette velünk a Törvényt. Most már nem vagyunk tudatlanok e tekintetben, és fel kell ismernünk, hogy a cselekedetek szintjére le nem szállított gondolataink sem múlnak el következmények nélkül. Lelki fejlődés szempontjából keveset ér, ha valaki gondolatban, azaz szíve szerint lopna és rabolna, de ettől csupán a társadalom ítéletétől és a büntetéstől való félelem miatt tartózkodik. Csak az idő illúziója kelti bennünk azt az élményt, hogy a következmény csak „később” jelentkezik. Népi bölcsesség szintjén, közmondásokba sűrítve maradt meg a tanítás.

„Ki mint vet, úgy arat.” „Aki másnak vermet ás, maga esik bele.” „Ki mint veti ágát, úgy alussza álmát.”

Más szóval: ha valakit megbántottál, akkor 100 %-ig biztos lehetsz benne, hogy valami hasonlót neked is át kell majd élned. A negatív gondolatokkal pedig hasonló módon gondolkodó emberek társaságát vonzod magadhoz.

Ez az egyszerű és ilyen formában szinte nyilvánvaló igazság érthető volt számomra. Nagyon is érthető. Már csak azért is, mert logikus és pofon egyszerű. Elfogadni és „megemészteni” már sokkal nagyobb erőfeszítésembe került.

Gondolatban végigpörgettem az életem eseményeit, főként azokat, melyekben bántón, ironikusan vagy durván viselkedtem... Ezek szerint tehát mindezt nekem is át kell élnem? Eszembe jutottak azok a nehéz helyzetek, amik néha teljesen váratlanul jelentkeztek. Aztán egyik-másik esetében az is eszembe jutott, hogy én is idéztem elő hasonló helyzeteket. .. Kezdték felderengeni az ok és az okozat közötti összefüggések, néha oly nyilvánvaló módon, hogy semmiképpen nem tudtam egy legyintéssel elintézni az egészet...

Megpróbáltam más oldalról is megközelíteni a dolgot, de kísértetiesen hasonló eredményre jutottam:

Mindannyian ugyanannak az életnek a részei, „a Fény gyermekei” vagyunk, és nem okozhatunk szenvedést anélkül, hogy egyúttal saját magunknak is ne ártanánk. Ha egyik kezemet megsebzem, lehet, hogy a másik kezem nem érzi, de érzi az egész lényem... Közben Babits Mihály néhány verssora is eszembe ötlött:

Úgyis csak az Úr lát mindenki szemével, S amit temagadból szégyenkezve nézel, tudd meg, lelkem, s borzadj, mert szemedén által az Isten is: nézi, az Isten is látja. Krisztus urunk, segíts meg!

Óh jaj, hova bújhatsz, te magadnak-réme, Amikor magad vagy az ítélő kéme?!

(Babits Mihály: Psychoanalysis Christiana)

Lelki tanítóm - becsületére legyen mondva - alaposan kívárta a hatást. Csak néhány hónap múlva mondott néhány vigasztaló szót.

- Az ok és okozat törvényét keleten a Karma törvényének hívják. A karmával kapcsolatban a nyugati emberek többsége - legalább is azok, akik hisznek benne - a kikerülhe-

tetlen szenvedésre, saját cselekedeteikből adódó sorsszerű csapásokra gondolnak. Pedig mennyivel több a karma, mint szenvedés! Hiszen minden pozitív, szeretetet sugárzó cselekedetből, minden testi és lelki gyógyításból, minden önzetlen adakozásból és segítségnyújtásból megannyi öröm és kellemes élmény fakad. Ha valakinek örömet szerzel, ki sem tudod kerülni, hogy ebből benned is öröm fakadjon. Ha bő kézzel adsz, valóban nem kell aggódnod a holnapért. Megkapó az az egyszerűség és tömörség, amivel Jézus ezt a törvényt megfogalmazza:

„Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük! Ez a törvény és a próféták.” (Máté 7:12)

Nagy megkönnyebbülést éreztem.

Lázasan kezdtem összeszámolni mindazt a jót, amit eddig tettem, és mindazt a segítséget, amit önzetlenül nyújtottam. A mérleg nyelve mintha lassan a pozitív oldalra billent volna - na, nem olyan nagy lendülettel, de mégis... Kezdtam a helyzetet sokkal reményteljesebbnek látni, de még mindig volt néhány zavaró tényező...

A törvény világos volt, de még mindig nem kerültem közelebb a felismeréséhez. Rövid földi életünk során gyakran tapasztaljuk, hogy bizonyos emberek látszólag a legnagyobb gonoszságokat is elkövethetik anélkül, hogy valaha is számot kellene adniuk cselekedeteikről. Másrészt ott vannak azok a felnőttek és gyermekek, akik megítélésünk szerint ártatlanul szenvednek. Mit vétett egy kisgyerek, akinek át kell élnie pl. egy háború borzalmait? Még ha vallásos nevelést kapott is valaki, előbb-utóbb megkérdőjelezi az isteni igazságszolgáltatás létét. Mi történik a háborús bűnösökkel, az erőszakot elkövetőkkel vagy a terroristákkal, akiknek sikerül elmenekülniük a borzalmak színhelyéről, és látszólag gond nélkül élnek, pl. egy távoli országban? Egyáltalán nem úgy néz ki, mintha lesújtana rájuk az ok és okozat törvénye...

Tanítómtól ez alkalommal is elfogadható és logikus -habár igencsak meglepő - választ kaptam.

- A cselekedet csírája a gondolat. Ez a gondolat nem vész el. A hozzá tartozó összes következménnyel együtt megőrzésre kerül. A kérdés csak az, hogy hol? A fizikai agyban nem raktározódhat el, hiszen lehetetlen magas energiaszintű dolgokat alacsony energiaszintű dolgokban tárolni. A kozmikus sugárzást sem lehet bezárni egy edénybe. Ugyanilyen lehetetlen gondolatokat elraktározni az agyban. A cselekedetet útjára indító gondolat az úgynevezett „kauzális testedben” jön létre. A kauzális test a fizikai test megfelelője. Úgy képzeld el, mint egy rendkívül magas frekvenciatartományban létező energiatestet. A kauzális test lényegesen magasabb szférához tartozik, és tértől és időtől független. Talán mondanom sem kell, hogy a kauzális test léte semmi módon nem függ a fizikai test lététől, annak életétől vagy halálától.

- Mi lesz a sorsa ezeknek az elraktározott „gondolatmagoknak”, ha földi életünk során nem sikerült megtapasztalnunk valamennyi szeretetteljes cselekedetünknek a következményét, és a kellemetlenkedéseink következményeit sikerült valahogy „megúszni”?

- A válasz egyszerű. Tárolódnak. A fizikai testünk teljes lényünknek csak egy része, és a halála nem jelenti az élet végét. Az élet folytatódik a halál után egy magasabb szférában, energiatestben. Azok a következmények viszont, amiket cselekedeteink a fizikai életben indítottak útjukra, csak a fizikai világban tapasztalhatók meg. Ezek a következmények - na és nem utolsó sorban a testi élettel kapcsolatos vágyaink - mágnesként vonzzák a lelket a fizikai világ szférája felé. Egy magasabb szférában eltöltött időszak után mindannyian képesek vagyunk egy új fizikai testet teremteni, és visszatérni a földi körülmények közé. És ezzel elérkeztünk a Szeretet Törvényének talán legvitatottabb megnyilvánulásához: a reinkarnációhoz...

2. A Reinkarnáció Törvénye

*„Senki sem ment föl a mennybe, csak aki alászállt a mennyből:
az Emberfia (aki a mennyben van).”*

(János 3:1-13)

- Voltaire egy alkalommal azt mondta: *„Nem nehezebb kétszer megszületni, mint egyszer.”* Európai ember számára talán különösen hangzik, de a világ népességének túlnyomó része hisz a reinkarnáció valamilyen formájában. Ez a hit valamikor tudás volt, aminek ma gyakran csak a valós folyamatot nem egészen fedő leírásával, esetenként teljesen eltorzult és félreértett változatával találkozunk. Egy olyan Univerzumban, ahol a tér és az idő gondolati építmények, nincs abban semmi különös, ha az ember teremt magának egy új fizikai testet, ami végső soron miből áll? - Fényből, állóhullámok formájában. A kérdés tehát nem az, hogy a reinkarnáció lehetséges-e, vagy sem, hanem az, hogy miért?

- Igaz is! Miért hajlandó valaki visszatérni ebbe a megpróbáltatásokkal teli fizikai szférába, ha már egyszer megszabadult tőle? Azt mondtad, mindenkinek szabad akarata van. Akkor pedig nem létezhet senki, aki engem akaratom ellenére mintegy visszaküldhetne a fizikai világba!

- Ez így igaz. Senki nem kényszeríti rá a lelket az inkarnációra. Senki nem küld vissza, hogy átéld bizonyos cselekedeteidnek fájdalmas következményeit. Csakhogy, amikor behangolódsz egy magasabb szférára, egyúttal egy magasabb tudatszintre is behangolódsz. Előbb-utóbb kapcsolatba kerülsz felsőbbrendű, isteni Éneddel, és csak akkor tudsz igaz képet alkotni magadról, csak akkor látod tisztán, hogy milyen feladatot vállaltál magadra az univerzális élet fejlődésének nagyszerű tervében. Azt is tisztán felismered, hogy meddig jutottál a lelki fejlődés területén, és megérted, hogy egy újabb

fizikai élet nem holmi büntetés, hanem egy csodálatos lehetőség a továbblépéshez. Amikor a lélek magasabb szinten feldolgozta a fizikai létben szerzett tapasztalatokat, hajlandó új fizikai testet teremteni. A folyamat univerzálisan érvényes, faji és vallási megkülönböztetés nélkül. Érvényes a földi emberre, de ugyanúgy érvényes azokra az emberekre is, akik más bolygókon élnek. A magasabb szférában tudatosodott lélek a földi inkarnációt megelőzően hosszú félálomba merül. Amikor ebből a kissé kábult állapotból magához tér, már megszületett a fizikai teste. A fizikai testre való behangolódás fokozatosan történik. Rendkívül fontos annak a felismerése, hogy valódi többdimenziós lényünknek mindig csak egy része az, ami inkarnálódik, és rendszerint csak azokat a tulajdonságokat hozzuk magunkkal, amelyekre az ebben az életben felvállalt feladatra szükségünk van.

- Ezt nem értem! Ha már kifejlesztettem magamban bizonyos tulajdonságokat, miért nem hozhatom ezeket magammal? Hiszen ezek lényegesen megkönnyítenék a Földön, vagy valamelyik másik - szintén fizikai világhoz tartozó - bolygón vállalt feladatomat. (Itt szabadon engedtem a fantáziámat - ha valaki megmosolyogna érte, hát tegye -, de számomra a más bolygókon létező fejlett élet mindig is nyilvánvaló belső érzésként, belső bizonyossággént jelentkezett.)

- Úgy gondolj a fizikai életre, mint egy kirándulásra. Nem viszel magaddal minden bútort egy olyan útra, ami csak néhány napig, vagy néhány hétig tart. Hiszen megtalálod őket, amikor hazatérsz, az úton pedig csak akadályoznának. Azok a tulajdonságok, amiket előző inkarnációink során kifejlesztetünk, nem vesznek el. A „kauzális testben” tároljuk őket. Ezt a testet egyes ezoterikus iskolák „mennyei testnek” nevezik. Csak azokat a tulajdonságokat és eszközöket hozzuk magunkkal, amik vállalt feladatunkhoz szükségesek, de még ezeket a tulajdonságokat is „életre kell kelteni”.

Hirtelen Mozarra gondoltam. Honnan tudott már apró gyermekkorában zenét szerezni? És a többi csodagyerek? Szóval ez lenne a dolog nyitja? Bizonyos készségeket tehát magunkkal hozunk...

- Mik azok a készségek és képességek, amiket ki kell fejlesztenünk?

- Földi feladataink életről életre változnak. Egyik életünkben szeretetet és bölcsességet tanulunk, egy másikban önzetlen szolgálatot, ismét egy másikban belső csendet és nyugalmat. Mindannyiunkban ott garázdálkodik a három szelidítésre váró „vadló”. Az egyik a fizikai test, a másik az érzelmek, a harmadik pedig a gondolatok „vadlova”. Amikor megszereztük a képességet, hogy ezeket ellenőrizni tudjuk, akkor - és csakis akkor - tudjuk őket nagy hatásfokkal és célirányosan használni.

- Ez nem tűnik olyan nehéznek. Én tudom ellenőrizni a gondolataimat...

- Úgy gondolod, hogy tudod ellenőrizni a gondolataidat? - kérdezte tanítóm, szemében huncut csillogással. - Nos, jó. Ez könnyen ellenőrizhető. Próbáld meg minden gondolatodat egyetlen dologra, pl. egy tárgyra összpontosítani. Gondolhatsz, mondjuk, egy szál gyufára. Nézd meg alaposan. Aztán hunyd le a szemed, és gondolatban maradj meg a gyufaszál képénél... mondjuk két percig... Ez alatt az idő alatt semmi más gondoltnak ne adj helyet. Amint egy másik gondolat felbukkan, azonnal ellenőrizd az időt.

Megpróbáltam.

Csendet teremtettem magam körül, hogy lehetőleg semmi se zavarjon, majd leültem egy órával a kezemben, és amikor a másodpercmutató a tizenkettesen volt, elkezdtem a gyufára gondolni.

„Nem is nehéz” - ugrott be.

Elmosolyodtam, és megnéztem az órát.

Öt másodperc.

Újra kezdtem. Jobban ment, mindaddig, amíg beugrott, hogy a gyufával meggyújtok egy gyertyát.

Hopp... ismét egy gondolat, ami már nem a gyufa, vagy nem „csak” a gyufa.

Újra kezdtem. És újra... és újra...

Az eredmény lassan javult. Két hét után már a 20 másodpercet is sikerült elérnem. Eleinte úgy gondoltam, hogy két perc az semmiség, de ekkorra már beláttam, hogy a gyakorlatban nem ilyen egyszerű a dolog. Hiszen ezek a gondolatok valóban vadlóként cikáznak! Nem én irányítom őket, hanem ők irányítanak engem!

Vajon mi a helyzet az érzelmekkel? - gondoltam magamban. Talán azok még nehezebben ellenőrizhetők. Van, amikor vidám vagyok, van, amikor bosszankodom... hát... ezeket sem tudom ellenőrizni... persze talán éppen ettől olyan az élet, amilyen... talán nem is kell őket ellenőrizni... na de ha kellene, tudnám-e? És a fizikai test?... Nos, ezen a téren is volna bőven javítani való. Kezdtem megérteni a tanítómat, aki azt mondta, hogy ezeknek a „vadlovaknak” a meg-szelídítéséhez egy élet sokszor nem is elég...

- A már kifejlesztett tulajdonságaink be vannak építve a kauzális-, vagy mennyei testbe. De - mint már említettem - nem mindent hozunk magunkkal egy újabb földi létbe. Sőt, még a magunkkal hozott tulajdonságokhoz is csak fokozatosan jutunk hozzá. A Földön ehhez általában 25-28 évre van szükség. Ez az időszak nagy vonalakban négy részre osztható, tehát négyszer hét évre. A különböző periódusokban a cseperedő gyermek különböző játékokat játszik, érdeklődési köre minden újabb periódusban gyökeresen megváltozik. Talajdonképpen nem történik más, mint azoknak az előző életekből hozott emlékeknek a felfrissítése (újrajátszása), amik a lélek fejlődésére a legmélyebb hatást gyakorolták. Érdemes megfigyelni, mivel és mit játszik a gyermek, és mi az, ami különösen foglal-

koztatja, hiszen ezek a dolgok gyakran értékes információt adhatnak a szülők kezébe.

- A reinkarnáció tényét a buddhista és hindu írásművek magától értetődő igazsággént kezelik. A kereszténységen belül miért nincs erre vonatkozó tanítás?

- Úgy tűnik, a reinkarnáció gondolata sokkal nehezebben elfogadható a keresztények számára, annak ellenére, hogy a Bibliában félreérthetetlen módon szerepel. Jézus egyértelműen kimondja, hogy Keresztelő János már járt a Földön, és előző életében ő volt Illés próféta.

„Bizony mondom nektek: asszonyok szülöttei közt nem született nagyobb Keresztelő Jánosnál. De aki a mennyek országában a legkisebb, az nagyobb nála. A mennyek országa Keresztelő János idejétől mindmáig erőszakot szenved, az erőszakosok szerzik meg. A próféták és a törvény Jánosig mind ezt jövendőlték. S ha tudni akarjátok, ő Illés, akinek el kell jönnie. Akinek van füle, hallja meg!” (Máté 11:11-15)

Sajnos az embereknek nem volt fülük.

Jézus Nikodemusnak, Izrael tanítójának is beszél az újjászületésről, de Nikodémus sem érti.

Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, egy zsidó tanácsos. Ez éjnek idején fölkereste Jézust, s így szólt hozzá: „Rabbi, tudjuk, hogy Istentőljött tanító vagy, hisz senki sem vihet végbe olyanjeleket, amilyeneket te végbeviszel, ha nincs vele az Isten.” Jézus azt felelte neki: „Bizony, bizony, mondom neked: aki nem születik újjá, az nem láthatja meg az Isten országát.” Nikodémus megkérdezte: „Hogy születhet valaki amikor már öreg? Csak nem térhet vissza anyja méhébe azért, hogy újra szülessék?” Erre Jézus azt mondta: „Bizony, bizony, mondom neked: Aki nem vízből és (Szent)lélekből születik, az nem megy be az Isten országába. Ami a testből születik, az test, ami a Lélekből születik, az lélek. Ne csodálkozz azon, hogy azt mondtam: újjá kell szület-

netek. A szél ott Juj, ahol akar, hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hova megy. Így van vele mindenki, aki a Lélekből született." „Hogyan lehetséges ez?” - kérdezte Nikodémus. Jézus így válaszolt: „Izrael tanítója vagy, és nem érted? Bizony, bizony, mondom neked: arról beszélünk, amit tudunk, s arról tanúskodunk, amit láttunk, mégsem fogadjátok el tanúságtételünket. Ha földi dolgokról beszélek, s azt sem hiszitek, hogy fogjátok hinni, ha majd a mennyei dolgokról beszélek? Senki sem ment föl a mennybe, csak aki alászállt a mennyből: az Emberfia (aki a mennyben van).” (János 3:1-13) Az igazat megvallva, az Univerzum szerkezetére vonatkozó ismeretek nélkül valóban nem könnyű „bevenni” ezt a tanítást, még ha oly nagy Mestertől származik is, aki léptem nyomon tetteivel bizonyította állításainak hitelességét.

- Ha az embernek szabad akarata van, nem választhatja azt, hogy inkarnáció helyett egy magasabb szférában fejlődjék? - folytattam a kíváncsi kérdezősködést.

- Képzeld el, hogy eredetileg olyanok vagyunk, mint egy rendkívül értékes, de csiszolatlan gyémánt, aminek közepében ott világít lényünk lényege, az isteni szikra, a Fény. Ahhoz, hogy valódi, ragyogó drágakővé válhassunk, fényesre kell csiszolnunk a durva felületeket, más szóval ki kell fejlesztenünk magunkban az isteni tulajdonságokat. Ehhez a munkához a legalkalmasabb körülményeket a fizikai világban találjuk, mint ahogy csak a földbe ültetett magból lesz növény.

Azt mesélik, egy asszony azt álmodta, hogy a piacon betért egy teljesen új üzletbe, és legnagyobb meglepetésére Istent találta a pult mögött.

- Mit árulsz itt? - kérdezte.

- Mindent, amit a szíved kíván - válaszolta Isten.

Alig mervén hinni a sqját fülének, az asszony elhatározta, hogy a lehető legjobb dolgot fogja kérni, amit emberi lény csak kívánhat.

- Lelki békét, szeretetet és boldogságot, bölcsességet és félelemtől való szabadságot akarok - mondta, majd kis idő múlva még hozzátette - nem csak magamnak, hanem minden embernek a földön.

Isten mosolygott.

- Kedvesem, azt hiszem, félreértettél - mondta. - Mi nem gyümölcsöt árulunk itt. Csak magokat. (A. de Mello: Szárnyalás)

Lassan kezdtem megérteni, hogy a legjobb fejlődési lehetőséget csakis olyan közeg biztosíthatja számunkra, ahol a legnagyobb az ellenállás. Lépésről lépésre haladunk. Egyik felületet a másik után csiszoljuk és tökéletesítjük. Hatalmas munka ez. Egy élet alatt lehetetlen elvégezni. Valahányszor egy földi élet után visszatérünk igaz otthonunkba, felmérjük munkánk eredményét. Ha úgy látjuk, maradt még csiszolni való, örömmel fogadjuk a lehetőséget a visszatérésre. Mindig az egyéntől függ, hogy egy földi élet alatt mennyit sikerül fejlődnie. Előfordulhat, hogy hatalmas lépést tesz, de az is megtörténhet, hogy egyetlen rossz szokását, vagy káros szenvedélyét sem sikerül legyőznie.

A Reinkarnáció Törvénye egybefonódik az Ok és Okozat Törvényével, mert az elraktározott „gondolati mag”-ból kifejlődnek az előző életben elkövetett cselekedetek következményei. Ezek több inkarnáción át is követhetik az elkövetőt. Az „igazságszolgáltatás” ennek tükrében teljesen új értelmet és töltést kap, mert emberi beavatkozás nélkül is megtörténik. Nem kell a „végítéletre” várni, mert „már eljött”, és mindenkinben tökéletesen, kivételt és részrehajlást nem ismerve működik.

Amikor idáig jutottam keresésemben, különös érzés futott át rajtam. Milyen csodálatos is az Univerzum! Mindannyiunk számára lehetővé teszi, hogy megteremtsük saját élményeinket, hogy aztán, azok következményeiből tanulva, saját magunk vonjuk le a konzekvenciát. Nincs

szükség se bíróra, se rendőrré, se ügyvédre. Saját maga büntetését és jutalmazását mindenki maga „intézi” a benne lévő Isteni Fény által, még ha ez kívülről olykor nem is így látszik.

Emberi énem - mármint az ego - azonban ismét felülkerekedett.

- Mire jó mindez, ha előző életeinkre amúgy sem emlékszünk? - tettem fel a gyanakvó, kiutat kereső kérdést.

- Talán kezdjük azzal, hogy ez nem általános érvényű igazság. Vannak - és egyre többen - akik már elérték a lelki fejlődésnek azt a szintjét, ahol előző életeik eseményeivel ismét tudatos kapcsolatba kerültek. Léteznek dokumentált esetek, ahol az előző életből származó emlékképek alapján sikerült felkeresni és azonosítani azokat a helyeket, ahol az illető ebben az életében soha nem járt, mégis pontos leírást tudott adni róluk...

Egyáltalán nem volt nehéz ilyen eseteknek a nyomára bukkannom. Korábban is olvastam már róluk, de most egész más szemmel kezdtem nézni a dolgokat.

A leghíresebb ilyen esetek egyike kétségtelenül a Shanti Devi elbeszélése. Shanti Devi 1926-ban született Indiában, pontosabban Delhiben. Négy éves korában mesélni kezdett előző életéről, férjéről, Kedarnath Chaubey-ről és a házukról, ahol laktak. Későbbi kutatások alapján bizonyítást nyert a tény, hogy valóban létezett egy ilyen nevű ember egy közeli városkában, akinek a felesége egy évvel Shanti Devi születése előtt halt meg. Amikor a férfi meglátogatta az akkor már kilenc éves kislányt, a lány azonnal felismerte őt és a volt feleségre vonatkozó minden kérdésére helyesen válaszolt. Később, amikor Shanti Devi látogatta meg Chaubeyt a városban, ahol azelőtt soha nem járt, a vasútállomásról egyenesen a házhoz ment. Itt rámutatott a döngölt földpadlón egy helyre, és azt mondta, hogy ide elásott volt 100 rúpiát. Amikor a jelölt helyen

ásni kezdtek, találtak is egy üres dobozt, és Chaubey elismerte, hogy felesége halála után megtalálta a dobozt, és kivette belőle a pénzt. (Fresling, P. 1994)

Hipnózissal dolgozó orvosok és pszichológusok ma már talán egy egész könyvtárat megtölthetnének azon esetek leírásával, amikor a hipnózis alatt lévő beteg időben visszalép, és részletes beszámolót közvetít valamelyik előző életének eseményeiről.

A legismertebb esetek közé tartozik Briday Murphy története.

Morey Bernstein, az amatőr hipnotizőr, rendszeresen kísérletezett azzal, hogy a hipnotizált személyeket időben „visszavigye”.

Kísérleti alanyai közül a fiatal coloradói háziasszony, Virginia Tighe bizonyult a legígéretesebbnek. Virginia hipnózis alatt részletesen beszámolt egyik előző életéről, amikor is az 1800-as évek elején Írországbán Briday Murphy-ként élt. Közben ír akcentussal beszélt, ritka ír mondatfordulatokat használt, és részletesen beszámolt jórészt ismeretlen helyekről, amiket később megvizsgáltak, és a vizsgálat alapján a beszámolót hitelesnek tekintették.

A reinkarnációs emlékek felbukkanását, és az azokból származó információt lassan már tudományos körökben is kezdik komolyan venni.

Grace Cooke „A megvilágosodottak” c. könyvében részletes leírást ad egyik, négyezer évvel ezelőtti, egyiptomi életéről. A British Múzeum történészei felfigyeltek a beszámolóban felbukkanó részletek gazdagságára, és sikerült pontosan azonosítaniuk a leírásban szereplő személyek egy részét. (Cooke, G.: A megvilágosodottak, Unikornis Kiadó, 1994)

A reinkarnációs emlékek természetesen nem az agyunkban, vagy földi elménkben vannak elraktározva. Ha ezeket mindenképpen lokalizálni szeretnénk, akkor a

szív az, ahol fellelhetőek. Persze nem a fizikai, hús-vér szívről van szó, hanem a szívnek megfelelő energia-központról. Az emberben több ilyen energiaközpont is van. Keleten ezeket csakráknak nevezik. A csakrák rezgésszáma rendkívül magas. Mégis tudatos kapcsolatba léphetünk ezekkel az energiaközpontokkal, ha sikerül behangolódnunk a megfelelő frekvenciára. így hát lehet, nem a legjobb dolog, ha médiumokra bízunk saját korábbi életeink feltárását, hiszen a legbiztosabb információ mindenkinek a saját szívében van elrejtve.

Regressziós hipnózissal dolgozó orvosok és pszichológusok viszont nagyon jól tudják azt, amit talán mindenkinek tudni kellene: Jó oka van annak, hogy az előző életekből származó emlékek rejtve vannak földi tudatunk elől. Ezeket a „lezárt ajtókat” fel lehet ugyan feszíteni, de nagyon kellemetlen élmények várhatnak arra, aki kellő érettség és bölcsesség nélkül kerül ilyen információ birtokába.

A előző életekből származó emlékek szinte mindenkinél gyakoriak, de nem tudatos formában, hanem érzések útján jelentkeznek. A legnyilvánvalóbb a bizonyos dolgoktól, vagy helyzetektől való - úgy nevezett „ok nélküli” - félelem. Ha valaki előző életében megfulladt, nem különös dolog, ha ebben az életében fél a víztől. Lelki tanítóm mesélt egy férfiről, aki valósággal rettegett a hangyáktól. Szerinte az illető valamikor az indiánok fogságába került, akik - nyilván nem ok nélkül - nyakig beásták a földbe, és hagyták, hogy a hangyák elevenen felfalják.

A történet hitelességét nem állt módomban ellenőrizni, mégis elképzelhetőnek tűnt, hogy egy ilyen élmény több életre szóló nyomot hagy. Különben miért rettegne valaki a hangyáktól?

- Vajon az életünkben minden esemény korábbi cselekedeteink következménye?

- Szó sincs róla. A lélek már az inkarnációt megelőzően elvállalhat bizonyos feladatokat. Hozzájárulhat olyan körülmények és olyan helyzetek elfogadásához is, amik nagymértékben segítik fejlődését. Megható példákkal találkozhatunk olyan mesterek esetében, akik a lelki fejlődésnek nagyon magas fokára jutottak. Karma nélkül, teljesen letisztulva néha elvállalják a földi inkarnáció minden nehézségét csupán azért, hogy szeretett testvéreiknek példát mutassanak, és segítséget nyújtsanak. Ne lepődj meg, ha azt mondom, mindig vannak közöttünk inkarnálódott mesterek. Kérdésedre válaszolva azt mondhatom: Igen, valóban vannak testvéreink, akik ártatlanul szenvednek, de ez vállalt feladatuk része, és soha nem történik meg szabad akaratuk ellenére. Ezen kívül van még egy másik oldala is a dolognak. Azokat a testvéreinket, akik magasabb fejlettségi szintet értek el, és szeretnének nagyobb energiával dolgozni, kemény próbatételeknek vetik alá. Lelkileg fejletlen egyének nem képesek nagyobb erőket önzetlenül kezelni. Hiszen még azt a rendelkezésükre álló keveset is gyakran mások, vagy éppen önmaguk kárára használják.

- A bűnözőkre gondolsz?

- Az Univerzum nem ismeri a „bűn” fogalmát. Az egyetlen dolog, ami ezzel kapcsolatba hozható, az a „vétek”. Ez is csak annyit jelent, hogy bizonyos időre az ego útját, az önzés és a félelem útját választottuk, és ezáltal „elvétettük” az utat, ami a kiegyensúlyozott, harmonikus és szeretettel telített élethez vezet. És mivel nem létezik bűn, büntetés sem létezik. Nem létezik egyetlen lény, egyetlen fórum sem az egész Világegyetemben, aki, vagy ami elítélhetné az egyént - egy kivétellel. Ez a kivétel: az egyén maga. Az ítélőbíró tehát nem kívül van, hanem belül, és nem más, mint a szívünkben lévő isteni szikra.

- Biztos, hogy ez így van? Én a Bibliát böngészve valami egészen mást találtam: „*Mert amint az Atyafeltámaszt-*

ja a halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is akiket akar, megelevenít. Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta." (János 5:21-22) - Kicsoda hát ez a Fiú, aki az embert elítéli?

- Senki más, mint az Univerzum első megnyilvánulása: a Fény, az „elsőszülött”, vagy - más szóval - az ember szívében lévő isteni szikra. White Eagle: „*The living Word of St. John*” c. könyvében nagyon szemléletes erre vonatkozó tanítás található:

„*Isten nem ítélkezik az ember felett, de Isten törvényei megkerülhetetlenek és megingathatatlanok. Isten nem ítél, hanem átadja az ítéletet a Fiúnak - tehát a Fénynek. Ez a Fiú az emberben van, és az ember végül saját magát ítéli el. Azt tanították nekünk, hogy az emberi lélek egy napon az ítélőszék előtt, Isten trónja előtt fog állni. Nem kétséges, hogy ez a divatjamúlt ortodox tanítás alapvető igazságot tartalmaz, mert amikor a szellemi köntösben élő lélek végül szembesül a Fény dicsőségével, önkéntelenül is meghozza maga felett az ítéletet.*” (WE.: *The Living Word of St. John*, The White Eagle Publishing Trust, 1979)

Az ítélet viszont nem büntetés, hanem az elindított cselekedetek többi összetevőjének a megtapasztalása. Érdemes elgondolkodni azon, hogy ezt soha senki nem kerülheti el, akár a legártatlanabb hazugságról, jelentéktelennek tűnő lopásról, akár a lélek fejlődésébe drasztikus módon beavatkozó gyilkosságról, vagy öngyilkosságról lenne szó. A gyilkossággal kapcsolatban meg kell említeni, hogy rendszerint nem csak két személy ügye, hiszen a hozzátartozóknak is veszteséget és szenvedést jelent. Az elkövetőnek tehát nem csupán a saját életének hasonló módon való elvesztésével kell „fizetni”. Olyan élethelyzetekbe is bele fog kerülni, ahol megélheti, hogy mit jelent elveszíteni valakit, akit nagyon szeret. Különben gyilkosságért börtönbe kerülni tulajdonképpen nem a gyilkosság következménye. A szabadságveszt-

tés inkább azt jelentheti, hogy az illető valamikor másokat korlátozott a szabadságukban. A gyilkosság következménye az, hogy az embert megölik, vagy kivégzik...

Ezek után kezdtem kissé más szemmel nézni azokra az áldozatokra, akiket a közvélemény az „ártatlan” jelzővel illet.

- Végül is vannak-e egyáltalán „ártatlan áldozatok”?

- Ha valaki katona, és háborúban arra vetemedik, hogy megöl egy gyermeket - szörnyű cselekedet, amihez hasonlót a hírek szinte nap mint nap szemünk elé tárnak -, akkor vajon nem történhet meg, hogy a következő életében hasonló dolgot kell átélnie? Hogy gyermekként ölik meg? És az a gyermek, akit ő ölt meg, vajon nem éppen egy hasonló cselekedet miatt került ilyen helyzetbe?

Életszemléletem lassan, de biztosan új irányba kezdett alakulni. Egyik ismerősöm elmesélte, hogy kirabolták... Előbb sajnáltam... aztán kérlelhetetlenül eszembe jutott: Vajon miért történt? Lehet, hogy csak visszacapott valamit, amit saját maga indított útnak? Persze, az is lehetséges, hogy már születése előtt önként magára vállalt egy helyzetet, amiből tanulni akar valamit. Be kellett látnom, ezt így nem lehet eldönteni. Talán ezért is tanítják a keresztény vallások: „Ne ítéld, hogy ne ítéltessél!”

- A bibliai tízparancsolat, a hinduizmus, a buddhizmus, a taoizmus és az iszlám erkölcsi-etikai törvényei ezek szerint rendkívül értékes útmutatók, amik idősebb testvéreinktől, az ezoterikus tudás mélységeibe beavatott Mesterektől származnak?

- A magasabb szférákra vonatkozó ismeretek hiányában elődeinknek valóban nem volt más választásuk, mint elhinni ezeket a tanításokat, hiszen arra nem volt lehetőségük, hogy megértsék. Az ember viszont kíváncsi és kísérletező fajta. Szívesen eltér ezektől az irányelvektől, néha tudatlanságból, néha csak azért, hogy próbára tegye őket. A magasabb szférák és

a

„működési elv” ismeretében a szenvedések nagy része elkerülhető lenne. A szenvedés egyetlen célja ugyanis az, hogy általa felismerjük az univerzális törvényt, és hagyjunk fel egymás kíntásával. A karma törvénye földi szemszögből nézve átláthatatlanul bonyolult, és egy időben, több szférában is érvényesül. Bizonyos esemény lehet fájdalmas és korlátozó jellegű, miközben elősegít valami jót, és közben védelmet nyújt olyan hatások ellen, amiket nem kell meg tapasztalnunk. A reinkarnáció törvénye teljes összhangban van a karma törvényével, így előbb-utóbb mindannyian saját magunk teremtünk olyan helyzeteket, amelyek biztosítják az „isteni igazságszolgáltatás” hihetetlenül pontos működését.

- Néha azt látom, hogy bizonyos csoportok, sőt, egész népek és nemzetek rendkívül nehéz helyzetbe kerülhetnek. Hogyan lehetséges az, hogy annyi embernek hasonló sorsa van? - kérdeztem meg, első sorban a második világháború szörnyűségeire gondolva.

- A karma törvénye nem csak egyéni szinten nyilvánul meg. A törvény népekre, nemzetekre, sőt földrészekre és az egész bolygóra is érvényes. Minden ember egyéni karmát teremt a maga számára, de közben nagyobb csoportokhoz, népekhez, és végső soron a föld lakosságához tartozunk. Az a gondolkodásmód, ami a csoportra, a népre vagy az emberiségre jellemző, meghatározza a csoportnak, a népnek és végső soron az egész emberiségnek a sorsát. Ez lehet felemelő és pozitív, vagy éppen romboló, önromboló és pusztító. Érdemes megfigyelni, hogy minden katonai puccs, és minden olyan győzelem, amit az egyik nép erőszakkal szerez meg a másik felett, magában hordja az elkerülhetetlen következményeket.

Valóban - gondoltam -, hiszen az egész történelem arról tanúskodik, hogy egyetlen erőszakkal felépített birodalom sem volt képes fennmaradni. Vajon ilyen nehezen tanulunk?

- Mit tehet az egyén, ha már belekerült a történelem viharába?
- Talán először is arra kellene gondolnia, hogy mindannak, ami történik, oka van. A lelki fejlődés nagy lehetősége éppen abban rejlik, hogy szeretettel forduljon az őt megkínzó „ellenség” felé, és bocsássa meg a történeteket.
- Hááát... ez nem könnyű dolog...
- Nem. De mi az alternatíva? Benne maradni az ördögi körben, bosszút állni, és ezzel további szenvedéseket okozni önmagadnak?
- Ha valakinek a sorsa előre meg van határozva, akkor mi történik a szabad akarattal? - csaptam le villámgyorsan a tátongó logikai résre. - Hogyan lehet összeegyeztetni a szabad akaratot az előre meghatározott sorssal? Hiszen az egyiknek ki kellene zárnia a másikat!
- Az Univerzum rejtelseibe beavatott idősebb testvéreink arra tanítanak, hogy szabad akaratunk révén képesek vagyunk olyan helyzeteket teremteni, amelyeknek a következményei elkerülhetetlenek. Ez persze nem azt jelenti, hogy az életed minden eseménye előre meg volna határozva, de bizonyos dolgok igenis meg vannak. Te magad határoztad meg őket. Ha az univerzális egység és együvé tartozás törvényével harmonikusan együttműködsz, szabad akaratod érvényesítésének egyre nagyobb teret tudsz biztosítani. Ha ezzel az egységgel szembeszegülsz az által, hogy embertársaidat bántod és akadályozod, a következmények mindig korlátozni fogják cselekvési szabadságodat és lehetőségeidet. Ne feledd, hogy sorsod ellenőrzését mindig kezvedben tartod itt és most! Ugyanakkor magadban hordozhatod a korábbi cselekedeteid „időzített bombáit” és - reméljük, hogy ez van túlsúlyban - korábbi cselekedeteid minden „időzített” virágát, örömét és boldogságát. Ily módon a szabad akarat és az előre meghatározott sors egymást kiegészítve békésen megfér egymás mellett.

- Van-e ennek valami köze ahhoz, hogy egyes „próféták” képesek előre megjósolni bizonyos eseményeket?

- Egy próféta, vagy látnok képes behangolódni a téren és időn túli magasabb szférákra, és „egyszerűen” leolvassa bizonyos események elkerülhetetlen következményeit. Sajnos az a helyzet, hogy az emberek nagy többsége nem ismeri fel az ok és az okozat törvényét, és a reinkarnáció gondolatát is sokan elutasítják. Amíg valaki saját bőrén is meg nem tapasztalta ezeket, és nem jutott el a felismerés bizonyos fokáig, addig szinte értelmetlen dolog magyarázni neki. Az emberek többségében csak sok szenvedés és több fizikai élet után dereng fel, hogy a dolgokat nem a véletlen irányítja.

3. A lehetőség törvénye

- Az Univerzumban, mint gondolati építményben, minden lehetséges. Semmi sem lehetetlen, mindaddig, amíg a Szeretet Törvényével összhangban élünk. Ha viszont vétünk a Szeretet Törvénye ellen, akkor kénytelenek leszünk átélni az akadályozó, kellemetlen következményeket.

- Nos, ha az ember pozitív és segítőkész, akkor nyilván halad a lelki fejlődésben. Ezt értem. De mi történik akkor, ha valaki negatív módon gondolkodik, és testileg, vagy lelkileg megsebez másokat? Akadályozza ez a fejlődést, vagy éppenséggel „visszafejlődik” az illető?

- Az Univerzum egyetlen egységes élet. Ha az Univerzum akadályozna valakit a fejlődésben, az annyit jelentene, mintha önmagát akadályozná. A Bölcsesség, ami mindezt létre hozta, sokkal mélyebb ennél, mert kivétel nélkül minden változás az egységes egész fejlődésének a szolgálatában áll.

- Azt jelentené ez, hogy az ember akkor is fejlődik, ha például ellenségesen viselkedik másokkal?

- A cselekedetek következménye a karma. A „jó karma” elősegíti a fejlődést, de érdekes módon a „rossz karma” is ezt teszi. A „jó karma” annyit jelent, hogy valaki önzetlenül cselekedett és szeretett, ezért cselekvési szabadsága nő, és lehetősége nyílik belső vágyainak megvalósítására. A „rossz karma” ennek a fordítottja, ami a cselekvési szabadság útjába ideiglenes akadályokat állít. A „rossz karma” az egonak, a birtoklási váagnak és a félelemnek alárendelt cselekedetek következménye. Gondold csak el: minél több önző cselekedetet hajtasz végre, annál több lesz a kellemetlen következmény. A következményeket át kell élned. Két kellemetlen élmény között lehet ugyan egy átmeneti „hézag” és ez biztosítja is számodra a lehetőséget, hogy cselekedeteidet - és azok következményeit - pozitív irányba tereld. Ha ezt a „hézagot”, vagy lehetőséget ismét rosszul használod, további kényszerítő körülményekkel zsúfolod az előtted álló - lehet hogy már amúgy is zsúfolt - utat. A cselekvési szabadságod tehát egyre csökken. A cél természetesen az, hogy ártó cselekedeteidnek a fájdalmas és akadályozó hatását jobban megérthesd, saját bőrödnön megtapasztald. A szenvedés, ami ezzel jár, lehetőséget ad arra, hogy a jövőben elkerüld a téves utat. Ha az egységes egész szemszögéből nézed a dolgokat, megérted, hogy minden, ami történik, segíti a fejlődést, és ezért a bölcsek azt mondják: minden, ami történik, jó. A tapasztalatgyűjtés, és ezáltal a lelki fejlődés nem áll meg, ha történetesen a szeretet útjától elfordulva, önös érdekeket szem előtt tartva cselekszünk, de lassabb és fájdalmasabb lesz. A fájdalmas dolgok megtanítanak bennünket arra, amit tanácsos elkerülnünk, a kellemes élmények pedig erősítik bennünk a késztetést, hogy testvéreinket segítsük az isteni jónak és isteni igaznak a keresésében.

- Ha minden lehetséges... van-e lehetőség arra, hogy újra találkozzunk azokkal, akiket előző életünkben ismertünk?

- Csoportokban inkarnálódunk. így természetesen lehetséges az, hogy előző életünkbeli rokonainkkal, barátainkkal találkozzunk. És persze ellenségeinkkel is. Ha előző életünkben elkövettünk valami tévedést, lehet, hogy ebben az életben nyílik alkalom annak helyrehozására. Sajnos az emberek elég ritkán ismerik fel az ilyen lehetőségeket. Az viszont gyakori, hogy felismerik - ha nemis tudatosan - azokat az egyéneket, akikkel előző életükben rendkívül kellemes és harmonikus kapcsolatot sikerült kialakítaniuk.

- Akkor hát a szerelem első látásra...

- Pontosan. Szó sincs arról, hogy „első látás” volna. És persze ugyanez érvényes a könnyedén kialakuló tartós baráti viszonyokra is. Két egymásra hangolódott ember – ha újra találkoznak - szinte ugyanott folytathatják, ahol előző életükben abbahagyták...

Hirtelen eszembe jutott első találkozásom Zsókával... Különös élmény volt. Egészen biztos voltam benne, hogy akkor látom először, és legalább olyan biztos voltam abban is, hogy ismerem. Akkor még fogalmam sem volt a reinkarnációról és a karmáról. Valószínűleg neki sem. Szinte megszállottként, órákig néztük egymást, újra és újra megfedkezve a vidám társaságról és a barátainkról, akik egy idő után le is mondtak arról, hogy figyelmünket más irányba tereljék. .. (Húsz év elteltével és tíz év rendszeres meditáció után lassan kikristályosodtak az emlékképek, és ezek bizony nem is egy, hanem legalább három együtt töltött előző életről tanúskodnak. Nem csoda, hogy felismertük egymást.)

- Ha olyan valakivel találkozol - folytatta tanítóm -, aki első pillanattól kezdve antipatikus számodra, az sem a véletlen műve. Nagy fejlődési lehetőség rejlik abban, ha sikerül szeretettel fordulnod az ilyen személy felé.

- Ha ezeket a dolgokat nem a véletlen irányítja, azt jelenti, hogy léteznie kell valami tervnek a háttérben. Ha va-

lóban szabad akaratunk van, ki az, aki az életünket megtervezi? Mi magunk?

- Miután a fizikai testedet elhagytad, és behangolódsz a magasabb világok valamelyikére, lehetőséged lesz arra, hogy földi életedet kiértékelj. Ezen a szinten ara is lehetőséged nyílik, hogy előkészítsd következő életed tervét. Mindannyian sok segítséget kapunk ehhez, de végső soron a következő életedet te magad tervezed. Kiválaszthatod a szüleidet, a barátaidat, az élettársadat és a körülményeket, amik a lelki fejlődésedet a lehető legjobban szolgálják majd. Azt viszont nem teheted meg, hogy elkerüld a találkozást olyan valakivel, akivel szemben karmikus tartozásod van.

- Van egy kérdés, ami már többször felötlött bennem. Az a helyzet, hogy a Földön egyre több ember él. Ha az élet egy ilyen körforgás, ha mindannyian meghalunk és újra testet öltünk, hogy létezik az, hogy a Föld népessége ilyen méreteket ölt? Honnan jönnek annyian?

- Az élet és a fejlődés lényege a változás. Bizonyos periódusokban viszonylag kevés változás van a Földön, más időszakokban annál több. A harmadik évezred küszöbén a technikai, gazdasági, társadalmi és világnézeti változások olyan árhullámmal találkozunk, ami mágnesként vonz minden fejlődni kívánó lelket. Ezért aztán nagyon sokan választják ezt a periódust új életük színteréül. A Föld lakossága valóban rohamosan nő, de biztos lehetsz benne, hogy oka van. Természetesen arra is nyílik lehetőség, hogy valaki más bolygóra szülessen, mint ahogy más bolygók lakói is választhatnak földi inkarnáció-t. Az Élet az egész Univerzumot átítatja...

- Van még valami, amire kíváncsi volnék. Ha többször élünk a Földön, akkor a férfiak mindig férfiak maradnak, és a nők mindig nők? Vagy előfordulhat, hogy valaki, aki férfi volt, nő lesz, és fordítva?

- Talán abból kellene kiindulnod, hogy a Központi Forrás, vagy Isten, se nem férfi, se nem nő. Ennek ellenére tar-

talmazza mindazon vonások összességét, amiket mi férfiasaknak és nőieseknek nevezünk. Ezek a vonások az Univerzum minden gyermekében jelen vannak. Különböző inkar-nációk lehetőséget nyújtanak arra, hogy ezeket a vonásokat finomítsuk, tökéletesítsük. Egyik életünkben lehet, hogy a nőies tulajdonságokat tartjuk vonzóbbnak, másik életünkben lehet, hogy a férfiasakat. Ha valaki történetesen nemet akar változtatni egyik életről a másikra, természetesen megteheti. Sokkal nehezebb a helyzete annak, akit a negatív karmája vezet más testbe. Egy olyan lélek, aki férfi testet választ, habár domináns vonásai továbbra is nőiesek ugyanolyan rosszul érezheti magát a bőrében, mint egy dominánsan férfias vonásokkal rendelkező lélek egy női testben.

Ezen elgondolkoztam... Eszembe jutott George Sand, a költő, aki nőnek született, de férfiként öltözködött és viselkedett. Vagy Jeanne d'Arc, az orleansi szűz, aki férfiként fegyvert fogott, és a felkelők élére állt. És sokan mások, a férfiasság és a nőiesség közötti átmenet megannyi árnyalatával...

- Manapság egyre többet lehet hallani olyanokról, akik úgy érzik, nem a megfelelő testben élnek. Egyesek megoperáltatják magukat, mások homoszexuális kapcsolatokban keresnek menedéket... Ezekkel az emberekkel mi a helyzet?

- Ezeknek az embereknek ugyanúgy szükségük van a szeretetre, mint bárki másnak. A legfontosabb talán az, hogy belássák: oka van annak, hogy egy bizonyos nemhez tartozó testet választottak. Valamit tanulniuk kell belőle.

- A szexualitással kapcsolatos tudományos nézetek szerint csupán ellenállhatatlan fajfenntartó ösztönök működéséről van szó. Szerinted ez igaz?

- Van benne igazság, de sokkal több minden húzódik meg a háttérben. Az ember egyszerűen szeretné átélni az egyesülés felemelő, eufórikus érzését. Eggyé szeretne válni - ha

nem is az egész Univerzummal - legalább a partnerével. A szexualitás nagyon közel vihet az univerzális egységbe való beolvadás érzéséhez. Valahol - talán tudatunk mélyén -mintha éreznénk, hogy az egységbe való beolvadás a szexualitás által is elérhető, és ez valóban így van. A lehetőség létezik. Távolkeleten megőrizték a tudást. Indiában Tantra, Kínában a szerelem Taó-ja néven ismerik. Ezekkel a gyakorlatokkal nem szabad játszani, hiszen hatalmas energiákat szabadíthatnak fel. Aki ebben az irányban szeretne elindulni, annak feltétlenül szüksége van egy tapasztalt tanítóra.

4. A megfelelés törvénye

A megfelelés törvénye biztosítja az Univerzum belső harmóniáját. Ha megkíséreljük ezt a kifejezést a fizika nyelvére lefordítani, rezonancia-jelenségnek nevezhetjük.

A rezonancia lényegében nem más, mint a rezgés forrása és egy hozzá kapcsolt külső rendszer rezgésszáma közötti megfelelés. Fizikában és kémiában jól ismert jelenség ez, de a legtöbbünk számára a zene világa biztosíthatja a könnyű megértést. Azt mondják, Enrico Caruso úgy tudott énekelni, hogy közelében néha eltörtek a kristálypoharak, mert képes volt olyan hangot kiadni, ami megfelelt a kristálypohár rezgésszámának. (Ebben az esetben a kristálypohár szerkezetéből adódó rezgésszámról, és nem az alkotóanyagának, vagy atomjainak belső rezgésszámáról van szó.)

A zenében a rezonanciának különös jelentősége van. Ha például két egyforma rezgésszámmal rendelkező hangvilla közül az egyiket megszólaltatjuk, a közelében lévő másik hangvilla is megszólal.

A mechanikában gyakran lengéscsillapítót használunk, hogy pl. a gépjárműben fellépő rezonanciát csökkentsük.

Hídon áthaladó katonákat rendszerint azért nem engednek menetelni, mert az ütemes lépések rezgésbe hozhatják a hidat, olyannyira, hogy adott esetben a híd le is szakadhat. Az elektronikában a rezonancia jelenségét használják a rádió- és TV-technikában, sőt, minden „behangolás” rezonancián alapul.

A rezonancia az Univerzum megértésének egyik legfontosabb kulcsa! A rezonancia viszont minden körülmények között rezonancia marad, függetlenül attól, hogy milyen frekvenciasávban vizsgáljuk.

- Mi történik a gondolatainknak és az érzéseinknek megfelelő magasabb szférákban? Nyilvánvaló, hogy a rezonancia jelenségének ott is érvényesülnie kell. Szerezhetünk-e tudomást a magasabb szférákban érvényesülő rezonanciáról? - tettem fel a kérdést tanítómnak.

- Az emberi élet és az anyag szférája nem biztosít számunkra lehetőséget a magasabb szférában fellépő rezonancia-jelenségek műszeres vizsgálatára. Így a magasabb szférákban fellépő rezonanciát csupán annak a fizikai világban megjelenő, közvetett hatásai alapján lehet felismerni és azonosítani. Az alapelv az, hogy bizonyos gondolatok, érzések és erők hasonló gondolatokat, hasonló érzéseket és hasonló erőket hoznak létre, vagy vonzanak magukhoz.

1. A hétköznapi életben gyakran megfigyelhető jelenség, hogy hasonló érdeklődésű vagy gondolkodású emberek baráti csoportokba gyűlnek, vagy hasonló jellegű foglalkozást választanak. Ezeket a csoportokat hétköznapi gondjaik és közös érdeklődési körük tartják össze.

2. Léteznek más jellegű csoportok, akik a katonaság, a rendőrség, vagy a kémszervezetek berkeiben érzik igazán jól magukat. A közösséget alkotó egyének tulajdonságai között gyakran felismerhető a kalandvágy, a kihívások vállalása, sőt, a hatalomvágy is, persze mindez a biztonságot nyújtó egyenruha, vagy a háttérben álló szervezet védőszárnyai

alól. Az ilyen jellegű biztonság keresése gyakran arra utal, hogy az egyén nem bízik kellőképpen önmagában. Aki hatalmat és erőt képviselő szervezetekbe igyekszik beilleszkedni, azt rendszerint nem a bátorságra és önállóságra jellemző vibrációk vonzzák, hanem a félelem! Különös paradoxon ez, még sincs benne hiba, hiszen a csoport tagjai ezt az utat választják, hogy kapcsolatba kerülhessenek azzal, amitől -talán tudat alatt - félnek, és így a félelmet legyőzhessék.

3. A vallási csoportokhoz, vagy szektákhoz való csatlakozás hátterében mindig ott van valami magasztosabbnak, valami szebbnek a keresése. A magasabb világok utáni vágyakozás a legkülönbözőbb embereket is egy közösségbe gyűjtheti, és egy-egy ilyen közösség gyakran átlépi a nemek, a foglakozások, a nemzetek vagy a kontinensek határait. Kivétel nélkül minden vallásnak és minden szektának meg van a maga helye és szerepe, hiszen azoknak az embereknek, akik valamely vallás vagy szekta vonzáskörébe kerülnek, pontosan arra a tanításra van szükségük, ha tovább szeretnének lépni a lelki fejlődés útján.

- „Madarat tolláról, embert barátjáról.” - Vajon innen ered ez a közmondás?

- Hasonló rezgések mágnesként vonzzák egymást. Azok a gondolatok, amik félelmet és erőszakot tükröznek, különös módon nem csak hasonló emberek közeledését teszik lehetővé, hanem a hasonló gondolatvilággal rendelkező, de fizikai testüket már levetett lényekét is.

- Ennek nem sok jelentősége lehet, hiszen ezeket a lényeket nem látjuk és nem halljuk.

- Tálán mégsem ilyen egyszerű a dolog. Aki érzékenyebb belső hallással és belső látással rendelkezik, néha meghallhatja, sőt, bizonyos esetekben láthatja is azt, ami a földi világhoz legközelebb álló hullámsávban történik. Itt meg kell jegyeznünk, hogy a fejlettebb belső hallás vagy belső látás nem feltétlenül jelent magasabb lelki fejlődési

szintet. A különbség az, hogy a magasabb lelki fejlődés biztosítja a lehetőséget, hogy az ilyen úton beérkező információt azonosítani és kategorizálni tudjuk, míg azokon, akik a „túlvilágról” semmit sem tudnak, erőt vehet a zavarodottság és a félelem. Egy ilyen érzékenyebb, de nem kellőképpen tájékozott testvérünk féelme aztán további hasonló, rettegő és zavarodott lényeket vonz magához. A „túlvilágról” érkező hatások lehetnek gyengébbek, de lehetnek éppen elég erősek is ahhoz, hogy valakire hatást gyakoroljanak. A jelenség legsúlyosabb formáját „megszállottságnak” nevezik.

- Hát mégis létezik ilyesmi? Azt hittem, ez csak a babonás emberek képzeletének a szülöttje.

- Bizony, létezik. A hagyományos orvostudomány az ilyen eseteket gyakran elmebetegséggént, vagy szkizofréniaként kezeli. Tekintettel arra, hogy a probléma végső soron nem az anyagi világ hullámsávjába tartozik, a gyógyszeres kezelés enyhíthet bizonyos tüneteket, de az igazi ok ezen az úton nem hozzáférhető. A jó gondolatok, és szeretetteljes érzések lehetővé teszik fejlettebb - szintén magasabb szférákban létező - testvéreink közeledését. Sőt, ilyen gondolatok a magasabb világokban élő „mesterek” és más - szintén a Fény szolgálatában álló - igencsak fejlett lények közeledését is lehetővé teszik. A részükről érkező segítség gyakran pompás ötletekben, ihletben, hirtelen felismerésben vagy mindent átfogó, szívmelegítő szeretet-érzetben nyilvánulhat meg.

A megfelelés törvénye valójában a világegyetem „vezérlőegysége”. Minden szférában ugyanolyan jelentőséggel bír, és minden hullámsávban jelen van, függetlenül attól, hogy anyagról, érzésekről, vagy gondolatokról van szó. Ez a „vezérlőegység”, a Szeretet Törvényének ezen megnyilvánulása biztosítja, hogy mindenki olyan környezetbe kerüljön, ami érzéseivel és gondolataival összhangban

van. így aztán learathatja korábbi tetteinek keserű, vagy édes gyümölcsét. Az anyagi világot alkotó állóhullámok fennmaradása szintén rezonancia jelenség, amit egy magasabb szféra energiája idéz elő és tart fenn.

5. Az egyensúly törvénye.

- A ciklikusan ismétlődő örök változás törvénye ez. Dinamikus egyensúlyról van szó, ami soha nem mehet át statikus egyensúlyba. Jelen van a nappal és az éjszaka változásaiban, az ébrenlét és álom, a nyár és a tél, az élet és a halál, majd újra élet szüntelen körforgásában, lüktetésében. Ez a hullámozás minden szférában megfigyelhető, hiszen magának a hullámnak a természetéből adódik.

- Felismerhető ez a törvény az emberek közötti kapcsolatokban is?

- Hogyne! Az emberi kapcsolatokban az egyensúly törvénye úgy nyilvánul meg, hogy az ellentétes tulajdonságok vonzzák, a hasonlóak pedig taszítják egymást.

- Hát ez pontosan a megfelelés törvényének az ellentéte, hiszen eddig azt mondtad, hogy a hasonló a hasonlókat vonzza. Hogy lehet ezt a két törvényt egyeztetni, amikor az egyiknek ki kellene zárnia a másikat? („Most végre megfogtalak!” - gondoltam magamban diadalmasan. Mert hát milyen is a kritikus, minden áron hibát kereső elme? Még ha minden talál is, örömmel kapaszkodik bele valami kis apróságba, és azt csakis abból a szemszögből hajlandó nézni, ami biztosítja, hogy neki legyen igaza.)

- Ha a törvénynek ezt az aspektusát meg szeretnéd érteni, abból kell kiindulnod, hogy a lélek - fejlődése során - különböző tulajdonságokat igyekszik kifejleszteni. Ha az ember bizonyos tulajdonságokat kíváncsúnak tart, akkor gondolatai és érzései révén igyekszik ezeket magához vonzani. Ha valakiben olyan

tulajdonságokat vélsz felfedezni, amikről ösztönösen érzed, hogy belőled hiányoznak, szeretnéd ezeket magadban is kifejleszteni. Gondoltál már arra, miért vonzódnak a férfiak a nőkhöz, és a nők a férfiakhoz? Hiszen mindannyiunkban jelen vannak mind a férfias (akarat, erő, logika és keménység) mind a nőies (kreativitás, elfogadás, intuíció és anyai érzés) tulajdonságok. Ha belső egyensúlyt és magasabb tudatszintet szeretnél elérni, ki kell fejlesztened magadban a másik nemre jellemző tulajdonságokat is, persze úgy, hogy közben a sajátjaidat megőrizd. Ha sikerül - és előbb-utóbb sikerül -, akkor képes leszel mindig az adott helyzetben megfelelő tulajdonsággal fordulni testvéreidhez. Hiszen lehet, hogy annak, aki éppen most veszítette el kedvesét, nem a halál utáni életről szóló logikai érvekre van szüksége, hanem egyszerűen csak együttérzésre, és valakire, akit átölelhet...

- Szóval az ember magához vonzza azokat a tulajdonságokat, amiket adott fejlődési szinten pozitívnak tart?

- Igen. Csakhogy ezekről a tulajdonságokról a használat során derül ki, hogy valóban pozitívak-e? A karmikus következmények előbb-utóbb nyilvánvalóvá teszik számunkra, hogy melyek azok a tulajdonságok, amik valóban jók, és melyek azok, amiktől jó lenne minél hamarabb megszabadulni. Mivel az Univerzum a belső érzés- és gondolatvilág kivetítése, az emberek, vagy csoportok közvetlen környezete elég világosan mutatja az egyén vagy a csoport lelki fejlődési szintjét. Ez gyakran a külső környezetet alkotó tárgyakon is lemérhető, de leginkább azokban az emberekben tükröződik, akikkel nap mint nap találkozol.

- Ez megint csak furcsán hangzik. Az én gondolat- és érzésvilágom más emberekben tükröződik? Azt akarod ezzel mondani, hogy valahányszor egy emberrel találkozom, az olyan, mintha tükörbe néznék? Hiszen én olyan vagyok, amilyen vagyok, az emberek viszont, akikkel találkozom, mind másak. Nem látok semmi hasonlóságot!

- Igen, mindannyian mások vagyunk. Mindannyian egész sor már kifejlesztett tulajdonsággal rendelkezünk, és ezeknek megfelelően, különböző emberekhez különböző módon fordulunk. Van, aki a legnyájasabb mosolyát mutatja a főnökei felé, de magából kikelve üvölt a beosztottjaira. Amikor egy emberrel találkozol, gondolj arra, hogy ő olyan oldalával fordul feléd, ami a te egyik tulajdonságodat tükrözi. Saját pozitív és negatív vonásaidat legkönnyebben másokban fedezheted fel.

- Lehet, hogy van benne valami... de honnan tudjam, hogy egy bizonyos - mondjuk negatív - tulajdonság bennem is jelen van, ha azt a másik emberben észre veszem?

- Onnan, hogy idegesít! Rettenetesen idegesít. Ebben az esetben érdemes elgondolkodnod azon, hogy ez a tulajdonság, amivel a társad az „idegeidre megy” milyen módon van jelen benned. Emlékezz csak a közmondásra. „Másnak a szemében észre veszed a szálkát, de a magadéban nem látod meg a gerendát!” Ez az a nyilvánvaló eset, amikor a hasonló a hasonlót taszítja! Ha már sikerült megszabadulnod egy ilyen negatív tulajdonságtól, azt fogod tapasztalni, hogy megértő szelídséggel nézed el másoknak azt, ami azelőtt reménytelenül idegesítőnek tűnt. Az egyensúly törvényének van azonban egy másik aspektusa is. Amennyiben azt egy teljes emberi élet szemszögéből vizsgáljuk, megfigyelhetjük, hogy minden szenvedést, fájdalmat és próbatételt pozitív, boldogabb periódusok követnek. Természetesen, ennek az ellenkezője is igaz. Minden kiegyensúlyozott, nyugodt és viszonylag kényelmes időszak után olyan idők következnek, amik újabb lehetőségeket, kihívásokat és próbatételeket jelentenek.

*

Röviden ennyit tehát a Szeretet Törvényéről, ami végső soron ahhoz segít hozzá, hogy a rendelkezésünkre álló erőt egymás iránti szeretettel és felelősséggel használjuk. Maga a Szeretet, a Központi Forrásból sugárzó Fény azonban to-

vábbra is misztikus, és az emberi intellektus számára egyelőre megközelíthetetlen jelenség marad. A Szeretet valójában élmény, ami a szívünkben, és nem az agyunkban jelentkezik. Ezért idősebb testvéreink - amikor bennünket tanítani igyekeznek - egyenesen a szívünkhöz fordulnak tanításaikkal:

„Meg tudod-e határozni, hogy mi a szeretet? Amikor mi szeretetre gondolunk, azonnal kiáramlást érzünk irántad és minden élet iránt Szeretni annyi, mint adni. Amikor szeretsz, kiáramlik belőled valami, hogy segíthess és szolgálj. De ugyanúgy, ahogy nem lélegezhetsz ki anélkül, hogy belélegeznél, nem adhatsz szeretetet sem, ha nem fogadsz be szeretetet. A szeretet kilégzés és belégzés, szíved mélyén égő láng, melegség, bizonyosság, belső tudás. Amikor szeretet nélkül cselekszel, beszélsz vagy gondolkodsz: boldogtalan vagy, mert hiányzik belőled a harmónia. Ezt földi elméd nem hajlandó elismerni. A végletekig megy önmaga igazolásában, de ott mélyen, a lelked mélyén tudod, hogy hiányzik a harmónia, amikor nem érzel szeretetet. A szeretet Isten, és Isten megnyilvánul a szívedben. És ha nincs szeretet, saját árnyékodat kergeted, nem érted meg Isten szándékát, és Isten rejtély marad előtted.” (White Eagle, Spiritual unfoldment I, The White Eagle Publishing Trust, 1987. A szerző fordítása.)

AHOL A HIT EREJE SEMMIT SEM ÉR

A Szeretet Törvénye az Univerzum minden gyermekének biztosítja a lehetőséget, hogy azt teremtsen, amit akar, és abban higgyen, amiben kedve tartja. Nagyszerű, lenyűgöző, valóban „istenien kigondolt” világ!

Másrészt kezdtem belátni, mennyire értelmetlen dolog olyan valamiben hinni, ami a Szeretet Törvényének, vagy a törvény egyes megnyilvánulásainak ellent mond.

Hiszen:

- Semmi módon nem lehet kikerülni az ok és az okozat törvényét, mert a legkevesebb két embert érintő, kigondolt és útjára indított élményegyüttes minden részlete a saját gondolatainkban jön létre, és ez az egység nem szedhető szét „ez az én részem - ez a te részed” alapon. Más szóval: cselekedeteink következményei elől nincs hova bújni.

- A megfelelés, vagy rezonancia törvényét sem lehet megkerülni, mert azok a hullámok, vagy frekvenciák, amikkel gondolataink és érzéseink révén körül vesszük magunkat, mágnesként vonzzák és gerjesztik a hasonló hullámokat. Más szóval: hiába reméljük, hogy megváltoztathatjuk környezetünket és körülményeinket, ha előbb nem változtatunk saját gondolatainkon.

- Egyikünk sem kerülheti ki a dinamikus egyensúly törvényét, mindaddig, amíg ugyanannak a lüktető Univerzumnak a részei vagyunk.

- Amíg nem értünk el magasabb lelki fejlődési szintet, a reinkarnáció törvénye elől sincs kibúvó, hiszen karmánk és vágyaink újra és újra visszahoznak az anyagi világba.

- És végül valószínűleg semmit, de semmit sem tehetünk az ellen az élmény ellen, amit röviden csak így fogalmazhatunk meg: ÉN VAGYOK.

Téren és időn kívüli élmény ez, ami tudatunktól függetlenül létező idő hiányában nem fog elmúlni.

Ez más szóval annyit jelent: az élet örök!

Az anyagi test levetésével, vagy halálával sem lehet megszabadulni tőle.

Ezekon az „apróságokon” kívül úgy tűnik, valóban minden lehetséges...

AZ UNIVERZUM ÖNSZABÁLYOZÓ RENDSZERE

- Leggyakrabban úgy beszélsz a Fényről és a Szeretetről, mintha ez volna az egyetlen, ami betölti a világmindenséget. De ez nem így van. Az életnek sok a sötét oldala, rengeteg a kegyetlenség és erőszak. Ezek ellen nem kell harcolni?

- Egy sötét szobában elegendő egyetlen kis gyertyát gyújtani, és a sötétség máris visszahúzódik...

- Ez mit jelent? - kérdeztem kíváncsian, és sejtve, hogy a jelképes formába bujtatott tanítás többet jelent a látszatnál.

- A fény a jó. A sötétség a rossz. A fénynek van önálló léte. A sötétségnek nincs. A fény elnyeli a sötétséget. A sötétség nem képes elnyelni a fényt. Sötétség ellen nem lehet sötétséggel harcolni. Akkor semmivel sem vagy jobb, mint az, aki ellen harcolsz. A Fénynek és Szeretetnek örök ellenpárja a Sötétség, a Gonosz, és a Sátán. Olyan fogalmak ezek, amik - mélyebb megértés híján - az emberiséget évszázadokon, sőt, évezredekken át rettegésben tartották. Sokan kételkednek a jóságban, sőt Isten létezését is kétségbe vonják, mert úgy gondolják, hogy ha létezne egy könyörületes Isten, akkor nem engedné meg a szenvedést. Mások Isten nagyságát a Gonosz fölött aratott végső győzelemben vélik felismerni. Elmélkedjünk most egy magasabb gondolati

szintre, és tegyük fel a kérdést: beszélhetnénk-e fényről, ha nem létezne sötétség? Van-e értelme valamit „jó”-nak nevezni, ha a „rossz” még fogalom szinten sem létezik? Mihez hasonlíthatnánk a jót, hogy tudatára ébredhessünk, hogy az valóban jó? A fény és a fény hiánya, a jó és a rossz, ugyanannak az elválaszthatatlan egységes egésznek a részei, amit mi Univerzumnak nevezünk. Pontosan a sötétség az, ami lehetővé teszi számunkra, hogy a világegyetemről fogalmat alkossunk, de ne feledd, hogy még a sötétség is fény, csak kevesebb, vagy meg nem tört fény, mint pl. az úrben. Akik a Fény szolgálatában állnak, azokat építőknek nevezhetjük, akik a sötétség szolgálatában, azokat pusztítóknak. E két erő szünet nélkül és harmonikusan együtt dolgozik. Állandóan folyik az újnak, a szebbnek, a jobbnak az építése, de ez egyben feltételezi, hogy lebontsuk mindazt, ami már kiszolgált és betöltötte feladatát. Ily módon a sötétség és a rossz nem fölösleges, hanem tudatosságunk fejlődéséhez elengedhetetlenül szükséges. A Sötétség tehát felbecsülhetetlen értékű segítő eszköz, de - mint minden eszközt - ezt is félre lehet érteni, és hibás módon használni. A Fény ellentéte a Fény hiánya. Ez az egyszerű fizikai igazság mélyebb szimbólumokat is magába foglal. A Fény annyi, mint Bölcsesség, Erő és Szeretet. A Fény hiánya annyi, mint a Bölcsesség és a Szeretet hiánya, ami minden esetben nem megfelelően használt Erőhöz vezet.

A Bölcsesség hiánya egyenlő a tudatlansággal.

A Szeretet hiánya egyenlő a félelemmel.

A Sötétségnek nincs önálló léte. A Fény jelenlétében eltűnik. Ugyanúgy eltűnik a tudatlanság a Bölcsesség jelenlétében, és a félelem a Szeretet jelenlétében. Amíg nem ismered fel ezt az egyszerű igazságot, és cselekedeteidet a testvéri szeretet helyett a félelem irányítja, addig újra és újra tévesen fogod használni a rendelkezésedre álló erőt, ami kellemetlen karmikus következményeket von maga után.

Kezdttem megérteni, hogy az isteni Fény bennünk van, és az Univerzum valójában egy kivetített gondolati kép. Ezzel egy időben kristálytisztán, megdöbbenően és majdhogy nem mulatságosan világossá vált az is, hogy ebben az esetben azt a bizonyos Gonoszt, a Sátánt is önmagunkban kell keresnünk.

- Végül is mi ez, vagy ki ez a Sátán, aki az emberek generációit rettegésben tartotta?

- A Gonosz, vagy más néven Sátán az ego jelképes neve. Azé az egoé természetesen, aki elveszítette az egységtudat-tot. Engedelmeskedni egy olyan egonak, ami nem áll tudatos kapcsolatban a Központi Forrással annyit jelent, mint szeretet nélkül és tudatlanságban élni. Egy ilyen élet cselekedeteit a félelem - nem utolsósorban a halálfélelem -, és az állati ösztönök irányítják. Szimbolikus módon kifejezve azt mondhatnánk, hogy az ilyen ember „sötétségben él”. Az ilyen embernek a jóról és rosszról alkotott elképzelése is eltorzul.

*

Egy idős néni mesélte a háború után:

- Minden nap imádkoztunk, és Isten bizonyosságot tett a kegyelméről. Minden bomba a város másik felére zuhant.

*

Az ego hangját követő ember nincs tekintettel a társaira. Vágyainak kielégítése érdekében, ha teheti, félreseper mindent és mindenkit, aki útjába áll. Védi a saját érdekeit, védi a nemzeti hovatartozását, védi a vallását, ha kell erőszakkal is. És persze semmi nem tartja vissza a hazugságtól, csalástól, lopástól, sőt, bizonyos esetekben a gyilkosságtól sem, amit kész a hatalom, a nemzet, a vallás, vagy - ami a legmeggdöbbenőbb - éppen a szeretet nevében elkövetni.

Az ilyen cselekedetek, egyéni, csoportos és nemzeti szinten rendkívül súlyos karmikus következményekkel járnak. Az ego hangját követő ember ezáltal mind nehezebb, és nehezebb körülmények közé kerül. Addig megy, amíg az önmagának okozott szenvedés elviselhetetlenné válik, és pontosan ez a kibírhatatlan helyzet lesz a tanítómestere, ami jobb belátásra fogja bírni. Ekkor ismeri fel, hogy téves úton járt, és - ha jót akar - kénytelen lesz más utat választani. A felismerésnek ez a pillanata az, amikor „megtér”, és a „fény felé fordul” - olyan kifejezések ezek, amit a kereszténységben gyakran használnak. Ez tulajdonképpen azt jelenti, hogy az ember felhagy a félelem és gyűlölet által táplált érzésekkel, és cselekedeteinek mozgatórugója a testvéri szeretet lesz.

- Akkor hát a „megtérés” rábeszélés nélkül, sőt hittérítők segítségével nélkül is megtörténik, ha az ember olyan mélyre süllyed, ahol a szenvedése már elviselhetetlen?

- Igen. Magától is más utat választ. Magától is megtér a szívében élő Isten hatására. Szívében „megszületik” a Fény, a Krisztus-gyermek, ami azt jelenti, hogy először most válik éretté arra, hogy az egonál nagyobb hatalmat is felismerjen és elismerjen. Ez az Univerzum beépített biztonsági rendszere, ami a Szeretet Törvényének értelmében működik. Ez az a biztosíték, ami a szabad akarat ellenére sem engedi, hogy a tudatlanság, a különválás és a félelem győzedelmeskedjék a szeretet és az egység fölött. A gyakori félreértéssel ellentétben, a Sátán nem Krisztus ellen dolgozik. Minden - kivétel nélkül minden - a teremtés szolgálatában áll. Még az olyan ego is, ami megszakította a tudatos kapcsolatot teremtetőjével. Meg kell tanulnunk, hogy sötét oldalainkat fokozatosan átalakítsuk, és minden erőnket testvéreink szolgálatába állítsuk. Ez a lelki fejlődés lényege. Néha úgy tűnik, sikerült, néha úgy érezzük, most már végre a felsőbbrendű Én vezet, de az ego ereje nagy, a földi

élet vonzása erős, és a próbatételek nehezek. A fényesebb világok felé vezető úton mindannyian eláruljuk a szívünkben levő Fényt - azaz Krisztust -, és engedünk a félelem szavának. Péter is ezt tette, amikor Jézust háromszor is megtagadta. A bibliai történetnek ez a tulajdonképpen mély, jelképes üzenete, de a történet folytatása sem érdektelen, amikor Jézus - amint harmadszor jelenik meg tanítványai körében a keresztfeszítés után -, háromszor is megkérdezi Pétertől, hogy szereti-e őt.

„Miután ettek, Jézus megkérdezte Simon Pétertől: "Simon, János fia, jobban szeretsz engem, mint ezek?" "Igen, Uram - felelte -, tudod, hogy szeretlek." Erre így szólt hozzá: "Legeltesd bárányaimat!"

Aztán másodszor is megkérdezte tőle: "Simon, János Fia, szeretsz engem?" "Igen, Uram - válaszolta -, tudod, hogy szeretlek." Erre azt mondta neki: "Legeltesd juhaimat!"

Majd harmadszor is megkérdezte tőle: "Simon, János fia, szeretsz?" Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte: "Szeretsz engem?" S így válaszolt: "Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek." Jézus ismét azt mondta: "Legeltesd juhaimat!" (János, 21:15-17)

Mert nagy különbség van ám egy ember iránti rajongás, és az Isten iránti szeretet között.

Szóval így állnak a dolgok - tűnődtem magamban. Nincsen Sátán rajtunk kívül... Micsoda meglepetés lesz ez azok számára, akik mindig kívül, mindig másokban keresik... És az Isten is bennünk van. Az ego és a felsőbbrendű Én megfelel a Sátán és a Krisztus fogalmának. Problémáinkat félelmeink és tudatlanságunk okozzák. Tény, hogy tudatlanok vagyunk, legalább is abban az értelemben, hogy szinte semmit nem tudunk a fizikai halál utáni létről. És ha azt hisszük, hogy csak ez az egy életünk van, és amit most nem harcolunk ki, arról örökre lemaradtunk... De hát egyáltalán lehet-e tudomást szerezni a halál utáni létről? Annyi el-

képzelés és mendemonda kering. Nem csoda, ha zavaros a kép, és az sem csoda, hogy az emberek nagy része nem is veszi komolyan a túlvilág leírását megkísérlő történeteket...

- Végül is mi történik az emberrel a halál után?

- Egy tudat által kivetített térben és időben? Az nagymértékben az egyéntől függ. Ahhoz, hogy erről valamelyest tiszta képet alkothass magadnak, többet kellene tudnod a magasabb szférákról, ezek közül is azokról, amelyek energiaszintjüket tekintve a földi világhoz közel állnak. Az ezoterikus tanításokban ezek a szférák gyakran az „asztrális síkok” néven szerepelnek.

AZ ASZTRÁLIS VILÁG

„Való, tévedéstől mentes, biztos és igaz mindenek felett, hogy ami fent van, a lentihez hasonló, s ami lent van, a fentihez, beteljesítvén az Egyetlen számtalan csodáját. Ahogyan pedig az összes dolog az Egynek az elgondolása szerint lett, úgy minden ebből az Egyből vette eredetét egyetlen átváltozás által.”

*Hermész Triszmegisztosz**

- Az emberek nagy többsége talán úgy gondolja, hogy a halál utáni életről semmi biztosat nem lehet tudni, pedig az emberiség nagy tanítómesterei minden korban megkísérelték átadni azt, amit a halál utáni életről tudtak. A magasabb szintű beavatottak számára egyáltalán nem kétséges, hogy ezek a magasabb szférák milyenek, és mi az, ami őket egymástól elválasztja. Az első dolog, amivel tisztában kell lennünk az, hogy több egymást átítató szféra létezik, és ezeket lényegében csak energiaszintjük választja el egymástól. Hermész Triszmegisztosz szerint, ami fent van, hasonló a lentihez, és ami lent van, hasonló a fentihez. Ez annyit jelent, hogy a magasabb szférák világa hasonló az anyagi világhoz, és a magasabb szférákban zajló élet ugyanúgy biztosítja számunkra az anyagérzetet, valamint a tér és az idő érzését, mint az általunk már jól ismert földi környezet. Az anyagi világhoz energiaszintben legközelebb álló szférákat általában asztrá-

lis szféráknak nevezik. Amikor az ember úgymond meghal, és fizikai testét elhagyja, rövid átmeneti időszak után behangolódik az asztrális szféra valamelyikére.

...És itt következik a dolog izgalmas és sok meglepetést ígérő része. Emberi szemszögből nézve ugyanis az asztrális szféra között lényeges különbség van. Létezik olyan asztrális szféra, ahol az életkörülmények borzalmasak, és olyan is, ami - jelképesen szólva - paradicsomi állapotokra emlékeztethet.

- Mi az tehát, ami meghatározza, hogy valaki melyik asztrális szférára hangolódik be?

- Nos, az asztrális szféra valamelyikére való behango-lódás nem más, mint egy rezonanciajelenség. Ami meghatározó ebben az esetben, az az egyén gondolat- és érzésvilága, valamint tudatosságának szintje. Egyes ezoterikus iskolák az asztrális világot, mint egyetlen szférát említik, de még ebben az esetben is különbséget tesznek alsó asztrális és felső asztrális világ között. A különböző asztrális szintek részletesebb leírása megtalálható Arthur Conan Doyle „*Book of the Beyond*” (A túlvilág könyve) c. művében. Sir Arthur Conan Doyle neve a köztudatban Sherlock Holmes mesterdetektívről szóló regényeihez fűződik. Ez a könyv azonban több szempontból is más. Egyrészt a témája tér el a Doyle tollából kikerekedett regényektől, de ez még hagyján. A könyv szövegét maga Arthur Conan Doyle „mondta tollba” - két évvel a halála után. Doyle 1930. július 7.-én hagyta el a földi világot, de mintegy másfél év múlva ismét „jelentkezett”. Egy médium közvetítésével híven beszámolt a túlvilági élet valóságáról - saját korábbi, túlvilágra vonatkozó elképzeléseit is cáfolva. Aki e számunkra rendkívül értékes információt lejegyezte - Grace Cooke -, korunk egyik legérzékenyebb tisztánlátó médiuma volt.

- Grace Cooke volt tehát a közvetítő a két világ között?

- Igen. Az ülések hét hónapon át folytak, és 1932. június elsejével értek véget. Az Arthur Conan Doyle-nak feltett

kérdések néha megtévesztők voltak, de ez inkább annak tulajdonítható, hogy a Grace Cooke társaságában lévő emberek az asztrális síkokat saját elképzelésük szerint számozták. Arthur Conan Doyle mindazon által igyekezett a lehető legpontosabb módon válaszolni.

Az itt következő rész a tőle kapott információ rövid kivonata:

AZ ALSÓ ASZTRÁLIS VILÁG

Az asztrális világok talán legfontosabb jellemzője, hogy ahhoz az energiatesthez képest, amiben a fizikai test halála után „magunkhoz térünk” az asztrális világot anyagi világgént érzékeljük. Csak a pontosság kedvéért szeretnénk megemlíteni, hogy a számozásban ezúttal a földi világ energiaszintjétől indulunk, és fokozatosan haladunk az egyre magasabb energiaszinten létező szférák felé.

Az első asztrális szféra

A legalsó asztrális szféra lényegében a földi, fizikai lét kiterjesztése. Ezt az illúziók szférájának is szokták nevezni. Ez az első állomás, vagy tudatállapot, amivel közvetlenül a halál után találkozhatunk. Ha valaki rendkívüli módon ragaszkodik az anyagi világhoz, egy időre itt maradhat. Azt mondhatnánk, továbbra is földi lakosnak számít, de amit lát, az nem a földi emberek anyagi teste, hanem azoknak asztrális megfelelője. Az élmény annyira valós, hogy sokan egyszerűen képtelenek felfogni, hogy „meghaltak”. Így hát, saját meggyőződésük rabjaként, képtelenek tovább lépni, és magasabb szintre behangolódni a Fény által megnyitott úton. Ez a jelenség tulajdonképpen nem olyan gyakori, mégis említést érdemel, mert ezek azok a társaink, akiket az érzékenyebb emberek, mint kísérteteket, vagy szellemeket látnak. A földi világban megnyilvánuló paranormális

jelenségek egy része szintén az ő számlájukra írható. Néha megtörténik, hogy rendkívüli módon feldühödnek, ha azt tapasztalják, hogy nem veszünk róluk tudomást. Egyszerűen nem értik, hogyan lehetséges, hogy ők látnak és hallanak bennünket, mi pedig „levegőnek” nézzük őket.

Azok a társaink, akiknek klinikai halálközeli élményük volt, szintén gyakran említik beszámolóikban, milyen reménytelen akadályokba ütköznek, amikor megkísérelnek kapcsolatot teremteni a „földi” világban élőkkel.

Az első asztrális szférában bolyongó „szellemekre” úgy kellene gondolnunk, mint testvéreinkre, akiknek szeretetre és segítségre van szükségük a továbbjutáshoz.

A második asztrális szféra

Egyáltalán nem tartozik a kellemes „helyek”, vagy tudatállapotok közé. Önző gondolatokat tápláló, ösztöneiknek és vágyaiknak, ha kell, erőszakos módon is érvényt szerző társaink halál utáni „gyülekező helye” ez, habár végső soron nem helyről, hanem hasonló tudatállapotok közös vagy egyéni kivetítéséről van szó. Akinek ide szól a „rezonancia-jegye”, az földi életében sem törődött önmagán kívül senki mással. A szeretet fénye a test halála után is csak alig szivárog át a sűrű asztrális testen.

A második asztrális szféra durva gondolatok, durva érzések és fájdalmasan kielégíthetetlen földi vágyak sötét birodalma, tehát „maga a pokol”. A vallásos tanításokban szereplő pokol ilyen szempontból valóban létezik, annyi különbséggel, hogy az a bizonyos szurokban való főzés és az egyéb ijesztgetések szinte elhalványulnak az ide behangolódó testvéreink lelki szenvedéséhez képest. Nem jelent ugyan vigaszt, de érdekes megjegyezni, hogy a földi világnál még a „pokol” is magasabb rezgéstartományban létezik. (A könyvben külön fejezet szemlélteti a második asztrális szint borzalmait.)

A harmadik asztrális szféra

Azokban a testvéreinkben, akik erre a szintre hangolódnak be, már megnyilvánulnak a szeretetnek bizonyos jelei, de ez is inkább csak a tárgyakhoz való ragaszkodásban, esetleg a természet iránt érzett szeretetben mutatkozik. Valamivel több a fény, de - mint minden szférában - itt is a lelki tulajdonságok határozzák meg, hogy mennyi fény van a kivetített valóságban. Azt lehetne mondani, hogy az egész környezet leginkább egy ködös, nyirkos novemberi reggelhez hasonlít. A növényzet satnya, az emberek ruházata szürke.

Bármennyire kellemetlenek is az alsó asztrális szférák, vigasztalóul szolgálhat az, hogy jelen időben viszonylag kevesen hangolódnak be ezekre. Az emberiség magasabb lelki fejlettségi szintre jutott, és ez a magasabb asztrális világok felé irányítja a földről távozókat.

A FELSŐ ASZTRÁLIS VILÁG

A negyedik asztrális szféra

A magasabb asztrális világban már lényegesen kellemesebb környezet fogad bennünket. Az ide behangolóódó emberekben már erősebben világít a szeretet fénye. Földi életükben is szeretettel fordultak társaik, - első sorban családtagjaik - felé, és a természet iránt is több érdeklődést mutattak.

Erősen kötődtek viszont bizonyos anyagi tárgyakhoz, vagy anyagi értéknek tekintett dolgokhoz. A negyedik asztrális szféra minden esetre már kezd emlékeztetni a megszokott földi körülményekre, habár a házak némileg elhanyagoltak. A beavatottak szerint ide hangolódnak be azok is, akik hisznek Istenben, sőt, rendszeresen járnak templomba is, de az önzetlen szeretetet és segítségnyújtást

tást nem sikerül alkalmazniuk a hétköznapi gyakorlatban. Talán meg lehetne kockáztatni azt a kijelentést, hogy a földi emberek nagy többsége ezen a szinten talál új otthonára. A negyedik asztrális síkon élő lelkek már erősen törekednek a Fény felé, helyzetük ezért sokkal reményteljesebb.

Az ötödik asztrális szféra

Végre itthon, mondanák közülünk sokan, ha ebben a szférában találnának túlvilági otthonukra. Az ötödik szféra az ami leginkább hasonlít a földi élethez. Lényeges különbség, hogy ez a szféra mentes mindazoktól a gondoktól, amelyek földi életünket megnehezítették. Gyönyörű a természet, gazdag és színpompás a növényzet, szépek és ápoltak az épületek. (Olyan minta lehet ez, aminek megvalósítására a földi környezetben is szüntelenül törekszünk.) Vannak hangversenytermek és színházak, kutatólaboratóriumok és könyvtárak. Nagy méretű előadótermekben folyik a magasabb világokról szóló oktatás, természetesen olyan szinten, amit az érdeklődők el tudnak sajátítani. (Talán érdemes itt megjegyezni, hogy bizonyos szintű oktatás az alacsonyabb szférákban is van.) A családok együtt vannak, és az élet a földi élet folytatásának tűnik, csak éppen a hétköznapi gondok hiányoznak belőle.

A hatodik asztrális szféra

Minden részletében csodálatos világ. Ragyogó tájak, csillogó vizek, pazar épületek, gyönyörű templomok és szentélyek alkotják a környezetet. A létnek azon asztrális szintje ez, ahol az emberek gondolat- és érzésvilágát a tisztaság, a testvéri szeretet és a magas erkölcs jellemzi. Itt találkozha-

tunk azokkal a lelkekkel, akik hozzánk nagyon közel állnak, és ez az a szféra, ami a tökéletes harmónia érzését biztosítja. Az „Újraegyesülés Kertjének", vagy az „Örök Nyár Kertjének" is nevezik.

Az újraegyesülés akkor is lehetséges, ha két, - egymást szerető - lélek közül csak az egyiknek sikerült ezt a szintet elérnie. Ő rövid időre magához emelheti társát. Még ha társa nem is maradhat sokáig ebben a világban, megpillant valamit, ami oly szép, és oly jó, hogy kitörölhetetlenül bevésődik emlékezetébe, és később ellenállhatatlan tudat alatti ösztönző erővé válik.

*

E rövid áttekintés után talán érdemes lenne elgondolkodni azon, hogy a fizikai létet elhagyó ember nem megy nyílegyenesen a különböző vallások által ígért mennyországba, nirvánába, vagy örök vadászmezőkre, függetlenül attól, hogy miben hisz. Mindenki arra az asztrális szintre hangolódik be, amit fejlődési szintje, gondolatainak és érzéseinek rezgésszáma lehetővé tesz. Ugyanakkor azt is meg kell említenünk, hogy a vallásos tanítások mégis sok igazságot tartalmaznak. Az asztrális világ ugyanis sokkal könnyebben és főként gyorsabban engedelmeskedik a kivetített gondolat erejének, így a kivetített gondolatok fizikai valóságként jelennek meg (ugyanígy a Földön is, csak néha sokat kell rájuk várni). Nem különös tehát, ha a vallásos egyén eleinte úgy érzi, hogy elvárásainak megfelelő környezetbe került.

Egy kivétellel.

Ez a kivétel, amire talán senki nem tud kellőképpen felkészülni: a második asztrális szféra...

A POKOL KAPUI

Egy Nobushige nevezetű katona elment Hakuinhoz - a zen mesterhez - és a következő kérdést tette fel neki:

- Valóban létezik Paradicsom és pokol?

- Ki vagy te? - kérdezte Hakuin.

- Szamuráj vagyok - válaszolta a harcos.

- Te? Szamuráj? - kiáltott fel Hakuin. - Miféle uralkodó fogadna fel téged testőrül? Hiszen olyan a képed mint egy koldusé!

Nobushige annyira feldühödött, hogy már-már kardot rántott, de Hakuin csak folytatta:

- Szóval kardod is van. Biztosan az is olyan tompa mint a fejed!

Amint Nobushige kardot rántott, Hakuin megjegyezte:

- Innen nyílnak a pokol kapui.

E szavakra a katona - megértvén a mester tanítását - visszadugta kardját a hüvelyébe és fejet hajtott.

- És innen a Paradicsomé - mondta Hakuin.

(Zen történet)

A földi test elhagyása egyáltalán nem garancia arra, hogy valakinek sikerül azonnal áthangolódnia a magasabb szférák valamely fényben úszó szintjére, például az ötödik vagy a hatodik asztrális síkra. Lelki fejlettség hiányában előfordul, hogy a lélek egy „időre” az alsó - a földi világ után sorrendben és energiaszintben a második - asztrális sík „lakója” marad, ami mindennek nevezhető, csak

kellemes létállapotnak nem. Alacsony erkölcsi szinten álló, sötét, durva gondolatok birtokában, karmikus terhekkel és ellenőrizetlen indulatokkal átkerülni egy olyan frekvenciasávba, ami messzemenően rugalmasabb, és követi minden gondolatunk változását: maga a „pokol”. A helyzetet súlyosbíthatja, hogy a gondolatok immár nem „belül”, hanem az asztrális testen kívül, mintegy kivetítve jelentkeznek, és a földi test, mint szűrő, nincs jelen. Így az élmények erős „lelki szenvedés”-ként tudatosulnak, és ami az embernek kellemetlen, az mindig úgy tűnik, hogy hosszabb ideig tart.

1850-ben egy érzékeny médium közvetítésével megrázó és részletes élménybeszámoló érkezett a második asztrális síkon megtapasztalható állapotokról. Az üzenetet lejegyezték és könyv formájában került a nyilvánosság elé. (Oscar Busch: *„Hur manniskoöden tvinnas”* - Ahogy az emberi sorsok összefonódnak - Ramsbergsgårdens kiadó) A kiadó hozzájárulásával ízelítőt kaphatunk ezen megdöbbentő élménybeszámolóból, pontosabban abból a részből, ami hátborzongató részletességgel ecseteli a második asztrális szféra szörnyű valóságát. Az előzményekről röviden annyit, hogy a főszereplő meggyilkolta feleségének csábítóját, ezért elfogták, elítélték és felakasztották.

„Rettenetes dolog öntudatra ébredni egy ilyen földi élet után. Szavakba foglalni lehetetlen.

Kezdetben annyira erős a fizikai fájdalom, amit a levetett fizikai test átad az asztrális testnek, hogy nem is csoda, ha az ember azt hiszi, hogy ínéig mindig a Földön él. Ez a fájdalom lassan elcsitult, és helyét átvette a lelki kín, ami sokkal borzasztóbb volt a fizikainál. Mintha éles karmok kapaszkodnának az ember szívébe, és nem hagyják nyugton, kivéve a jóindulatú természet ajándékaként érkező félálom-szerű időszakokra, amikor a szenvedés már elviselhetetlen. Az ébredéssel együtt azonban újraélednek a kínok is - minél tudatosabb az egyén, annál erősebben -, és el nem eresztik a

szerencsétlent, mindaddig, amíg el nem érték céljukat, és a lélekben felébred az őszinte és alázatos megbánás.

Szeretném körvonalazni számodra - kedves olvasó - hogy milyen volt az a „pokol”, amiben öntudatra ébredtem. Előzőleg utaltam már arra, hogy milyen sokat szenvedtem előző alkalommal, miután földi testemet elhagytam. Helyzetem most még nehezebb volt, hiszen magasabb szintre fejlődve és minden előzetes jó szándékom ellenére ismét elkövettem ugyanazt a törvényszegést, - mármint a gyilkosságot.

Szörnyű látni, hogy milyen gyakran követjük el ugyanazokat a tévedéseket - életről életre - annak ellenére, hogy a közbeeső időszakban valóban megbántuk, amit tettünk, és a legjobb szándékkal születünk ismét a Földre, hogy rossz természetünk felett győzelmet arassunk.

Amint az anyag sötét kendője ismét szemünkre kerül, nem ismerjük fel azt, aki ellen a bosszú érzéseit tápláltuk. Amikor találkozunk vele, újra felizzik a gyűlölet szikrája, mint ahogy a szellő hatására újra lángra lobban a hamu alatt szunnyadó parázs. Ennyi vétek és szenvedés láttán az ember minden reményét elveszítené, ha nem nyílna lehetősége arra, hogy a fejlődés nagyobb távlatait átlássa, és ez által biztosítékot nyerjen, hogy a rossz kiirtható, és végleg megszüntethető. Mindaddig azonban, amíg „bekötött szemmel” nem vagyunk képesek „barátijobbot” nyújtani volt ellenségünknek, addig nem sikerült teljesen és véglegesen kiirtani az iránta táplált gyűlölet csíráját.

Gyűlöletem és vad természetem még mindig erősebb volt jó szándékaimnál. Ez lett a vesztem, ami ismét a sötétbe taszított...

...Mert hogy sötét volt, az biztos. A körülöttem lévő sziklafalakon lefolyó vér volt az egyetlen, ami valamelyes halvány fényt sugárzott. A vér lefolyt a földre és összegyűlt a mélyedésekben. Olyan volt, mintha élt volna. Mozgott és világított, de kísérteties fény volt, amit kisugárzott.

Amint magamhoz tértem, felismertem, hogy egy barlangban vagyok, és egy véráztatta ragacsos-síkos sziklapadon fekszem. Felkeltem, és botorkálva elindultam, de álig pár lépés után megbotlottam valamiben. Egy holttest volt. Arccal a föld felé feküdt. Megfordítottam a fejét és a sötétséggel határos félhomály ellenére felismertem áldozatomat, akit rövid idővel ezelőtt öltem meg. Elborzadva ugrottam fel, és el akartam rohanni, de mintha valaki visszarántotta volna a lábamat. A lendülettől hasra estem - arccal egy vértócsába. Amint alaposabban utánanéztem, kiderült, hogy lábam vékony lánccal a holttesthez van kötve. Megpróbáltam eltépni, de minden próbálkozásomnak ellenállt...

Később megértettem, hogy mindez csak egy kivetített gondolati kép volt, ami annyira sűrűvé vált, mit a saját testem. A hosszú időn keresztül táplált gyűlölet, és az elkövetett gyilkosság annyira erősen összekötött ezzel a mentális torzszülött rémséggel, hogy egyszerűen nem voltam képes megszabadulni tőle. Olyan bilincs volt ez, amit én kovácsoltam önmagamnak. És ez a rémkép számomra most rettenetes élő valóság volt...

Fogoly voltam tehát egy nyitott barlangban, de még ha magammal bírtam volna hurcolni a holttestet, akkor sem nyertem volna semmit, hiszen képtelen voltam megszabadulni tőle.

Nem emlékeztem arra, hogy felakasztottak, és ekkor még nem fogtam fel, hogy „halott” vagyok. Azt hittem, ezt a pokoli büntetést a dánok eszelték ki számomra, csak azért, hogy kínozhassanak.

Kezdetben őrjöngtem, kiabáltam és kétségbeesetten káromkodtam, de körülöttem minden csendes volt. Az egyetlen hang, ami érzékelhető volt számomra, - saját kiabálásom visszhangja - csúfondárosan verődött vissza a sziklafalokról. Bármennyit sóhajtoztam és bármennyit kiabáltam, semmit sem segített. így hát lassan megnyugodtam. Megpróbáltam aludni. Rövid időszakokra sikerült is, de aztán - mint-

ha valaki megrántotta volna a láncot a lábamon -felriadtam, és velem együtt felébredt bennem az egész pokol.

Így telt az idő...

Fogalmam, sem volt róla, hogy mennyi.

Földi időszámítás szerint aligha lehetett több mint egy év, de számomra egy teljes hosszú földi életnek tűnt.

Ekkor változás állt be állapotomba. Kezdttem nem tetszeni magamnak, és ezzel párhuzamosan környezetem is megváltozott. A sötétség már nem volt olyan sűrű, és a vér eltűnt a földről és a falakról. A lánc azonban továbbra is összekötött a holttesttel, ami ott feküdt a lábam előtt - a rothadás legkisebb jele nélkül.

Magamba roskadva ültem, és bámultam a holttestet. Vajon soha nem szabadulok meg ettől az oly régen hozzám kötött árnyéktól?

Igen, lassan rájöttem, hogy csak egy árnyék. Ez a test, ami eleinte oly ijesztően valódi volt, most rémítő kísértetté alakult, ami valójában nem volt más, mint levegő, képzelőerőm számára mégis szilárd formaként jelent meg.

„Vajon mit tehetnék, hogy megszabaduljak tőle? Vajon kiengesztelhetném-e valamilyen módon a halottat, és rávehetném-e, hogy szabadon engedjen?”

Ezt a gondolatot forgattam a fejemben újra és újra, míg csak bele nem fáradtam, és tenyerembe temetett arccal roskadtam le a kőlapra.

Ekkor hirtelen egy kéz érintését éreztem a fejemben.

Felnéztem.

Szent Isten! Ő volt az. Erik maga. Ott állt előttem teljes élő valóságában.

- Segítség! Segítség! - kiáltottam végső kétségbeesésemben. - Mit akarsz tőlem?

- Segíteni szeretnék neked, - mondta, miközben halvány mosoly jelent meg az arcán. - Olyan kellemetlen körülmények között vagy...

- De hiszen én megöltelek téged. Vagy talán túlélted a töröm által ejtett sebet, hogy ismét élve állsz itt?

- A testem meghalt, de én élek.

- Nem értem. Hiszen a halott tested itt fekszik mellettem.

Akárhogy próbálom elszakítani a láncot, nem tudok megszabadulni tőle, és mégis élsz?

-Igen. És te is élsz, habár Skanderborgban felakasztottak. Emlékszel?

- Még hogy engem? Hogy felakasztottak volna? Dehogya is! Itt ülök és Isten tudja hány éve várok az ítéletemre. Nem is beszélve arról hogy ezek a dánok voltak olyan pokolian kegyetlenek hogy a lábamhoz láncoltak egy hullát., amiről azt hittem, hogy a tiéd. Erik.. Erik., ha tudnád, mennyit szenvedtem!

- Tudom. De azt hiszem, most már eleget szenvedtél.

- Akkor hát nem kell meghalnom?

- De hiszen te az vagy, amit halottnak neveznek! A tested Jylland földjében rothad, de lelked és szellemed él - csakúgy, mint az enyém - és most itt ülsz a lélek világában, és valamire vársz.

- Igen. Arra várok, hogy ismét szabad legyek.

- Azt hiszem, előbb valami másra vársz.

- Mi lenne az?

- Arra vársz, hogy lelkiismereted, - saját lelked - megszólaljon, és azt mondja: helytelen volt, amit velem szemben elkövettél.

- Azt már mondta. Nem is egyszer, hanem ezerszer.

- De te ellent mondtál neki nem igaz?

- Hát persze!

- Nos, akkor arra vársz, hogy belásd: a lélek szavának igaza van.

Nem válaszoltam azonnal...

- Lehet, hogy így van, ahogy te mondd, de nem értem. A lelkem... és én... az két külön személy?

- A lelked a benned lévő isteni szikra, a lelkiismereted

hangja, lényed legmélyebb lényege. A szellemed pedig a lélek ruhája, mindaz, amivel azonosítod magad. Minden gondolatod, minden vágyad, minden cselekedeted. Leült mellém egy kőre, és kezét nyújtotta felém.

- Az a fontos, hogy egyetérts a lelkiismeret hangjával.

- Erik, hogy lehetséges, hogy te itt ülsz és beszélsz velem. Nem haragszol rám, amiért elvettem az életedet. Nem félsz attól, hogy ismét megtehetem?

- Nem. Nem haragszom, és nem is félek. Eleinte féltem, de megtanultam, hogy az ilyen érzések a sötétséghez kötnek, míg a barátságos érzések felemelnek a fény felé.

- Ki tanított erre?

- Egy idős atya, aki gondomat viselte, miután oly hirtelen elhagytam a földi világot. Téged is felkeresett, és segíteni akart neked, de nem akartad meghallgatni.

- Ez nem igaz! Itt soha senki nem járt!

- De igaz. Többször is volt itt. Együtt voltunk, csak te se nem láttál, se nem hallottál bennünket, mert még nem végeztél a belső vívódásoddal.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Még nem voltál hajlandó meghallani a belső hangot. Úgy gondoltuk, most hajlandó leszel, ezért ismét eljöttünk.

- Miért beszélsz többes számban? Hiszen egyedül vagy!

- Abilard páter itt áll mellettem. Ha nem látod őt, engedd meg, hogy végigsimítsam a szemedet, hogy megnyíljk.

Tenyérével végigsimította homlokomat és szememet. Amint ismét felnéztem, egy magas fénylényt láttam, aki fölöttem tartotta áldásra emelt kezét. A látvány annyira meghatott, hogy akaratom ellenére térdre borultam.

- Szelíd atya - mondtam - én nem érdemlem meg a te áldásodat. Gyűlölködő és kegyetlen ember vagyok, aki megölte a testvérét. Imádkozz a lelkemért!

- Sokat imádkoztam érte, és az imáim végre meghallgatást nyertek. Áldott legyen Ő, aki maga a Szeretet."

Mindezt figyelembe véve úgy tűnik, sok igazság rejlik a pokolra vonatkozó vallásos tanításokban, ahová akkora?; kerül az ember, ha nem tartja be Isten „parancsait”. Amikor először olvastam a fenti sorokat, őszinte együttérzéssel és sajnálattal gondoltam mindazokra a vallásos fanatikusokra, akik úgy gondolják, a mennyországba jutnak, ha ellenségnek tekintett embertársukat megölik. Eszembe jutottak az úgy nevezett „szélsőséges” csoportok is, hiszen közöttük is sokan vannak, akik úgy vélik: jobb lesz a világ attól, ha sikerül megszabadulni bizonyos kritériumok (bőrszín, vallási hovatartozás) szerint kiválasztott emberektől. Mennyivel mélyebb értelmet nyernek Jézus szavai, amikor a kereszten az őt megfeszítőkért könyörög:

„Atyám! Bocsáss meg nékik, mert nem tudják mit cselekesznek.”
(Lukács 23:34)

Ha álmunkban hangolódunk be erre a szintre, az a rémálom. A hétköznapi sötét gondolatok, a félelem és a nyugtalanság nagymértékben hozzájárul az ilyen élmények megtapasztalásához.

A második asztrális szintre időnként idült alkoholisták is behangolódhatnak. Ezt a cseppet sem kívánatos állapot az orvosok *delírium tremens*-nek nevezik.

LELKI ESZKÖZÖK

Számomra több évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy lassan felfogjam és megemésszem mindazt az információt, amit az ezoterikus tanítások tartalmaztak, és amit most szinte egy tömegben rázúdítok a - remélem nem teljesen felkészületlen - olvasó fejére. Sokat köszönhettem a rendszeresen végzett gyakorlatoknak és tanítóm türelmének. Mindaz, ami kezdetben csupán érdekfeszítő és kíváncsiságot kielégítő olvasmány és tanítás volt, kezdett megdöbbenően komolyra fordulni. Úgy éreztem, minden összefügg, és sehol nem találtam logikai kibúvót. Az egész Univerzum felépítése és működése egyszerűnek, logikusnak, szinte magától értetődőnek tűnt. És nyugtalanítónak...

Nem mondhatom, hogy durva és önző életet éltem, de tény, hogy velem is előfordult, hogy a cselekedeteimet nem a szeretet, hanem a félelem irányította. Kíméletlenül szembe kellett néznem önmagammal, és megállapítanom: előfordult, hogy olyan módon próbáltam bizonyos előnyökhöz jutni, ami másokat kellemetlen helyzetbe hozhatott. Most már nem volt semmi kétségem afelől, hogy ezeknek a cselekedeteknek kikerülhetetlen következményei vannak, vagy lesznek.

Ami történt, megtörtént, gondoltam magamban. Most már semmit sem tehetek. El kell fogadnom, ami következik, és a jövőre nézve megpróbálhatom elkerülni a hasonló tévedéseket. Őszintén szólva, eléggé nehéz és lesújtó gondolatokkal küszködtem...

Aztán egyszer csak megcsillant egy ötlet.

A lehetőség törvénye!

Igen! Ez az!

Lelki világban élünk, ahol minden lehetséges. Talán mégiscsak létezik valami „mentőöv”? Talán mégiscsak tehetek valamit, hogy az elkövetett tévedéseket helyre hozzam! Ha már felismertem őket, talán még nem késő... Léteznie kellene ilyen lehetőségnek...

- Ha tévesen cselekedtem, ha valakit megbántottam szóval, vagy tettel, van-e mód arra, hogy a hibát helyrehozzam? - kérdeztem tanítómtól valahol a kétségbeesés és a remény határán.

- Van - válaszolta. (Biztos vagyok benne, hogy a kérdés nem érte váratlanul.) - Sokat tehetsz. Magasan fejlett testvéreink azt tanítják, hogy lelki világban élünk. Problémáinkat ugyan anyagi problémaként éljük meg, de ezek valójában lelki problémák. Azokat a problémákat, amiket eredetileg a gondolatok és az érzelmek világában teremtettünk, lehetetlen csupán fizikai eszközökkel, a földi világban helyrehozni. A legtöbben hétköznapi gondjaikkal küszködnek, és azt mondják: „Nekem nincs időm lelki dolgokkal foglalkozni, jó, ha ráérek elrendezni a földieket. Rosszalkodnak a gyermekek, nem elég a pénz, a betegség, amiben szenvedek, minden erőmet felemészti, a munkám egy végtelen stressz, stb. Ha egy lelki világban szeretnénk valamit teremteni, vagy valamit szeretnénk megváltoztatni, ahhoz nyilvánvalóan „lelki eszközökre” van szükség. Szeretnék a figyelmedbe ajánlani ezek közül néhányat, amik rendkívüli erővel bírnak:

- *Megbocsátás*
- *Helyes cselekedet*
- *Ima*
- *Szolgálat*
- *Meditáció*
- *Lelki gyógyítás*

Beavatott tanítóink újra és újra megpróbálnak rávenni bennünket, hogy ezeket az eszközöket gyakran és bizalommal vegyük igénybe. Sajnos mindaddig, amíg az emberek úgy gondolják, hogy anyagi világban élnek, nehezükre esik felismerni, hogy ezek az eszközök mi módon szabadíthatnák meg őket problémáiktól.

Megbocsátás és a karma feloldása

„Mindig a megbocsátásra készülj, a bosszúra soha. Aki lesben áll, és a bosszúra alkalmas pillanatot várja, önmaga ellen cselekszik, és bajt zúdít saját fejére,”

Achnaton fáraó, i.e. 1375

- Vegyük például a karma törvényét. A karmának nem az a célja, hogy bennünket büntessen, hanem az, hogy tévedéseink felismeréséhez vezessen.

- Akkor tehát mégiscsak elkerülhetők a következmények, ha idejében felismertük a tévedésünket, úgy értem, még a következmények megjelenése előtt?

- A válasz: igen is meg nem is. Ha belátod, hogy tévedtél, az még csak a kezdet. Ez azonban nem elég. Fel kell keresned azt az embert, akit megbántottál, és elmondanod neki, hogy most már tudatában vagy, hogy bántottad, de szeretnéd valahogy jóvátenni. Kérdezd meg, mivel lehetsz a segítségére! Egy pillanatig se halogasd! Ha lehet, tedd meg MOST! Talán el sem tudod képzelni, milyen erő és lehetőség rejlik egy ilyen cselekedetben.

- És ez feloldja a karmát? - kérdeztem most már reménykedve.

- Nem! Amit vetettél, le kell aratnod. A következmények azonban sokkal szelídebb formában jelentkeznek majd. Próbáld meg az egészet egy foghúzáshoz hasonlítani. A rossz

fogat mindenképpen el kell távolítani, de nagyon nagy különbség lehet a között, hogy ez érzéstelenítővel, vagy érzéstelenítő nélkül történik.

- Valóban... De mi történik akkor, ha történetesen én vagyok a megbántott személy, és velem szemben követtek el valamit?

- Bocsáss meg neki. Megbocsátani annyit jelent, hogy belátod: a téged ért sérelem nem a véletlen műve. Akár karmikus következménye valamely korábbi cselekedetednek, akár olyan lecke, amit csak azért vállaltál magadra, mert más módon nem sikerült megtanulnod valamit, mindenképpen szükséged volt rá. Ez a felismerés segít a továbblépésben. Úgy van ez, ahogy a Dalai Láma meglepő egyszerűséggel tanította: „Ahhoz, hogy megtanuljunk uralkodni gondolataink és érzéseink fölött, szükségünk van nehéz helyzetekre. Persze létezniük kell olyanoknak, akik ezeket a nehéz helyzeteket megteremtik. Egy-egy ilyen ember biztosítja számunkra a fejlődés lehetőségét, és ezért hálásnak kellene lennünk.”

- Szóval nem elég, hogy megbocsátok, még hálás is legyek neki?

- Ha történetesen te vagy a sértett, és azt választod, hogy nem bocsátasz meg, akkor ezzel együtt azt is választod, hogy továbbra is keserű érzéseket és sötét gondolatokat hordozol magadban. És első sorban kinek ártasz ezzel?... Magadnak. A sötét gondolatok és érzések első áldozata te magad leszel. Ezek a gondolatok és érzések - mint a rádióhullámok - eléri viszont azt is, aki ellen irányulnak, és ezzel megnehezítik számára, hogy magasabb fejlődési szintre jusson. Létezik ennek a folyamatnak egy tudatos és felerősített változata, amit Fekete Mágia néven emlegetnek. A megfelelően összpontosított és valaki felé irányított ártó gondolat nem gyerekjáték! Ha azok, akik ezzel foglalkoznak, csak egy pillanatra is betekintést nyernének a karmikus következmé-

nyekbe, abban a pillanatban felhagynának minden ilyen praktikával. A beavatottak szerint a Fekete Mágia üzői rendkívül kellemetlen karmikus jövő elé néznek, ami hét egymás után következő földi életre is kiterjedhet. A megbocsátásnak szívből és szeretetből kell jönnie. Az igaz, hogy nem mentesíti az elkövetőt a következményektől, de megkönnyíti a fejlődését. Előfordul, hogy valaki belekerül a bűvös körbe, és ahogy megbántják, azonnal bosszúval reagál. A bűvös kört az ego uralja, de meg lehet szakítani, ha a szeretet hullámhosszán közeledünk az illetőhöz! A megbocsátásban hatalmas erő rejlik, ami az „elkövetőt” és annak „áldozatát” egyaránt magasabb fejlődési szintre emelheti.

Helyes cselekedet

- Ezzel kapcsolatban azt szeretném kérdezni, hogy milyen módon lehet megállapítani, hogy egy cselekedet helyes-e, vagy sem?

- Hiába sikerül megértened az Univerzum törvényeit, hiába látod át a felépítését, ez még nem segít hozzá ahhoz, hogy problémáidtól megszabadulj. Ez csak elméleti tudás. Ha nem sikerül átültetned a szeretetet, a másság elfogadását és a megbocsátást a hétköznapi gyakorlatba, minden eddigi erőfeszítésed hiábavaló volt. A megbocsátás és a másság elfogadása akkor válik lényed részévé, amikor senki és semmi nem tud kihozni a sodrodból. A karma törvényének ismerete is csak akkor válik értékké, amikor már nem számításból, hanem önző gondolatok nélkül vagy képes testvéreidet segíteni. A szeretet akkor válik értékké, amikor nem téveszted össze többé az önzéssel, és úgy tudsz szeretetet adni, hogy semmit nem vársz cserébe. Ekkor, és csakis ekkor sikerül majd elhárítanod az utadból az akadályokat, amiket te magad tettél oda. Az úton segítségére lehet a belső

béke, a kiegyensúlyozottság és a pozitív gondolkodás. Igyekezz tehát mindenben a szépet és a jót látni.

- De hát oly sok a csúnya, sötét dolog!...

- Valóban. De te nem ezekre akarsz behangolódni, ugye? Ez persze nem azt jelenti, hogy becsukott szemmel menj el az élet kevésbé szép részei mellett, de gyakorold a különválasztást! Ismerd fel a rosszat, aminek a gyökereit a félelem, az önzés és a szeretethiány táplálja, de mindenben, amit látsz, igyekezz találni valami pozitívat, valami szépet. Ha erősíted a jót, gyengül a rossz. Nem az élet sötét oldalai ellen kell harcolni. Elég, ha erősíted a jó oldalait. Életedet gondolataid és hited alakítják. Minél több a szeretetteljes gondolatod, minél inkább hiszel abban, hogy minden, ami történik, lényegében a te lelki fejlődésedet segíti, annál könnyebb lesz. A fizikai test a lélek temploma, és semmi esetre sem olyasmi, amit meg kellene tagadni. Szeresd a testedet. Tápláld, öltöztess, vigyázz rá, és rendszeresen tornáztasd. Ha megbetegednél, igyekezz megkeresni az okát. Lehet, hogy gondolataidon, hozzáállásodon kell változtatnod. Szívedben tudd, hogy egészséges gondolat, egészséges szellem, mindig egészséges testet terem. Ugyancsak értékes segítő eszköz, ha sikerül kitisztítanod szervezetedből a mérgező anyagokat. Anyagi tested rezgésszámát is emeli, ha a napfényben növő, növényi táplálékot fogyasztod. Fizikai tested már csak nagyon kis mértékben képes közvetlenül a napfényből energiát felvenni. Amikor a növényi táplálékot elfogyasztod, energiaátalakítás történik, ami azzal jár, hogy az elfogyasztott táplálék rezgésszáma csökken, és így a testedbe már ezek a viszonylag alacsonyabb rezgésszámú elemek épülnek be. Az állatok is ilyen módon építik testüket. Azt lehetne mondani, hogy az elfogyasztott energiát nem tudjuk száz százalékos hatásfokkal felhasználni. Egy része mindenképpen elvész, ha nem másként, hát ürülék formájában. Minden az entrópia törvényének megfelelően zajlik.

A napfény energiája - ahogy áthalad a növényen, majd növény formájában az állaton és az emberen - fokozatosan csökken, minősége romlik, és ez egyszersmind alacsonyabb rezgésszámot is eredményez. Amikor megesszük a húst, tovább rontunk a helyzeten.

A húsnak már eleve alacsonyabb rezgésszáma van, mint a napfényben érlelt növénynek. Amikor szervezetünket állati húsból építjük fel, az energiaátalakítás révén még jobban lecsökkentjük a rezgésszámot. (Megjegyzem, természetesen nem a testet alkotó alapanyagok, mint a szén, a kalcium stb. rezgésszáma, hanem a szerkezeti felépítésből adódó rezgésszám az, ami csökken, pl. szövetek, csont- és izomszerkezetek rezgésszáma.) A következmények szinte magától értetődőek. Fizikai testünk rezgésszáma csökken, aminek következtében kevésbé leszünk alkalmasak arra, hogy a magasabb világokból érkező információt érzékeljük, vagy felfogjuk. Nem az adóállomással van baj, hanem a vevővel. Mi vagyunk azok, akik a testünk és az agyunk érzékenységét fokozatosan tompítjuk.

- Ezért van az, hogy a gyermekek sokszor érzékenyebbek, és olyat is látnak, amit mi felnőttek nem?

- A gyermeknek a teste még nincs annyira tele mérgekkel. A húsevés, de különösen annak a fajta húsnak a fogyasztása, amit ma nagyipari módon állítanak elő, azzal jár, hogy szervezetünkbe bevisszük mindazt a mérget, (növekedési hormonokat, és antibiotikumokat) amivel az állatokat beoltják, hogy gyorsabb legyen a növekedés, és kevesebb a betegség. De ez még csak hagyján! Van egy ennél sokkal komolyabb gond: amikor az állatokat levágják, többet vágnak le egyszerre. Az állatok állandó telepatikus kapcsolatban állnak egymással, és kivétel nélkül mindenik tudatában van a készülődő szörnyűségnek.

Üvöltenek is szerencsétlenek, ahogy csak bírnak, pedig nem látják, hogy mi történik.

De tudják.

Így testüket átítatja a rémület és a félelem alacsony asztrális rezgése, és ezek a rezgések jó ideig a levágott állat húsához kapcsolódnak. És mi ezt, úgy, ahogy van, megesszük, és fogalmunk sincs arról, hogy ezzel együtt a félelem és a rettegés hullámhosszát is elfogyasztottuk... Ez aztán az emberben ellenőrizetlen és ellenőrizhetetlen - állati - félelemhez, érzésekhez és gondolatokhoz vezet, ami könnyen megnyilvánulhat lappangó félelemérzetben, alattomos viselkedésben vagy erőszakos cselekedetekben. A fizikai testet alkotó anyag állandóan cserélődik. Az új építőelemek az elfogyasztott táplálékból készülnek. A napfény által érlelt növényi eledel könnyebbé, lazább szerkezetűvé teszi a testet, ami így a szubtilis információk érzékelésére is alkalmasabbá válik.

Ima

- Az ima a legnagyobb hatalommal rendelkező lelki eszközök egyike. Lehet, hogy ez különösnek tűnik, és biztosan sokan vannak, akik lebecsülik a hatását, de gondolj arra, hogy amikor imádkozol, világos és közvetlen kéréssel fordulsz a fény világában élő fejlettebb testvéreinkhez. Az ima végső soron nem más, mint telepatikus úton történő segítségkérés. A mesterek azt mondják: soha egyetlen ima sem vész kárba. Az viszont igaz, és gyakran elő is fordul, hogy a segítség nem abban a formában érkezik, ahogy azt az imádkozó elképzelte. Önzetlenül imádkozni valakiért, aki nehéz helyzetbe került, valóban pozitív hatású cselekedet. Hozzájárulhatsz valakinek a gyógyulásához, és ez nagyon szép, és jó.

De ennél többet is tehetsz...

Szolgalat

- A mesterek arra tanítanak bennünket, hogy az univerzális igazságot szívünkön keresztül próbáljuk megközelíteni. A megvilágosodásnak ez a legkönnyebb és leggyorsabb útja.

- Az intellektuson keresztül nem lehet eljutni a felismeréshez?

- Az embereknek egy része ezen az úton próbálja megközelíteni a valóságot. Belső vágyuk, hogy megértsék. Persze ezen az úton is el lehet jutni a felismeréshez, de az intellektuális megértés és a szeretetteljes, önzetlen cselekedet két különböző dolog. Sajnos sokan vannak, akik gyermekkorukban nem kaptak szeretetet, ezért nem is nagyon értik, hogy mi a szeretet valójában. Ha valaki ezt nem tudja, de meg szeretné tanulni, akkor talán az a legjobb, ha minden elvárás nélkül elkezd segíteni a rászorulókon. Az önként vállalt szolgálat univerzális szinten a legjobb „befektetés”. Vajon Jézus nem ezt tanította nekünk?

„Aki nagyobb közületek, az a szolgátok lesz.” (Máté, 23:11)

„Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, s megtaláljátok lelketek nyugalmát. Az én igám édes, és az én terhem könnyű. ” (Máté, 11:29-30)

Hála

- Bizonyos vallásos tanításokban az áll, hogy létezik egy isteni terv. Van ebben igazság?

- Tekintettel arra, hogy a Központi Forrás tudatos és intelligens, nincs ebben semmi különös. A lélek akkor is fejlődik, ha nincs tudatában, sőt, akkor is, ha bűnöző életmódra adná a fejét. Még a legelvetemültebb gyilkos is saját fejlődésén dolgozik. Választhat sz tehát egy nehezebb utat,

de idővel ez is mélyebb megértéshez és az életed átértékeléséhez vezet. Amikor idáig eljutottál, talán átéled az Univerzum egyik legmélyebb érzését: a hálát.

Hálát azért, hogy fejlődsz, függetlenül attól, hogy melyik utat választottad. Hálát azért, hogy van lehetőséged az irányváltásra, és bármikor rátérhetsz a tudatos és szeretettel teli útra.

Meditáció

Amikor először hallottam meditációról, fogalmam sem volt, hogy miről van szó. Volt némi elképzelésem arról, hogy valami transzszerű állapot lehet, ahol esetleg mozdulatlanul kell ülni, és bámulni a semmibe. Így hát tudatlansággal társuló gyanakvással tekintettem azokra, akik elárulták: ők bizony szoktak meditálni.

Később kiderült, hogy a meditáció valójában egy önfejlesztő módszer, aminek a transzhoz, vagy a hipnózishoz semmi köze. A meditáló nem veszíti el öntudatát, hanem ellenkezőleg: fejleszti azt. Lassan ráébredtem, hogy a meditációval a tudományos világ is egészen komolyan foglalkozik, és felhasználási területe is egyre nő. Használják a módszert a stressz csökkentésére, a görcsbe rándult izmok lazítására, sőt, az élsportolók teljesítményének növelésére is.

„Modern tudósok egyre élénkebb érdeklődést mutatnak a meditáció iránt. Ez nagymértékben annak köszönhető, hogy felfedezték: a meditáció nem csupán az indiai filozófia része, hanem változásokat idéz elő az agy tudatállapotában. A Transzcendentális Meditációt gyakorló egyénnel végzett kísérletek azt mutatták, hogy a meditálók többsége - tudatosságának teljes megőrzése mellett - átment a béta-hullámokból az alfa-hullámok tartományába (ami megfelel az ellazult és nyugodt, de továbbra is ébrenléti állapotnak), sőt, a haladott meditáció mesterei (pl. zenmesterek) a theta-fokozatba is átléptek (ami normális körülmények között a könnyű alvás állapotára jellemző). A kísérleteket végző

tudósok között jelen volt R. Keith Walktce és Herbert Benson, a Harvard egyetem kutatói akik arra a felfedezésre jutottak, hogy a meditáló jobban ellazul, és az anyagcseréje is alacsonyabb szintre süllyed, mint álmában. Az álomhoz hasonlóan, csökken a szervezet oxigénigénye, lassul a légzés és alacsonyabb a pulzus. A bőr elektromos ellenállása nő, a vérben lévő tejsav mennyisége csökken, és ezek a jelek a belső nyugtalanság csökkenésére utalnak." (Fresling, P.: Naturligt-Övernaturligt, 1994)

A meditációnak ma különböző formáit gyakorolják. Megemlíthető az irányított meditáció, a transzcendentális-meditáció, zen-meditáció stb. Lehet meditálni egyedül, vagy csoportosan, de mindig nagy előnyt jelent, ha a meditációt tapasztalt és beavatott vezető irányítja. Amint azt az alábbi zen-történet szemléltetni kívánja, itt is könnyű tévútra kerülni.

Amikor a lelki oktató és tanítványai leültek az esti meditációhoz, a kolostorban élő macska olyan zajt csapott, hogy elvonta a tanítványok figyelmét. A tanító ezért elrendelte, hogy a meditáció idejére a macskát meg kell kötni

Eltelt néhány év, és a tanító meghalt. A tanítványok a meditáció idejére továbbra is minden alkalommal megkötötték a macskát.

Ismét eltelt néhány év. Végül a macska is elpusztult. A tanítványok szereztek egy másik macskát, és a meditáció idejére megkötötték.

Századokkal később a lelki tanító nagy tudású utódai tudományos értekezéseket írtak a meditáció idejére megkötött macska vallásos jelentőségéről. (Zen történet)

Mindazonáltal a meditáció a magasabb világokkal való kapcsolatteremtés legbiztosabb útja.

A Biblia is tartalmaz meditációról szóló leírást, de ahhoz, hogy ezt felismerhessük, tudnunk kell valamit a meditációban megjelenő szimbólumokról. Egy magas hegy csúcsa például azt jelképezi, hogy a meditáló magasabb tudatszintre jutott. Magasabb tudatszinten lehetőség nyílik arra, hogy

kommunikálni tudjunk a magasabb szférákban, fényttestben, élő testvéreinkkel.

Máté evangéliumában ezt olvashatjuk:

„Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, s fölment külön velük egy magas hegyre. Ott elváltozott előttük, arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig olyan fehér lett, hogy vakított, mint a fény. S íme, megjelent nekik Mózes és Illés, és beszélgettek vele. ” (Máté, 17:1-3)

A meditáció nemcsak effektív, de nélkülözhetetlen módszer is, ha valaki szeretne behangolódni saját fény-testére, és kapcsolatba lépni időn és téren kívül élő lényekkel. Jézus szeretett tanítványa, és egyben a tanítványok közül a legfejlettebb - János - rendkívül sok, szimbólumokba rejtett információt bocsátott az emberiség rendelkezésére. A Jelenések könyvében található anyagot a szimbólumok megfelelő ismerete nélkül szinte lehetetlen megfejteni.

A meditáció lényegében megváltozott tudatállapot, és mint ilyen, nem hozható létre akarattal. Ebből a szempontból hasonló az alváshoz. Minél inkább akar valaki aludni, annál éberebb lesz.

A meditációs gyakorlatok csupán előkészítik a terepet, és lehetővé teszik, hogy a meditációs tudatállapot beállhasson.

Az itt következő rész szintén a meditációról szól, ez a tanítás azonban a „túlvilágról”, a magas szintre jutott mesterek egyikétől érkezett, akit szimbolikus nevén White Eagle-ként ismernek. A tanítást Grace Cooke jegyezte le a második világháború alatt és után.

„A meditáció titka: túllépni minden gondolaton. Ne próbálj meg kigondolni egy utat ami valamihez, vagy valahova vezet. Igyekezz inkább túljutni a gondolatok felszínén. Az elme nyugtalan gondolathullámvásárlásán túl megtalálod a Csens világát. Ha ezt elérted, elengedhetetlenül szükséges számodra a formák vizualizálása vagy teremtése. Ennek okáról hamarosan szó lesz, de előbb azt javasoljuk, hogy minden gondolatodat, min-

den vágyadat és minden imádat irányítsd Isten Jelé, mert a meditáció elején magasabb tudatszintre kell emelkedned, és ily módon kapcsolatot teremtened felsőbbrendű éneddel és lelki (kauzális) testeddel. Ebben a testben van elraktározva mindannak a jónak az emléke, ami előző életeid során épült be lelked templomába. Ezért olyanfontos elérni a lelki vágy magas csúcsát már a meditáció elején. Más szóval: fel kell emelned tudatszintedet az alsó asztrális, az asztrális, az alsó mentális és a mentális szférákon túl a kauzális szféra szintjéig, amit egyesek Krisztustudat szintjének neveznek. Ekkor már nem vagy személyiséged rabja, és eggyé válsz a végtelen étellel. Ezt nevezik kozmikus tudatélménynek, de ez nem azt jelenti, hogy elveszíted individualitásodat. Ez téves felfogás, amiben sajnos sokan osztoznak. Ami valójában történik, az a kis egyéni én kitágulása, ami megnyitja számára az egész univerzumot. Ebben a pillanatban nem léteznek többé korlátok, és a lélek tudomást szerez létezésének minden síkjáról."

„Ezért tanultuk meg, hogy először elérjük a mennyeket, és azután minden elérhető. Ezért ösztönöznek bennünket arra, hogy kövessük az emberi és isteni szeretet fényét, mert ez az egyetlen igaz fény, ami a kis ént felemelheti, hogy felsőbbrendű énjével egyesüljön. Ebben a pillanatban egyesül a tobozmirigy és a hipofízis energiája, és az eredmény a tudat csodálatos kitágulása. Az a lélek, akinek földi teste és földi feladatai vannak, nem maradhat végleg ebben az emelkedett állapotban. Vissza kell térnie a földi világba, de magával hoz valamit abból a ragyogásból, ami átítatta. A Biblia több helyen is említi a kozmikus tudat elérését. A legnyilvánvalóbb leírás Jézus megdicsőülése. (Lukács, 9:28; Márk, 9:2; Máté, 17:1, ahol a magas hegy a meditációban - vagy imában - elért megváltozott tudatállapot szimbóluma.) Pál apostolt is említi, akit mintha villám sújtott volna. Ez is az isteni megvilágosodásnak és a kozmikus tudat felébredésének példája."

„Talán azt gondolod, hogy egy ilyen tudatállapot rendkívül távol áll tőled, de tévedsz. Annak, hogy az emberek ezt ritkán érik el, az az oka, hogy anyagi vágyak súlya alatt roskadoznak, saját útjukat kívánják járni, és elméjük állandójelleggel szolgáltatja a jobbnál jobb kifogásokat arra nézve, hogy miért is akarnak megmaradni a világi dolgok állapotában. Ha el akarod érni a csúcokat, lelkednek követnie kell a Legmagasabb utáni vágy útját. Nem kell ehhez olyan sok idő, ha a lélek határozott és céltudatos. Sok példa van erre. Szentek, akik elérték vágyaik célját. Ehhez azonban fel kell adnod minden önző vágyadat és ez a legnehezebb, mert a Föld vonzereje erős. Ennek is célja van, mert erősíti a lelket, aki igyekszik legyőzni a Föld vonzását.”

„Amikor meditálsz, engedj lehullni magadról minden földi, anyagi világgal kapcsolatos gondolatot, és irányítsd figyelmedet Istenre és az ő fiára, Krisztusra. Add át magad az isteni Fény vonzásának és igazságának. Maradj egy ideig e mennyei imádat állapotában - ami kezdetben egy-két perc lehet - majd kezdheted a vizualizálást.”

„Kezdetben, amikor meglátsz valamit a belső síkokon, földi elméd azt fogja állítani, hogy ezt csak te találtad ki. Azt fogja állítani, hogy az egész csak képzelődés, valójában nem létezhet, és becsapod magad! Ez az alacsonyabb rendű elme módszere, de az igazság az, hogy a legelevenebb képzelőerő sem képes létrehozni valamit, ami valójában nem létezik. Talán azt gondolod, hogy képes vagy rá, de ha vizualizálsz egy képet, azt csak saját lelked anyagából hozhatod létre. Ha a kép a lelkedben él, akkor pedig léteznie kell és igaz. Nem teremthetsz valamit, ami nem létezik, mert akkor lelkedben sem létezne, és nem volna miből megteremtened. Ismételten emlékeztetünk arra, hogy minden, aminek fizikai, anyagiformája van, a teremtő képzelőerő terméke. A tárgyak eredetileg az emberek gondolatvilágában vagy fantáziájában léteznek, és később elkészülnek a fizikai világban.

Ugyanúgy a természet is a teremtő képzelőerő megnyilvánulása, vagy kifejezése. Ebben az esetben olyan lények fantáziájáról van szó, akik Isten szolgálatában állnak. Magasan fejlett angyali lények állandó jelleggel dolgoznak azon, hogy a Földet színpompás ruhába öltöztessék. Ez az, amit ti természetnek neveztek. Sajnos az ember néha visszaél a teremtő képzelőerő erejével, és kegyetlen, szépnek aligha nevezhető dolgokat hoz létre. De ettől függetlenül kivétel nélkül minden forma a fantázia, vagy a lelki teremtés eredménye."

„Egy napon fizikai test nélkül fogsz élni, és akkor megteremtheted, és ellenőrzés alatt tarthatod saját állapotodat és környezetedet. Most még nem érted, hogy ami lelkedben van, azt - öntudatlanul ugyan - a magasabb világokban már megteremtetted. Amikor fizikai testedet elhagyod, olyan környezetbe kerülsz, amit saját lelked teremtett a magasabb világokban. Ezért vannak, akik elég kellemetlen „helyre”, vagy létállapotba kerülnek, mert saját lelki világuk olyan. Mások gyönyörű környezetben találják magukat, mert ez az, amit lelkük anyagából a fantázia erejével megalkottak. Minden, amit gondolsz, és ez által teremtesz ebben a világban és a magasabb világokban: él és létezik."

„Azért félsz annyira a fantáziától, mert nem érted, hogy mi az valójában. Ezért amikor meditáció közben előző életeidből származó eseményekkel találkozol (egyesekek közületek minden bizonnyal találkoznak majd ilyen képekkel) ne kínozd magad olyan kérdésekkel, hogy: Vajon mindez csak a képzelet játéka? Én találok ki ezeket?

Mindez csak földi tudatod működése, ami nagy előszeretettel pusztítja a lélek virágait. Előző életeidből származó emlékeid forrása a mennyei (vagy kauzális) tested temploma. Mindaz, ami jó volt előző életeidben: itt van, de az, ami sötét és nemkívánatos, feloszlott és eltűnt."

„Amikor képeket látsz vagy „fantáziálsz”, ha tisztán látod őket, akkor lelki tisztánlátó képességedet használod.

Érted-e, hogy víziód anyaga, a fantáziakép már lelkedben van? Ha nem ott lenne, nem tudnád előhívni."

„Így hát, amikor meditálsz, célozd meg a legmagasabbat, a ragyogó Fényt, a lelki Napot. Nem tévedhetsz rossz útra, ha abból az igazságból és abból a szeretetből indulsz ki, ami benned van. Magasabb tudatállapotban végtelen sok helyet látogathatsz meg, gyönyörű, templomokat, amiknek építéséhez lelked korszakokon át hozzájárult. Ha meditáció közben nem használod a fantáziádat, lehet, hogy feldereng előtted valamifény és valami belső nyugalom, de fejlődésedben stagnálni fogsz. Akaratodat át kell ültetned a gyakorlatba. Akaratod segítsen előre haladni egy fantáziavilágban, és lassan megnyilvánul előtted az igazság, hogy az a világ, amit meglátogatsz: valódi és igaz. Keressd azokat a dolgokat, amik szépek és isteniek, és akkor nem kell félned. Életed kifog tágulni, lelked szép lesz mások szemében, és az emberiség igaz szolgálója leszel."

Lelki gyógyítás

„Helyesen tették a költők, hogy egyesítették a zenét a gyógyítással, mert a gyógyítás feladata az, hogy felhangolj a az emberi test különös hárfáját"

Francis Bacon (1561-1626)*

Korunk orvostudománya eljutott addig a felismerésig, hogy a betegségek túlnyomó része pszichoszomatikus okokra vezethető vissza, azaz hosszan tartó mentális, vagy érzelmi zavarok a vegetatív idegrendszer közvetítésével végül testi bajokat okoznak. Ismert tény, hogy az idegesség és a stressz gyomorfekélyhez vezethet. Valóban jelentős lépés ez, hiszen nyilvánvaló, hogy sok esetben a testi elváltozások okait az orvostudomány sem az anyag-

nak tulajdonítja, hanem a gondolatok és érzések hatásának. Ezeket viszont nem az anyag hozza létre.

A magasabb szférák létének és az Univerzum felépítésének ismeretében, úgy érzem, ez a megközelítési mód minden betegségre bátran kiterjeszthető, és még a látszólag véletlen balesetek sem képeznek kivételt. Sőt, ha az előző életeket és a karmát is figyelembe vesszük, még az úgy nevezett veleszületett, vagy „örökölt” torzulások és testi, vagy szervi hibák sem írhatók a véletlen számlájára.

Ha valaki olyan problémával szembesül, amit mentálisan, vagy érzelmileg nem tud feldolgozni, zavar keletkezik az asztrális és/vagy a mentális testben. Mivel ezek a magasabb energiaszinten létező testeink a földi test létezésének elengedhetetlen előfeltételei és irányító egységei, nyilvánvaló, hogy a probléma előbb-utóbb a fizikai testben is jelentkezni fog.

Az anyagi testben megjelenő tünetnek ezért mindig van valami szimbolikus jelentése, ami az asztrális, vagy a mentális okokra utal. Ez a lelki gyógyítónak ugyanolyan nagy segítséget jelent, mint az orvosnak a tünetegyüttes. Példának okáért kritikus gondolkodás bizonyos személyeknél belső egyensúlyzavart okozhat, ami később a térdben okozhat fájdalmat. Az anyagiak miatti aggodalom - teljesen függetlenül attól, hogy valaki a tőzsdén forgó milliói, vagy a mindennapi betevő falat miatt aggódik - a hátgerinc alsó részének fájdalmához vezethet. A fájdalmak jelentkezésének kezdetén a hagyományos orvosi vizsgálat gyakran még nem tud semmilyen fizikai elváltozást kimutatni.

Egy másik tényező, aminek a testi tünetek megjelenésében nagy szerepe van, a csillagjegy.

Sokan úgy vélik, hogy az asztrológiának semmi köze nincs a tudományhoz, jó esetben is csak szórakoztató időtöltésre alkalmas.

A beavatottak szerint a bolygók fizikai adóállomások. Hátterükben magasan fejlett planetáris lények állnak, és nem

szabad figyelmen kívül hagyni, hogy egy bolygónak is van asztrális, mentális és kauzális megfelelője, ugyanúgy, mint az embernek. (Jansson, T, 1995) Ezek az energiák eléggé bonyolult minta alapján hatnak az újszülött asztrális és mentális testére a születés pillanatában, amikor az újszülött elhagyja a védő anyai energiahálót, vagy aurát. A rezgések beépülnek az újszülött asztrális és mentális testébe, és később hajlamok és lehetőségek formájában jelentkeznek.

Persze mindezt nem a véletlen irányítja, és nem holmi kozmikus ruletként működik. Az inkarnációt vállaló lélek már jóval a születése előtt eldönti a születésének helyét, idejét, és azokat a vonásokat, amiket magával kíván vinni.

Köztudott, hogy a Hold erős hatást gyakorol a hangulatunkra, befolyásolhatja az alvást, sőt a fizikai test nedveit is. A nők havi ciklusa is gyakran a Hold fázisai után igazodik. Ez már akkor is figyelemre méltó jelenség, ha valaki egyáltalán nem hisz az asztrológiában, hiszen maga a Hold - az egész Hold - mindig ott van. Újholdkor vagy teliholdkor csupán a napfényt a Földre visszatükröző felülete változik. Elképzelhető, hogy a napfény mintegy felerősíti a Holdnak a Földre és a Föld élővilágára gyakorolt hatását.

Modern idők orvostudománya Hippokratészt tekinti a klasszikus orvostudomány atyjának. Az orvosi esküt is hippokratészi eskünek nevezik. Hippokratész viszont azt tanította, hogy meg kell vizsgálni a beteg fizikai, mentális és lelki állapotát, valamint azt, hogy melyik csillagjegyhez tartozik.

A modern orvostudomány gyakran csak a fizikai tünetek kezelésére szorítkozik, ami helyes ugyan, de nem mindig elég. A tünetmentesség nem mindig egyenlő a gyógyulással. Különösen akkor nem, ha az egyik tünet elmúlik ugyan, de megjelenik egy másik. Lényegében a tünetek háttérében lévő érzelmi és szellemi problémát is kezelni kellene, hiszen a betegnek elsősorban ezt kellene megoldania. Ha mindez nem

így működne, akkor annak a robbanásszerű fejlődésnek, amit a gyógyszerek piacán tapasztalhatunk, lényegesen és rohamosan csökkentenie kellene a betegek számát.

Szerencsére az orvostudomány ma már sokkal nyitottabb az eddig valósággal kiátkozott módszerek iránt.

Anglia minden nagyobb városában van egy gyógyítóból álló egyesület és a The General Medical Council engedélyezte, hogy egy orvos a betegét lelki gyógyítóhoz irányítsa, amennyiben az orvos meg van győződve arról, hogy a lelki gyógyító kompetens, és a továbbiakban is felelősséget vállal a betegért.

A lelki gyógyítás azonban nem újkeletű dolog. Jézus igazán szép példát mutatott. Tanítványait is oktatta, akik szintén gyógyítottak. Még Pál apostol is - aki eleinte Jézus ellen fordult -, megtanulta a gyógyítást, és tudománynak nevezte. Később az apostolok tovább adták a tudást, és az ő tanítványaik között is voltak gyógyítók. (Apostolok cselekedetei, 3:4-8; 8:7)

Ez úton is szeretnék köszönetet mondani az angliai és svédországi White Eagle Lodge (Fehér Sas Páholy) beavatottainak és mestereinek, amiért lehetővé tették számomra, hogy a lelki gyógyítás elméletébe és gyakorlatába bepillantást nyerjek. Ezekkel az ismeretekkel, valamint a magasabb világokra vonatkozó ismeretek segítségével úgy érzem, van lehetőség arra, hogy a lelki gyógyítás jelenségét olyan módon közelítsük meg, ami szélesebb körű megértéshez vezethet.

Egy képzett lelki gyógyító felismerheti a fizikai tünet mögött meghúzódó érzelmi és mentális okokat, és hozzásegítheti a beteget ezeknek az okoknak a felszámolásához. Ez a változás bizonyos idő után a fizikai testben is megmutatkozik: az egészség helyreáll. Persze nem kell, és nem is szabad megkockáztatni a hosszabb gyógyulási időt igénylő lelki módszert, pl. egy akut vakbélgyulladás esetében, ami sebészeti eszközökkel könnyebben és gyorsabban megoldható.

A lelki gyógyítás magasabb szférákhoz tartozó hullámsávban történik, és mindig a gyógyító és a beteg együttműködéséről van szó. A legjobb eredmény úgy érhető el, ha maga a beteg belátja, hogy ilyen természetű segítségre van szüksége, és ezt kifejezetten kéri is.

A lelki gyógyítás sokkal több, mint kézrátétel. A gyógyítás idején a gyógyító szív-csakrája prizmaként működik, ami a fehér Krisztus-fényt a szivárvány színeire, sőt, azoknak is különböző árnyalataira bontja. Ennek a képességnek a kifejlesztése többévi rendszeres gyakorlást igényel. A gyógyító lényegében különböző frekvenciájú sugarakkal dolgozik. Ezeket a sugarakat a tenyerében lévő energiaközpont, vagy csakra segítségével a beteg különböző energiaközpontjaira irányítja.

Rendkívül nagy jelentősége van a csakrákra irányított színeknek. Az érzékeny energiatesteket tehát olyan energiákkal befolyásolják, amik helyreállítják a felborult egyensúlyt. Az egészségét visszanyert energiatest azután helyrehozza a fizikai test hibáit.

A kézrátétel jelenségét és hatását megközelíthetjük a fizika oldaláról is, hiszen mindenütt érvényesülnek a rezonancia és az interferencia törvényei. Persze mindez magasabb rezgéstartományban történik, és elengedhetetlenül szükséges, hogy a gyógyító tiszta testtel, tiszta gondolatokkal és szerető szívvel rendelkezék.

Mindazok számára, akik a tisztánlátás képességét még nem fejlesztették ki - és sajnos, többségünk ehhez a csoporthoz tartozik -, elég nehéz elképzelni, hogy mi is történik a lelki gyógyítás alatt és után. Az egyetlen rendelkezésünkre álló technikai segédeszköz, ami a gyógyítók munkájába bepillantást nyújthat: az aurafotó. Kaliforniában, a Berkeley egyetem kutatói kifejlesztettek egy AuraSpectrophotometer2100 nevű szerkezetet, az első szabadalmaztatott módszert, ami láthatóvá teszi az emberi aurát. Ezt a kamerát eredetileg arra

használták, hogy segítségével ellenőrizzék a színeket, amiket a tisztánlátók az aurában láttak. A kamera felépítésében mikroelektronikát kombináltak számítógép-technikával és optikával. Az aura normális körülmények között nem fényképezhető le, mert frekvenciái kívül esnek a szem, vagy a fényérzékeny film által rögzíthető tartományon.

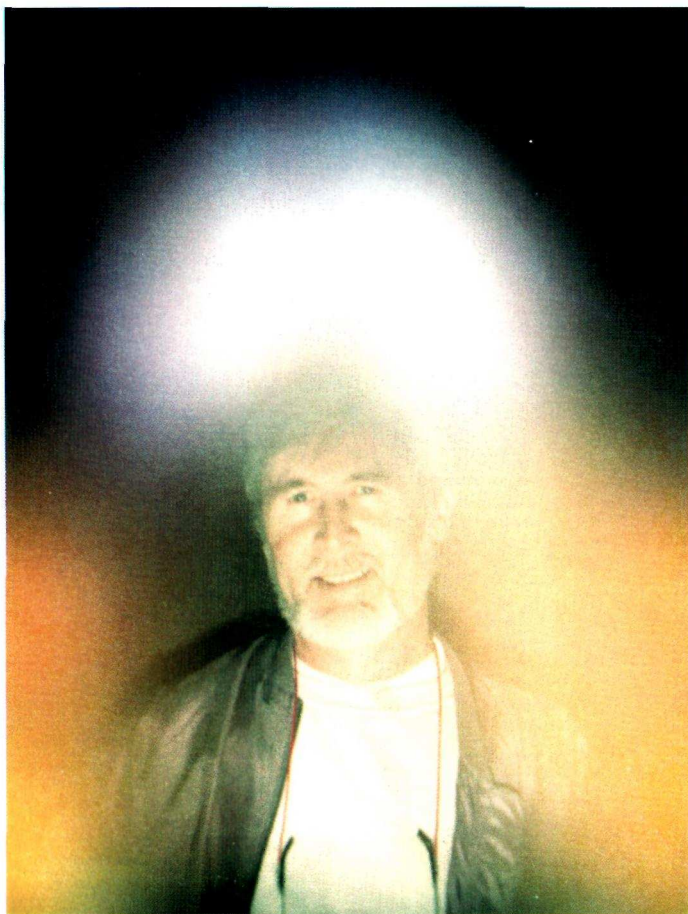
Az AuraSpectrophotometer2100 úgy kerüli meg a problémát, hogy a kamerához egy mikroelektronikát tartalmazó dobozt csatolnak, ami a tenyér tizenegy pontján méri a kéz elektromágneses kisugárzását. Az akupunktúra több ezer éves kínai és indiai hagyománya révén ismert, hogy a kéz melyik pontja melyik testrésznek felel meg. Szenzorok és fejlett számítógép-technika segítségével, a tenyérről és az ujjakról leolvasott jeleket színekké alakítják. Különböző színeknek különböző rezgésszám felel meg. Az így kapott színeket azután a számítógép rávetíti a polaroidfotóra, és láthatóvá válik a test felső részét körülvevő aura színeinek egy része.

A tenyérrel leolvasott jeleket a számítógép-technika segítségével sikerült úgy feldolgozni, hogy a fotón megjelenő színek megegyeznek a tisztánlátók által leírt auraképpel.

A svédországi White Eagle Lodge vezetőjének engedélyével lehetőség nyílt néhány különleges aurafotó közzétételére, amik 1993-ban készültek a páholyon belüli oktatás céljából(235-241. oldal).

A lelki gyógyítás nagy távolságról is működik. Az energia áramlása követi a gondolatot, tértől és időtől függetlenül. Ezt a módszert távgyógyításnak hívják. Jézus ezt is bemutatta. Különbözik, ha testünk valamelyik részét beleütjük valamibe, vajon nem az az első reakciónk, hogy a sajtó részre tesszük a kezünket? Úgy tűnik, valamit azért mindannyian tudunk a kéz fájdalomcsillapító hatásáról...

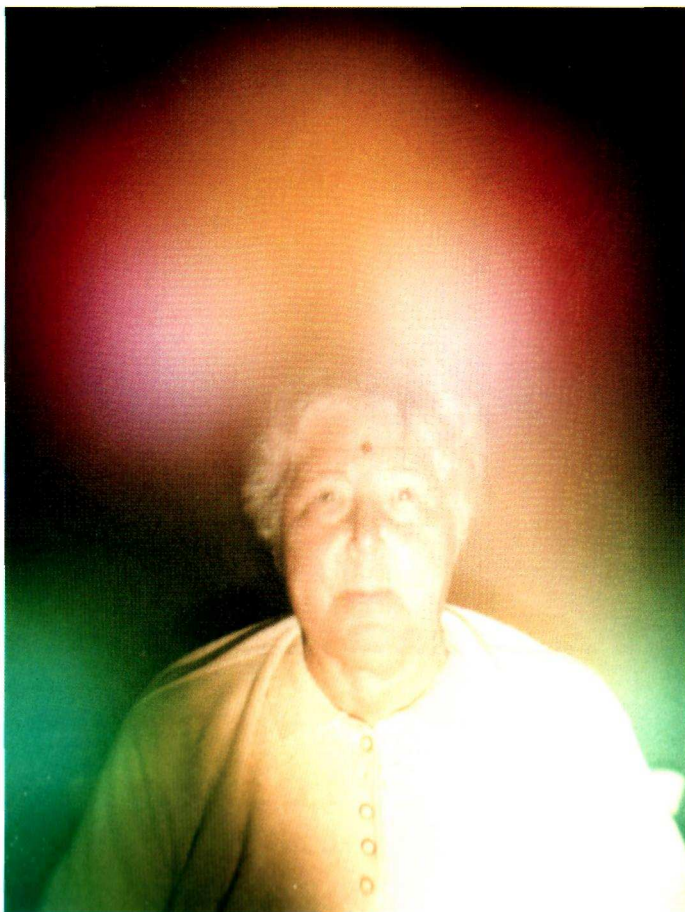
A földi élet végtelen meghosszabbítására sem a lelki gyógyítás, sem a klasszikus orvostudomány nem képes. Be kell látnunk, hogy a születés és a halál időpontját a felsőbbrendű

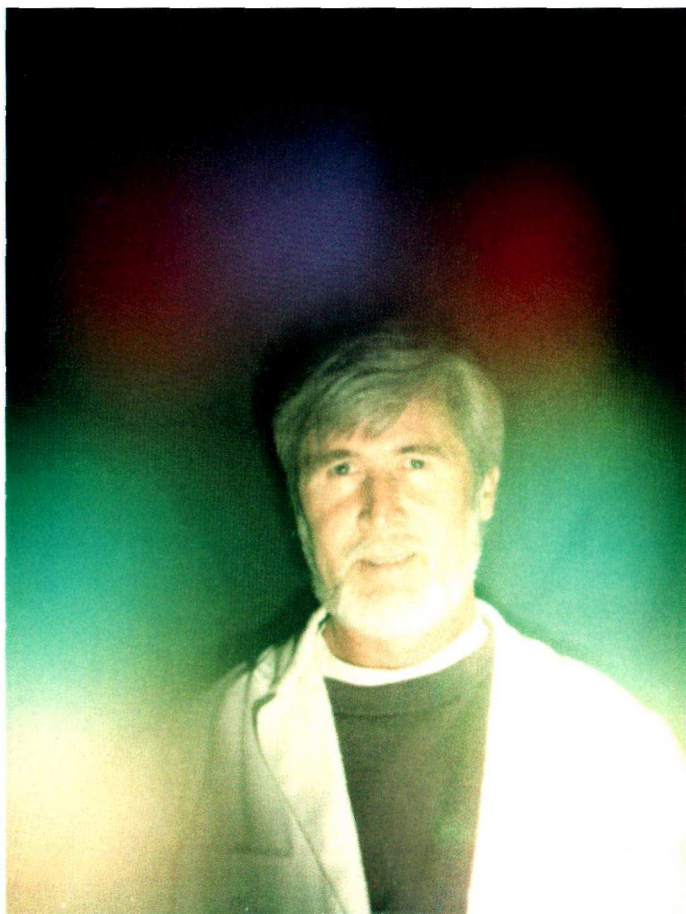
1. A gyógyító aurája hétköznapi állapotban

2. A beteg aurájáról készült fotó közvetlenül a lelki gyógyító beavatkozása előtt. Ahogy az orvos felállítja a diagnózist a testi tünetek alapján, úgy a magasan képzett lelki gyógyító látja az aurában a betegségre utaló jeleket. Ebben az esetben általános gyengeségre utal a közvetlenül a fej fölött lévő sötétebb rész. A bal váll fölött jelentkező világos lila, benne fehér csíkokkal szívgyengeségre valamint érelmeszesedésre utal.

3. A beteg aurája közvetlenül a gyógyító beavatkozása után. A fej fölül eltűntek a gyengeségre utaló jelek. Megjelent benne a vörös és arany, ami az energiával való feltöltés jele, valamint a zöld, ami „tisztító” szín. Visszakerültek helyükre a fehér „gömbök”, amik az előző képen „félrecsúsztak”. Ezek intuíciós képességet, lelki tudást és a magasabb világokkal való kapcsolatteremtés lehetőségét jelzik. Az egész aura nagyobb, fényesebb, erősebb lett, ugyanakkor a váll fölötti sötétebb folt jelzi, hogy a betegnek további lelki gyógyítói és orvosi segítségre van szüksége.

4. A sorozatban talán az a legérdekesebb kép, ami a lelki gyógyító aurájáról készült, közvetlenül az után, hogy az előző képen látható beteget gyógyította. Megfigyelhető ugyanis, hogy a gyógyítás előtt a beteg aurájából teljesen hiányzott a vörös és a zöld. A gyógyító tehát először saját aurájában építi fel a megfelelő rezgésszámú „színeket”, majd átadja ezeket a betegnek. A White Eagle Lodge gyógyítói a hetedik, azaz ibolyaszínű sugár – a spektrum legmagasabb rezgésszámú sugara – alatt dolgoznak, ami a Rend és a Rituális Mágia sugara. A gyógyító feje fölött látható lila szín a gyógyító magasabb világokkal fenntartott kapcsolatát jelzi.

5. Ez a kép olyan hölgyről készült, akinek bőven van energiája, sőt más értékes lelki tulajdonságokkal is rendelkezik, de nem sikerül ezt az energiát ellenőrzés alatt tartania. Az érzelmi viharok és a felindultság valóban „felkavarják” az aurát, ami aztán a legjobb tulajdonságok használatát is rendkívül megnehezíti.

6. Ugyanaz a személy – egy évi rendszeres lelki gyógyítói segítség, valamint rendszeres meditáció után. A narancsszínű energia továbbra is jelen van, de most már a fehér és a lila ellenőrzése alatt, tehát a személy rendelkezésére álló erő az intuíció, a lelki tudás, a magasabb világokkal való kapcsolat, a lelki védelem és a tisztánlátás bizonyos szintjének irányítása alatt áll.

Én határozza meg. Amikor valaki beteljesítette vállalt földi feladatát, felsőbbrendű Én-je magasabb szférába emeli. „*Van egy teszt, amivel ellenőrizheted, hogy beteljesítetted-e földi küldetésedet. Ha élsz, a válasz: nem.*” (Richard Bach)

A lelki gyógyítás nem az egyetlen módszer, ami a magasabb világokat használja kiindulópontként.

A hipnózis, sőt az akupunktúra is ide sorolható. Ez utóbbi nem a fizikai testre hat, hanem a testben lévő bizonyos energia meridiánokra. Itt sem állnak a rendelkezésünkre tudományosnak nevezhető, mérhető adatok, de a hatás tagadhatatlan. E több ezer éves módszer is egyre több helyet kap az orvostudomány gyakorlatában.

Svédországban 1984-ben engedélyezték a kórházakban az akupunktúra használatát, igaz, csak fájdalomcsillapítás céljából.

Figyelemre méltó gyógymód a homeopátia is, ahol a hatóanyagot olyan módon és olyan arányban hígítják, hogy végül az orvosságban az eredeti hatóanyagnak bizonyítottan egyetlen egy molekulája sincs jelen. Az oldat mégis hat, mert hordozza a hatóanyag magasabb szférához tartozó megfelelőjét: az információt. A betegnek pedig pontosan erre van szüksége: a gyógyító rezgésre.

Függetlenül attól, hogy a „nem anyagi” gyógymódok közül melyiket választjuk, nem szabad megfeledkeznünk a fizikai test kezeléséről sem.

Az orvos és a lelki gyógyító fogalma gyakran kibékíthetetlen ellentétet sejtet, de idővel remélhetőleg felismerjük, hogy valójában két, egymást kiegészítő gyógymódról van szó, és ezeknek tulajdonképpen kéz a kézben kellene haladniuk. Valószínű, hogy még sok időbe fog telni, amíg egyazon intézet keretein belül lehet megszerezni az orvosi és lelki gyógyítói diplomát. Érdeklődő diák biztos volna, de ki az, aki felismeri, elismeri és a katedrához engedi a képzett lelki gyógyítót?

A BELSŐ KÖR BÖLCSESSÉGE

„A tudás közkincs, mindenföldi ember öröksége, és nem kiválasztott kevesek privilégiuma... Mindig voltak és lesznek olyan emberek, akik tudják, és aztán vannak és lesznek olyanok, akik nem akarják tudni... Olyan ember, aki ne tudná, nem létezik...”

Bistey Zsuzsa

A végső valóság keresésének útján hatoljunk még mélyebbre: a „misztérium-iskolák” tanításaiba.

Az ezoterikus bölcsesség a világegyetem leírását nem az anyagtól kezdi, és nem a fizika módszerével halad, lépésről lépésre fölfelé.

Itt pontosan az ellenkezője történik.

A kiindulópont a „csúcs”, a Központi Forrás, vagy Isten. A leírás nyomon követi a teremtés fokozatait. Az entrópia elve az egész vonalon érvényesül, „helyi kivételek” nélkül.

Az világegyetemre vonatkozó mélyebb tudást Kínában Tao-nak, Indiában Sanathana Dharma-nak (Örök Törvénynek) nevezik. A tanítások időtől való függetlenségéről Jézus így szólt:

„Az ég és föld elmúlnak, de az én szavaim nem múlnak el.” (Márk, 13:31)

Amikor először találkozunk azokkal a kifejezésekkel és szimbólumokkal, amiket a Mesterek és tanítványaik használnak, úgy tűnik, a huszadik század tudományos nyelve-

zetétől mindez nagyon távol esik. A tanítások gyakran tanítómesékbe, szimbólumokba vannak „csomagolva”, de a tanítások lényege minden korban ugyanaz volt!

A Világegyetem teremtő erejére nagyon sok név utal. *Is-ten, Ahura Mazda, Brahm, Adonai, Tao, Rá, Atya, Allah és Solar Logosz* csak néhány az ismertebbek közül.

Ki kell hangsúlyoznunk: függetlenül attól, hogy különböző kultúrákban milyen névvel illetik, csakis egy ilyen Központi Energiaforrás létezik, és teljes tudatában van saját létének.

Az ezoterikus tanítások szerint Isten egy személyben teremtő Atya és Anya. Lényegét tekintve Lélek, ami téren és időn kívül létezik.

Ugyanakkor Isten a világegyetem egyetlen misztikus lény: Ő az Univerzum.

Ezt az energiaforrást elfogadni a Világegyetem eredőjeként semmivel sem nehezebb, mint elfogadni azt az energiát, amiből az anyagi világ áll, az energiát, ami nem teremthető és nem pusztítható el. A fontos és lényeges különbség a kettő között az, hogy az isteni energia intelligens és tudatos.

Az isten által „kiejtett szavak” talán számunkra felfoghatatlan energiával rendelkező hullámok, analóg megfelelői az OM, vagy AUM-ként ismert mantrának.

Az ezoterikus tanítás értelmében az Univerzum az Atya szimbólumával jelölt energiából és akaratból, valamint az Anya szimbólumával jelölt kreatív intelligenciából áll.

Ebből a harmonikus egységből születik a Fiú, a Szeretet.

Ez a szimbolikus Fiú a világegyetem első megnyilvánulása, minden élet és minden létező forrása.

A Fiú nem más, mint ragyogó Fény!

Erről szól a teremtés könyve:

„Isten szólt „Legyen világosság”, és világos tett.” (Mózes, 1:3)

Ennek a Fénynek az energiaszintje földi elménk számára felfoghatatlan, és a Világegyetem, annak minden részletével, ebből a Fényből épült fel.

A fizikai világban megnyilvánuló fénynek lényegesen alacsonyabb az energiaszintje, mégis a fény volt az, ami meghatározó szerepet játszott a modern fizika nagy felfedezéseiben.

- A földi energia 98% a napfényből származik.

- A fény úgy nevezett sebessége volt az, ami a térről és időről alkotott fogalmainkat megváltoztatta.

- A fény volt az első, ami a kísérletek függvényében hol anyagi, hol hullámtermészetet mutatott.

- Ismét a fény sebessége az, ami az Einstein ismert egyenletében ($E=mc^2$) egyenlőségjelet tesz anyag és energia fogalma közé.

- És végül nem feledkezhetünk meg arról, hogy minden atom és az atomnak minden összetevője képes fotonokat, tehát fényt felvenni és leadni az elektromágneses spektrum általunk ismert skálájának teljes szélében és hosszában. Ez mindenképpen összeegyeztethető a beavatottak tudásával, hiszen szerintük az egész világegyetem fényből épült, így hát a fény különböző formái azok, amik a fény más formáival keverednek, és ennek köszönhető minden interferencia és rezonanciajelenség.

De hagyjuk most a fizikai fényt, és térjünk vissza az istenihez.

A Fény, vagy a Fiú egyesíti magában az Atya és az Anya tulajdonságait: Az Atya erejét és akaratát, valamint az Anya kreatív intelligenciáját és bölcsességét.

Ez a „szentháromság” az Atya-Fiú-Anya. Mai nyelvezetre lefordítva annyit jelent, mint: Erő-Szeretet-Bölcsesség, a kereszténység nyelvére lefordítva pedig az Atya-Fiú-Szentlélek.

A Fényből (a Fiúból) ezután előbb három, majd újabb négy Fénylény körvonala válik ki. A hét Fénylény mindegyi-

ke más és más domináns tulajdonsággal rendelkezik. (Dowling, L. H.: The Aquarian Gospel of Jesus the Christ, 1907)

1. Az első fénylény jellemző vonásai az Akarat és az Erő.
2. A másodikat főként Bölcsesség és Szeretet jellemzi.
3. A harmadikat a Kreatív Intelligencia.
4. A negyedik a konfliktusból születő Harmónia jellemzőit hordozza magában.
5. Az ötödik az anyagi Tudás és Tudomány képviselője.
6. A hatodik az Idealizmus iránti Hit és Odaadás,
7. Végül a hetedik a Rend és a Rituális Mágia erőterével rendelkezik.

Ezek a Fénylények teremtett gondolati képek, de egyszersmind hatalmas energiával rendelkező Teremtők, akik maguk is képesek gondolati képek létrehozására.

A hét teremtő tudatában van létének, hiszen már ezen a szinten is az Isten képére és hasonlatosságára, az isteni energiából jöttek létre. Nevük kultúránként változó. A héber vallásban egy ilyen teremtő erővel rendelkező Fénylény neve Elohim. Jézus is ehhez szólt, amikor a kereszten szenvedett:

„Kilenc órakor Jézus hangosanfelkiáltott: „Eloi, Eloi lamma szabaktáni?” Ez annyitjelent: „Istenem, Istenem, miért hagytál el?” (Márk, 15:34)

Talán nem árt még egyszer kihangsúlyozni, hogy a hét Sugár, a hét Elohim az isteni tulajdonságok teljes összességével rendelkezik. A közöttük lévő különbség csak annyi, hogy bizonyos tulajdonságok kihangsúlyozottabbak. Ez hasonlónak, de valamelyest mégis különbözővé teszi őket egymástól. Ugyanakkor a hét Teremtő Sugár léte elfogadható magyarázattal szolgál arra is, hogy bizonyos - többisten hívő - vallások miért tanították, hogy a teremtés különböző részeiért külön istenek felelnek.

A hét Elohim teremti a világegyetemet ITT és MOST, hiszen téren és időn kívül léteznek.

Energiaszintjük számunkra felfoghatatlan... Minden Teremtő Sugár hét másik sugárra bomlik, és azok mindegyike ismét hét másikra...

A teremtés Isten gondolata. Ebből születik a Fény, és a Fény további Fénylényeket hoz létre, mégpedig „saját képére és hasonlatosságára”.

Ily módon hét különböző tudatszint teremtésére kerül sor:

1. Kerubok és Szeráfok
2. Angyalok
3. Emberi lelkek (bizonyos iskolákban „Monádok”)
4. Állatok
5. Növények
6. Élő egysejtűek
7. Ásványok

Mindez rendkívül magas rezgéstartományban történik, az úgy nevezett „mennyei világban”, vagy szférában, tehát továbbra is téren és időn kívül. Minden teremtett lény tudatában van a létének - még az ásványok is - és tudatában van az egységes egésznek.

Mindez nagyon távol van attól a világtól, amit mi ismerünk, mégis mindenütt jelen van, és egész anyagi világunkat átítatja. Nem a távolság választja el tőlünk, nem is holmi más dimenzióban lévő misztikus „párhuzamos világról” van szó. Az egyetlen különbség az elektromágneses hullámok magasabb frekvenciája, ami mindezt elrejtí rendszerint csak egyetlen szférára korlátozott érzékszerveink elől. (Ritka az olyan ember, mint Rudolf Steiner, aki egyszerre több szférát érzékelt.)

A mennyei világban fokozatosan kialakul három „réteg”, amit szférának nevezhetnénk, de kimondott határok nem léteznek. A különbség főként a (1) kerubok és szeráfok, (2) az angyalok és (3) az emberi lelkek tudatszintjében mutatkozik. Egy emberi lélek tehát nem más, mint a tudatos Fény szikrája. Bizonyos tekintetben olyan, mint egy mag, ami

kifejlődésre vár, de már kezdettől fogva tartalmazza Isten erejét és Isten minden lehetőségét. Ez a lélek az ember legbenső lényege, ami akkor is megmarad, ha az emberről lehámoznánk minden utólag létrehozott testet, érzést és gondolatot, amivel - nyilván tévesen - önmagát azonosítja. Ez a mag az „Én”, a felsőbbrendű Én, akinek van rá lehetősége, hogy gondolatot, formát és érzést teremtsen. A lélek téren és időn kívüli, más szóval: örök életű, vagyis halhatatlan.

A mennyei síkon minden ragyogó Fény (nem véletlenül mondják a papok a ravatalon fekvő holttest jelenlétében, hogy „az örök világosság fényeskedjék neki”), de az Árnyék mindig ott van a Fény kíséretében. Persze az árnyék is fény, csak kevesebb vagy töretlen. Egymást tökéletesen kiegészítik, az egyik tükrében értelmezhető a másik, és ez egyben a képalkotás elengedhetetlen feltétele is.

A mennyei világot átítatja egy hullámsáv, amit a hinduk és a buddhisták Akasha-krónikának neveznek. Nem véletlen tehát, hogy a keresztény vallásban helyet kapott egy olyan elképzelés, miszerint a mennyben minden feljegyzésre kerül.

Nos, ez valóban így van. Az Akasha-krónikába a különféle fénylények tudatállapotának minden változása „beíródik”. Itt lelhető fel az igazi, torzításoktól mentes történelem, minden gondolat és minden esemény valós képe. Az Akasha-krónika holografikusan kódolt. Az információ elvileg mindenkinek rendelkezésére áll, és az „Univerzum könyvtárának könyveit” el lehet olvasni. Igaz viszont, hogy ez többévi tanulást, irányítást és gyakorlatot igényel.

Őseink prófétáknak nevezték azokat, akik rendelkeztek az Akasha-ban való olvasás képességével. Jelen korban talán Rudolf Steiner és Lewi H. Dowling a legismertebbek, akik az Univerzum élő könyvtárában olvasni tudtak, de komoly figyelmet érdemel e tekintetben Emanuel

Swedenborg is, akinek munkásságával e könyvben egy egész fejezet foglalkozik.

Az emberi lélek tudatában van tehát saját létének, és kezdetben az Atya energiájának parányi részével rendelkezik. Természetesen szabad akarata is van, de azzal még nincs tisztában, hogy a rendelkezésére álló erőt mire használhatja.

A fejlődéséhez szükséges az ellenállás. Ellenállás nélkül nem értheti meg a rendelkezésére álló erőt. így a Teremtő létrehoz egy alacsonyabb energiaszinttel rendelkező szférát, amit általában mentális szintnek neveznek. Isten akarata szerint a kerubok, szeráfok, angyalok és emberek uralkodnak mindazon teremtmények fölött, akiknek tudatszintje alacsonyabb, tehát állatok, növények, élő egysejtűek és ásványok fölött.

A sűrűbb környezetbe „ültetett” lélek, vagy „isteni mag” növekedésnek, fejlődésnek indul. Új környezete lehetővé teszi illatok, ízek, egyéb gondolatformák valamint a szeretet kifejezését. Mindazok a gondolatok és érzések, vágyak és emlékek, amiket a lélek fejlődése során magában felépít, a lélek mentális és érzelmi töltését alkotják, és a lélek ily módon fokozatosan teljesen egyéni formát ölt. Ez a mentális és érzelmi töltet az, amit szellemnek nevezünk, és amivel magunkat azonosítani szoktuk.

Rendkívül fontos az angyalok szerepe, mivel a „test”, azaz a belső tartalomnak és fejlődési szintnek megfelelő külső forma, az ő segítségükkel jön létre. Az azonnal megjelenő kivetített gondolatok és a megjelenést követő érzések és élmények közötti kölcsönhatás nagyszerű fejlődési lehetőséget biztosít a lélek számára. A lélek fejleszteni kezdi isteni tulajdonságait, és ez fokozatosan tudatosodik is benne. A kifejlesztett tulajdonságok a lélek mennyei testének természetes részét alkotják. Ugyanakkor felbukkan az illúzió, miszerint érzések és gondolatok „egymás után” következnek, ami a mentális síkon az idő fogalmának viszonylag körvo-

nalazatlan megjelenéséhez vezet. Ezzel a kiindulóponttal már fogalmazhatunk úgy, hogy a lélek - fejlődés céljából -eonokat tölt a mentális szférában. Einstein felismerése tehát, miszerint a tér és az idő mentális építmények, megfelel az ezoterikus tanítások ide vonatkozó részének.

És itt kezdődik az, amit a vallásos tanítások az ember bukásának neveznek...

Az isteni szikrák, a létüknek tudatában lévő lelkek másodlagos léttudatot alakítanak ki maguknak.

Ez a másodlagos léttudat az ego. A lélek ugyan továbbra is tisztában van eredetével, de a rendelkezésére álló kreatív erőt mind önállóbban akarja használni. A teremtés extázisában megfélelkezik arról, hogy létének feltétele és energiájának forrása a Fény. Gondoltait más irányba tereli, elmélyül a teremtett és kivetített gondolati képek szemlélésében, nem gondolva a következményekre...

A folyamatos Isten-tudat rövid időszakokra megszakad. Ennek az első komoly következménye az, hogy az állandó energiaellátás akadozóvá, vagy kissé rendszertelenné válik, ami az energiaszint, vagy rezgésszám csökkenéséhez vezet. Ez érinti a mentális test egy részét, valamint kihat a mentálisan kivetített alacsonyabb szintű gondolatokra, tehát a mentális síkon létező állatokra, növényekre és ásványokra.

A csökkenő energiaszint fokozatosan a mentális síkot is három - most már jól meghatározott - szférára osztja.

1. A legmagasabb rezgésszámú szintet „felső mentális” szférának nevezik, ami valójában egy virtuális, meditatív állapot. A felső mentális szférára behangolódott léleknek lehetősége nyílik arra, hogy saját isteni lényegét felismerje.

2. A középső mentális szféra az intuíció erőtere, ami lehetővé teszi a zene és művészet általi önkifejezést. Ebben a szférában kifejezetten nagy jelentősége van a szeretetnek.

3. Az „alsó mentális” szférára már az ego tevékenysége a jellemző. Briliáns, de érzelmektől mentes intellektuális gondolatok szférája ez, ahonnan az Istentől való időleges elszakadások következtében hiányzik a szeretet. (Már ezen a ponton is párhuzamot lehet vonni az alsó mentális szférára behangolódott lelkek, valamint egyes földi tudósok között, akik kizárólag önmagukra, vagy hírnevükre gondolnak, miközben olyan tudományos eredményekre törekednek, amik az emberiségnek csak bajt és szenvedést okozhatnak. Első sorban a fegyverfejlesztő tudósokra gondolok, akik ideggázok és biológiai fegyverek veszélyesebbnél veszélyesebb változatait hozzák létre, holott nagyon is tisztában vannak azzal, hogy ezek milyen pusztításra képesek. De hát mit lehet elvárni onnan, ahol nincs szeretet?)

A mentális szférákhoz visszatérve, a lélek saját környezeteként fogja fel azt, amit teremt, és amire be van hangolódva. Egy bizonyos szféra nem más, mint egy közösen létrehozott „kép”, egy bizonyos „valóság”, amit a megközelítőleg azonos lelki fejlődési szinten lévő lények hoznak létre.

(Ilyen szempontból nézve az anyagi világ is egy közösen kivetített „valóság”, aminek vannak ugyan közös vonásai, mégis két ember, akik számára pontosan ugyanolyan lenne, és ugyanazt jelentené.)

A mentális szférától az anyagi világig azonban még nagyon hosszú az út. Az ego működésének hatására az emberi lélek mind nagyobb extázisba esik, amint fokozatosan felismeri, hogy képes a teremtésre. Már nem a Fénnyel azonosítja magát, hanem a szellemmel, saját gondolatainak és érzelmeinek egyéni gyűjteményével. És tudatszintje ehhez mérten tovább csökken...

Olyan folyamat ez, amit a kábítószer fogyasztó társainknál figyelhetünk meg, akik napról napra betegebbek, mégis szentül meg vannak győződve arról, hogy bármikor abbahagyhatják. ..

A folyamat során a mentális test egy része - figyelem, csak egy része! - még alacsonyabb rezgésszámra süllyed. Ezen alacsonyabb szintek „ruhaként” jelentkeznek, amik eltakarják a lélek eredeti fényét és szépségét. A három mennyei és a három mentális szféra tükörképeként - habár ez a tükörkép egyre torzabbá válik - kialakul három úgy nevezett „felső asztrális” és három „alsó asztrális” szféra. Azok az emberek, akik a szellemi köntösükkel azonosítják magukat, viszonylag durva érzéseket és vágyakat fejlesztenek ki magukban. Ennek következtében létre jön egy felső asztrális test, ami önzetlenebb gondolatokat és érzelmeket jelképez, és egy alsó asztrális test, ami az anyai vágyak rabja.

Végül az isteni szikra eléri azt a szintet, amit mi anyagi világként ismerünk. Ugyanakkor határozottan különválnak a férfias és nőies tulajdonságok, ami aztán megnyilvánul a nemek kialakulásában.

A környezet, azaz pontosabban, a kivetített környezet egy része engedelmeskedik a gondolat erejének. Az állatok, növények és ásványok idomulnak a tudatban létrejött változásokhoz. A Föld felszíne is engedelmeskedik a gondolat erejének. Figyelemre méltó jelenség, hogy csak a felszínről van szó, a föld mélyebb rétegeiből még mindig valamivel magasabb rezgésszámú láva tör a felszínre.

A legalacsonyabb asztrális szféra rezgésszáma oly közel áll a fizikai világ energiaszintjéhez, hogy a beavatottak a kettő között nem is tesznek különbséget.

Megkísérélhető a szférák grafikus ábrázolása, de figyelembe kell venni, hogy némiképp torz képet kapunk, mivel a szférák úgy átitatják egymást, mint egy szivacs labdát a víz. A különbség tehát nem térbeli vagy időbeli, hanem energiaszint- és frekvenciabeli. (14. ábra)

Az általunk ismert fizikai világ ily módon csupán a legalacsonyabb asztrális szféra egy része. Az asztrofizikusok különben hasonló következtetésre jutottak, hiszen egyre

gyakrabban hangoztatott nézet, miszerint az Univerzum energiájának/anyagának 95%-a számunkra láthatatlan.

Az eredetileg Hét Sugár minden szférát átitat, és a fizikai világban is megnyilvánul. Talán így már nem olyan különös, hogy a zenében hét alaphang, a szivárványban hét szín, és a Mengyelejev-féle táblázatban hét periódus van. Ha jól meggondoljuk, még az ízek is hét csoportra oszthatók: csípős, keserű, fanyar, sós, savanyú, édes és mentolos.

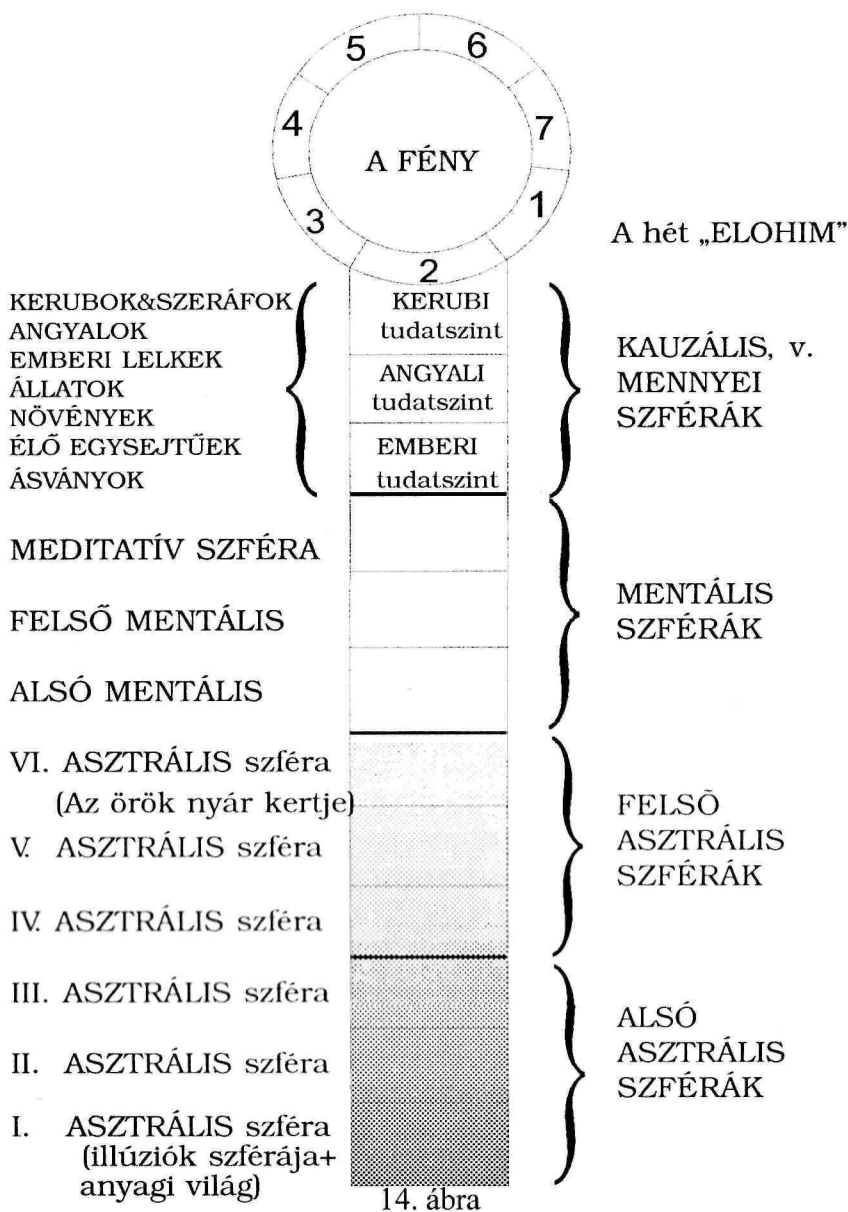
A tudatunk mélyén rejlő információ, vagy emlék lehet annak a háttérében is, hogy a naptári hét pontosan hét napból áll, valamint az, hogy a teremtés hét nap, azaz hét Nap, vagy hét Sugár, vagy hét Fényforrás „alatt” történt...

A földi világban élő emberek többsége elveszítette az Istennel való tudatos kapcsolatot, de az isteni szikra, isteni örökségünk, a Fény, továbbra is mindannyiunkban ott világít.

A probléma csak az, hogy oly sűrű anyagi és asztrális ruhába öltöztettük, hogy fénye ezeken alig-alig képes áthatolni.

Az anyagi világ alacsony energiái alaposan igénybe veszik a fizikai testet. Az isteni fény, létünk lényege és energiája, csak „sűrű felhőkön áthatolva” érheti el testünk sejtjeit. Ennek köszönhető, hogy a testnek külső energiára, azaz táplálékra van szüksége. A helyzetet tovább ronthatják a kiegyensúlyozatlan érzelmek és gondolatok, hiszen ezek irányítják a test fejlődését, egészségét és harmóniáját. A gondolataink és érzéseink szintjén fellépő zavar tehát annyit jelent, mint részben tönkre tenni a fizikai test irányító és ellenőrző egységét, ami természetes módon vezet a test megbetegedéséhez.

Eredetileg tehát lényegesen magasabb szférákhoz, magasabb világokhoz tartozunk, és csak ezért kerültünk ilyen nehéz körülmények közé, mert elveszítettük az egységtudatunkat.

Emanuel Swedenborg (1688, Stockholm - 1772, London), korának elismert polihisztor, XII. Károly hadmérnöke és királyi szenátor volt. Belső látása, álmai és víziói lehetővé tették számára a lelki világok hosszas és részletes megfigyelését, sőt, az említett világok lakóival való kommunikáció ajándékát is megkapta. Ő így ír az ember anyagba süllyedéséről:

„115. A menny által megtanítottam, hogy a földünkön lévő legrégebbi egyházhoz tartozó emberek, akik mennyei emberek valónak, a megfelelésből gondolkodtak, és hogy a világ természeti dolgai, amelyek szemük előtt voltak, nekik az ilyen gondolkozásra csak eszközül szolgáltak, és hogy azok, mivel ilyenek voltak, az angyalokkal társulva valónak, és velük beszéltek, és így általuk a menny a földdel összekötött. Azért neveztetett az az idő az emberiség aranykorának, amelyről a régi írók azt írták, hogy a mennyben lakók az emberekkel együtt laktak, és velük, mint barátaikkal, összekötetésben álltak. Azután az idő után azonban olyanok jöttek, akik nem magából a megfelelésből, hanem a megfelelés ismeretéből gondolkodtak, de még akkor megvolt a mennynek az emberekkel való összekötése, de korántsem olyan bensőséges. Ez az az idő, amelyet ezüstkorszaknak nevezünk. Ezután olyanok jöttek, akik ugyan a megfeleléseket ismerték, azonban ennek ismeretéből nem gondolkodtak, és pedig azért nem, mert ők a természeti jóban voltak, s nem úgy, mint az előbbiek, a szellemiben. Ezek kora rézkorszaknak nevezetik. Ezeknek ideje után az ember folyton külsőbbé vált és utoljára anyagivá, és ugyanekkor a megfelelések tudománya és ezzel együtt a menny és az ehhez tartozó dolgok ismerete is elveszett. Hogy ezek a korszakok az aranyról, az ezüstről és rézről neveztettek, az szintén a megfelelésből ered, mert az arany, a megfelelés szerint, a mennyiejót jelenti, amelyben a legrégebbi egyház emberei valónak. Az ezüst a szellemi jót, amelyben a

régiek azok után voltak, és a réz a természeti jót, amelyben a következő utódok valónak; a vas azonban, amely szerint az utolsó korszakot nevezték, a jó nélküli, rideg igazat jelenti. "(Emanuel Swedenborg: Menny és Pokol, Kállai Könyvkiadó, Debrecen, 1993)

Kérdés, hogy csúszhatunk-e lejjebb? Kerülhetünk e még távolabb Istentől? Valószínűleg nem. Az ezoterikus tudás szerint elértük a verem alját. Nincs már hova süllyednie annak a léleknek, aki az Istennel való tudatos kapcsolatot megszakította, és csak az anyag és az anyagiak iránt érdeklődik. Tulajdonképpen vigasztaló megállapítás ez, hiszen innen az út már csak felfelé vezethet.

Ha már összegyűjtöttük kellemes és fájdalmas tapasztalatainkat, ismét felvehetjük a kapcsolatot az élet forrásával.

Ez a forrás pedig bennünk van.

A legtöbbben már ezt az utat járják. A lelakiség iránti újonnan felébredt érdeklődés, valamint - közvetve - az egyre magasabb átlagéletkor is ezt jelzi. Tudomásom szerint léteznek tanulmányok, amik azt mutatják, hogy a rendszeresen imádkozók és rendszeres templomba járók egészségi állapota általában jobb, mint azoké, akik „istentelenül” élnek. Számomra logikusnak tűnik. Ha gondolatainkat rendszeresen mesterek, angyalok, kerubok, szeráfok és Isten felé irányítjuk, az energiaellátásnak a fizikai testben is javulnia kell. Ha mindezekről nem veszünk tudomást, és gondolatainkat kizárólag az alacsonyabb tudatszinten létező megnyilvánulások, tehát állatok, növények, és anyagok/anyagiak kötik le, az egységes egészből alkotott elképzelésünk beszűkül, és az eredmény nyilvánvaló.

Saját akaratunkból kerültünk a fizikai világba, és ugyanaz a szabad akarat teszi lehetővé, hogy a kiutat, a visszafelé vezető utat keressük, és megtaláljuk.

Vajon nem ezt próbálta Jézus elmagyarázni nekünk?

„Senki sem ment föl a mennybe, csak aki alászállt a mennyből: az Emberfia (aki a mennyben van).” (János, 3:13)

Miközben fizikai testünkben élünk, asztrális, mentális és mennyei testünk is él és létezik, és pontosan ez az, ami lehetővé teszi számunkra, hogy valamelyik testre behangolódva a magasabb világokkal tudatos kapcsolatba lépjünk. Ezt - bármilyen különösen hangzik is - mindennap meg tesszük. Azaz inkább minden éjszaka...

Az álom az a megváltozott tudatállapot, ami ezt lehetővé teszi. A fizikai világban való tartózkodás hatalmas erőfeszítés a lélek számára. Nem is bírja tovább, mint néhány óráig, legjobb esetben néhány napig egyhuzamban.

Muszáj aludnunk!

Olyanok vagyunk, mint az oxigénpalack nélküli bűvár, és az alvás olyan, mintha feljönnénk a víz színére levegőért. A mély, álom nélküli alvás idején mentális testünkben tartózkodunk, és ez az, ami lehetőséget ad a Központi Forrás energiájával való feltöltődésre. Az alvásnak erre a szakaszára általában nem emlékszünk.

Álmaink már az asztrális világban való tartózkodás emlékei, de a fizikai test durva rezgései az ébredés pillanatában törlik asztrális emlékeink túlnyomó többségét.

A mennyei világok felé vezető úton egyetlen biztos iránytűre számíthatunk: a szívünkben lévő Fényre, az isteni szikrára.

Ezzel a Fénnyel hatalmas és mindent elsöprő érzés formájában kerülünk kapcsolatba.

Ezt az érzést nevezzük Szeretetnek.

Fény = Szeretet.

Míg a fizika szempontjából vizsgált világban a kulcsszó a rezonancia, az emberi értékek világában ez a kulcsszó: a Szeretet.

Mindent egybevéve a Fény által teremtetett és irányított gondolatvilágban élünk, és ezt a Fényt Szerettként érzékeljük. A Nap, a földi világ fényforrása csupán az isteni Fény „helytartója”. A földi élet a napfénytől függ. A Nap és az egész anyagi világ viszont a Lelki Nap függvénye. Az ókori Egyiptom lakói pontosan tudták, milyen fontos a fény, de nem a Napot imádták. A nép persze így gondolta, de a beavatott papok és fáraók tisztában voltak a magasabb világok és a Lelki Nap létével, és a Napot csak a Lelki Nap szimbólumának tekintették. Ez a tudás az évezredek során elhalványult, de újult erővel bukkant fel Achnaton fáraó idejében.

Arthur Weigall történész részletekbe menő pontossággal tudósít bennünket „*The Life and Times of Achnaton*” (Achnaton fáraó élete és kora) c. könyvében az utolsó egyiptomi kísérletről, ami egy olyan vallás helyreállításának érdekében történt, ami részleteiben is hasonló a keresztény tanításokhoz.

Történt mindez 1370 évvel Jézus születése előtt...

A belső, isteni Fény minden szférában világít, minden lényben és minden anyagban jelen van. Ez az - a tudományos kutatás által mindeddig nem felismert - energiaforrás, ami az egész Világegyetemet állandó mozgásban tartja, még akkor is, ha számunkra időnként láthatatlan marad.

Talán mégsem olyan különös ez.

Természetes állapotában a fizikai világban jelenlévő fény sem látható, csak ha megtörik és visszaverődik valamiről.

Vagy talán elképzelhető, hogy a milliárdnyi ragyogó csillag ellenére az Univerzumban sötét van, mégis minden égitest látható?

A sötétség illúzió!

Az Univerzum ragyogó fényárban úszik!

AZ ANGYALOK SZEREPE

- Vajon csak a földi körülmények biztosíthatnak számunkra lehetőséget a lelki fejlődéshez? Nincs ennek könnyebb útja-módja? - faggattam tovább tanítómat. - Nem lehet elkerülni azt, hogy lejjöjünk a sűrű, földi környezetbe, hogy aztán emberfeletti erőfeszítés árán jussunk vissza?

- A beavatottak szerint erre is van lehetőség. Az angyalok pontosan ezt választották. Ők nem inkarnálódnak fizikai testben. Nem helyezik egojukat Isten elébe. Mivel az Univerzummal mindig harmóniában vannak, fejlődésüket az biztosítja, hogy önként vállalják magukra testvéreik szolgálatát.

Igen... az angyalok... - gondoltam. Az *angelosz* tulajdonképpen üzenethozót jelent... mintha Isten élő adattárai lennének, akik „lefelé” továbbítják az információt... De mi a helyzet a bukott angyalokkal?

- Vannak-e olyan angyalok, akik vállalják a fizikai in-karnációt? - kérdeztem hirtelen.

- Talán el kellene oszlatni a bukott angyalok mítoszát - válaszolta tanítóm. (Már megint kitalálta, mire gondoltam!) - A bukás annyi, mint csökkentett energiaszint, alacsonyabb rezgésszám, és ez elkerülhetetlenül inkarnációhoz vezet. Körülöttünk viszont nem repkednek inkarnálódott angyalok. A Kerubok és Szeráfok, az angyalokhoz hasonlóan, megmaradtak a magasabb szférák szintjén. Régi mítoszok és a bukott angyalokról szóló vallásos tanítások azért

tartalmaznak némi igazságot. Léteznek ugyanis angyalok, akiket a Sötétség Angyalainak neveznek, de ezek is a teremtés szolgálatában állnak.

Mégis tévedés volna a Sötétség Angyalait a Gonosszal azonosítani! Lucifer azt jelenti: Fényhozó. A Sötétség Angyalai valójában ragyogó fénylények, és a rajtuk lévő sötét fátyol csak a vállalt feladataik szimbóluma. Lehet, hogy meg fogsz lepődni, de a Sötétség Angyalai és a Fény Angyalai között állandó, harmonikus együttműködés van.

- Miben áll ez az együttműködés? Valójában mit csinálnak?

- Az angyalok feladata - többek között - a formateremtés. A forma megfelel annak a szellemi tartalomnak, amit a földi ember kifejlesztett magában. Ezek a tulajdonságok, ez a szellemi tartalom állandóan változik. Ennek következménye az, hogy a régi forma már nem felel meg az új tartalomnak. A Sötétség Angyalai segítenek nekünk lerombolni a régi formákat, hogy az új lehetőségét előkészíthessük. Egy régi forma egy földi, régi házhoz hasonlítható, ami már nem elégíti ki tulajdonosának igényeit. A tulajdonos új házat szeretne építeni, de csak ez az egy telke van. Így hát, mielőtt újat építhetne, le kell bontania a régit. A munkások, akik a régit bontják, lehet, nem ugyanazok, akik az újat fogják felépíteni, de ez nem jelenti azt, hogy a bontással foglalkozó munkások rosszak! Az evolúció hátterében is angyalok húzódnak meg. Igaz, néha az ember is beavatkozik, amit jelen időkben első sorban a plasztikai műtétek és a génebérszet tesz lehetővé. (Ugye nem kétséges, hogy itt is a gondolat ereje irányítja a kialakuló eredményt?) Az angyalok feladatai viszont a formaépítésen túlra is kiterjednek.

- Léteznek-e őrangyalok? Vagy csak egy szép mese az egész?

- Nem mese. A beavatottak szerint, és az Akasha-krónika szerint kivétel nélkül mindegyikünknek van egy ör-

angyala. Rendkívül nehéz az a feladat, amit egy őrangyal magára vállal. Egyrészt meg kell védenie téged mindentől, ami nem tartozik a karmádhoz, vagy amit nem te választottál. Ez megfigyelhető bizonyos katasztrófák alkalmával, amikor egyesek a leghelyzetlenebb helyzetekből is sértetlenül kerülnek ki.

...Eszembe jutott a dél-amerikai dzsungel fölött lezuhant repülőgép esete... A gép 10.000 méter magasból zuhant le, és egyetlen kislány maradt életben... És mintha ez nem lenne elég, még a többnapos dzsungelbeli vándorlást is túlélte...

- Másrészt - folytatta tanítóm - lehet, ez meglepetésként fog érni... az is az őrangyal feladatai közé tartozik, hogy kíméletlenül szembeállítson téged minden olyan helyzettel, ami igenis a karmádhoz tartozik.

Ez valóban meglepő volt... Könnyebb lett volna elfogadni, hogy őrangyal nincs is...

- Fel tudnám-e venni a kapcsolatot az őrangyalommal?

- Igen, de csak meditációban, ha már eljutottál egy darabig az úton. Ha nem, akkor majd a halálod alkalmával találkozol vele. Ő az a ragyogó fénylény, aki fogad. Akinek volt már halálközeli élménye, talán többet tudna erről mesélni. Nem létezik olyan dolog, ami az őrangyalod vizsgáló tekintete előtt rejtve maradna, ő mégsem ítél el... A lehető legnagyobb szeretettel és együttérzéssel fogad...

- Szinte ijesztő, ha az ember biztosan tudja, hogy léteznek ilyen őrangyalok, akik nem hunynak szemet a tévedéseink fölött, és, hogy az őrangyalnak része van abban, hogy szembetaláljuk magunkat mindazzal, amit teremtettünk...

- Az attól függ. Lehet ez egy kellemes érzés is. Hát nem megnyugtató, hogy soha nem kell más helyett elvinned a balhét, hogy soha nem hagynak magadra, és hogy minden részletre odafigyelnek? Persze, ha úgy érzed, rejtegetniva-lód van, akkor kényelmetlenül érhet, habár őrangyalod elől

úgysem tudsz semmit sem elrejteni. Ha viszont összhangban élsz a Szeretet Törvényével, akkor kifejezetten kellemes érzés ez a „felső” támogatás. Sok minden függ attól, hogy meddig jutottál a lelki fejlődés útján...

- Minden részletre odafigyelnek? - ragadta meg érdeklődésem ez a pár szó. - Az valószínűleg lehetetlen! Létezniük kell olyan dolgoknak, amit a véletlen, vagy a szerencse határoz meg! Egy ilyen hatalmas Univerzumban - még ha gondolati építmény is - létezniük kell dolgoknak és eseményeknek, amik...

- Amik mögött nem áll egy gondolat?... Aligha. Amikor elmélyülsz majd az univerzális törvények tanulmányozásában, lassan rádöbbsz, hogy a valóságban semmi nem létezik, amit véletlennak, vagy szerencsének nevezhetnénk. Az egész Világegyetem pontosabban engedelmeskedik a törvényeknek, mint azt valaki feltételezni merné.

- Mindez a szabad akarat és a végtelen fejlődési lehetőség ellenére?

- Igen. Ezt az igazságot Jézus is megkísérelte átadni nekünk: „*Ugye két verebet adnak egy filléren? S Atyátok tudta nélkül egy sem esik le a földre. Nektek minden szál hajatok számon tartják.*” (Máté, 10:29-30)

A MESTEREK TITKAI

A feudális Japán polgárháborúinak idején a támadó hadsereg az egyik település villámgyors lerohaná-sára készült. A faluból - még a hadsereg bevonulása előtt-mindenki megfutamodott-mindenki, a Zen mester kivételével. A generális kíváncsi volt az öregre, ezért elment a templomba, hogy megnézzze magának, miféle ember ez a mester. Amikor azonban nem kapta meg azt a tiszteletet és alázatot, amihez hozzászokott, haragosan felkiáltott:

„Te bolond!” - üvöltötte, miközben kardja után nyúlt -, „hát nem érted, hogy olyan ember előtt állsz, aki keresztül döfhet úgy, hogy közben a szeme sem rebben?”

A fenyegetés nem zavarta meg a mestert.

„És te megérted-e” -jegyezte meg nyugodtan -,„hogyan olyan ember előtt állsz, akit keresztül döfhetsz úgy, hogy közben a szeme sem rebben?”

(Zen történet)

- Az őrangyalon kívül mindannyiunknak van egy mestere, vagy lelki útmutatója, aki a magasabb szférákban él. Mestered mindig melletted van, és ismer minden problémát, minden nehézséget, amivel a lelki fejlődés útján találkozol. Közelebb áll hozzád, mint a legjobb barát, a legkedvesebb szülő. Az ő feladatkörébe tartozik, hogy ihletet, segítséget, erőt és támogatást adjon a nehéz helyzetekben. Lehet, hogy néha felfogsz bizonyos képeket, vagy ötleteket, amiket a tu-

datodba vetít. Mindaddig azonban, amíg sikerül vele tudatos kapcsolatba lépned, főként úgy segíthet, hogy a szívedbe, szívcsakrádba sugároz egy kellemes, vagy esetenként kellemetlen érzést.

Ezt a mellkasod középtáján érzed.

Mindaddig, amíg cselekedeteid harmóniában vannak a Szeretet Törvényével, a szívedbe sugárzott érzés kellemes lesz. Ha vétesz a szeretet Törvénye ellen, vagy szándékosan áll elkövetni valami tisztességtelen dolgot, azonnal érezhetővé válik az a bizonyos kellemetlen érzés, amit sokan a „lelkiismeret hangjának” neveznek. A „lelkiismeret hangja” egyike legmegbízhatóbb útmutatóidnak. A mesterek és lelki tanítók minden időben ugyanazt az egyszerű igazságot tanították:

Hallgass a szívedre!

Tanulj meg hallgatni a szívedre!

- Gyakran beszélsz olyan mesterekről, akik fejlődésükben nagyon magasra jutottak. Ha valaki ilyen magasra jut, akkor angyal lesz?

- Sajnálom, hogy ki kell ábrándítsalak, de a beavatottak szerint ez nem egészen így működik. Az angyal már teremtésétől fogva más kategória. Az emberi lélek, amikor kifejlődik, mester lesz. Egy mester ugyanazt az utat járta be, amit Le jársz be most. Mielőtt valaki mesterré válik, rengetegei tapasztal, gyakran az ego csapdájába esik, földi vágyak és földi kínok gyötrik. Aztán a tudatos lelki fejlődés útjára lép. Aki ezt szeretné, annak be kell látnia, hogy a csodát nem kívülről kell várni, hanem önmagában kell azt létrehozni. Nem a vízenjárás, a levitáció, vagy a vihar elcsendesítése a cél. Ezek a képességek csak a belső, kifejlesztett tulajdonságok külső megnyilvánulásai, szimbólumai. A víz például az érzelmek szimbóluma, amin meg kell tanulnod uralkodni.

- És a levitáció? Valóban létezik?

- Ha valaki nyitott, és a magasabb világokra hangolódik be, akkor mágnesként vonzza őt a Fény. Ez egyúttal azt jelenti, hogy a test minden atomja magasabb frekvencián kezd rezegni, aminek következményeként az ember már nincs rezonanciában a Földdel. Így a gravitációs erő csökken. Vannak különleges erők, amiket a mesterek uralnak, de ezeknek az erőknek a kifejlesztése nem válhat a lelki fejlődés céljává. Az zsákutca volna.

- Mikor válik valaki mesterré? Van erre vonatkozólag valami szabály?

- Az első beavatás még messze van a mesteri fokozattól. A beavatás annyi, mint rövid időre elérni egy magasabb tudatszintet. Ez egy élmény, ami sok belső munka és a szívedben lévő Krisztus-fény segítségével érhető el. Ismétlem, nem elméleti tudásról van szó, hanem egy élményről, ami megingathatatlan belső bizonyosságot ad. Ezután több beavatási fokozat is következik. Az igazi szabadság viszont akkor kezdődik, amikor sikerül valakinek elhagynia az asztrális világot, és belépnie a mentálisba. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy az asztrális test „meghal” és elég. Ha mindezt „alulról” nézzük, akkor ez a második halál. Ha „felülről”, akkor a lélek újjászületéséről beszélhetünk. Amikor valaki idáig eljutott, akkor mesternek nevezik. A mesterek fényttestben élnek, a kauzális szinten. Tudatában vannak az élet egységének, de nem felejtik el azokat a nehézségeket, amikkel a hazafelé vezető úton lévő testvéreik birkóznak. A Fehér Testvériség a kauzális szinten élő mesterek csoportja, akik szünet nélkül irányítják és segítik lépteinket. Leghatalmasabb eszközük a testvéri szeretetnek alávetett és minden önzés nélkül használt gondolat ereje. Ezt nevezik Fehér Mágiának. Hatalmas erő ez, és ez az az erő, amit pl. egy rózsakeresztes páholyban bizonyos fokig megtanulhatsz használni. Ez volt az az erő, az a titok, amitől a középkori pápák és királyok rettegtek, ezt akarták min-

den áron megkaparintani, anélkül hogy a vele járó felelősségnek tudatában lettek volna...

- Mi történik, ha valaki ilyen messzire jutott a fejlődésben? Ha jól értettem, akkor egy mesternek már nem kell inkarnálnia, és visszatérnie a fizikai létbe...

- Valóban így van. Ha valaki idáig jutott, annak nem kell visszatérnie az asztrális világba, vagy annak legalacsonyabb szintjére, a fizikai életbe. A mesterek mégis megteszik. Szabad akaratból, testvéri szeretetből teszik, egyetlen céljuk, hogy földi testvéreiknek segítséget nyújthassanak. Ilyen feladatott vállalt Jézus mester is, utolsó földi inkarnáció-jában. Az Akasha-krónika híven beszámol életének történetéről, lelki fejlődésének különböző szakaszairól. Az Akasha-krónika szerint Jézus többször inkarnálódott a Földön. Élt itt, mint Amilius, Atlantisz királya. Később, Ábrahám idejében ő volt Melkisédek. Énok is ő volt, aki nem ismerte a fizikai test halálát. Végül elérte azt a szintet, amikor a Szeretet, a Bölcsesség és az Erő oly határozottan nyilvánult meg benne, hogy egész lénye az élet Forrásával, a Fénnyel azonosította magát.

Krisztus - mint név - ugyanakkor a földi inkarnáció alatt elérhető legmagasabb beavatási fokozatot is jelzi. Hasonló Krisztus-alakot tisztelhetek a dél-amerikai indiánok Quetzalcoatli személyében.

Jézus élete nem más, mint szimbólumokba rejtett tanítás.

- Istállóban születik, azaz a Fény és a Szeretet átalakító ereje ott nyilvánul meg, ahol az emberek ösztönszerűen, szinte állati egyszerűségben élnek.

- A tizenkét szférának megfelelően tizenkét tanítványt választ, akik közül leginkább Júdás kötődik az anyaghoz, és János a legfejlettebb.

- Jézus szabad akaratból vállalta magára a feladatot, annak ellenére, hogy kimenetelével mindvégig tisztában volt.

„Azért szeret az Atya, mert odaadom az életemet, hogy majd újra visszavegyem. Nem veszi el tőlem senki, magam adom oda, mert van rá hatalmam, hogy odaadjam, és van rá hatalmam, hogy visszavegyem. Ezt a parancsot kaptam az Atyától” (János, 10:17-18)

- Jézus kitartóan követi életének tervét, tanít és gyógyít, az ego - szimbolikus nevén a Sátán - kísértése ellenére.

Egyik előző életében, Énokként a fizikai test rezgésszámát emelte fel, hogy elhagyhassa a Földet.

Ez alkalommal még tovább ment.

- Megmutatta, hogy egy mester minden körülmények között ura az anyagnak, és, ha akarja, a saját halott testét is fel tudja támasztani. (Igaz, nem magával kezdte, hiszen Lázáron már előzőleg bemutatta. Lewi H. Dowling könyvében érdekes részleteket találunk arról, hogy miért is kell három napig várni a feltámasztással a test halálának beállta után.)

- Amikor visszatér, hogy bizonyosságot tegyen a halál utáni életről, magasabb rezgésszámú testben jön, hiszen kétszer is zárt ajtókon keresztül jön be tanítványaihoz, és közöttük materializálódik.

Amikor beesteledett, még a hét első napján megjelent Jézus a tanítványoknak, ott, ahol együtt voltak, bár a zsidóktól való félelmükben bezárták az ajtót. Belépett, megállt középen és köszöntötte őket: „Békesség nektek!” (János, 20:19)

Nyolc nap múlva ismét együtt voltak a tanítványok, s Tamás is ott volt velük. Ekkor újra megjelent Jézus, bár az ajtó zárva volt. Belépett, megállt középen, és köszöntötte őket: „Békesség nektek!” (János, 20:26)

Természetesen a keresztre feszítés előtt is képes volt arra, hogy fizikai testének rezgésszámát felemelje. János evangéliumában olvashatjuk: *„Erre követ ragadtak, s meg akarták kövezni, de Jézus eltűnt előlük, és elhagyta a templomot.” (János, 8:59)*

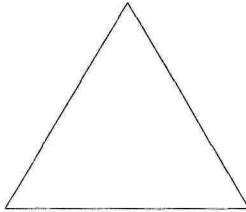
White Eagle könyvében (The living Word of St. John) a következő erre vonatkozó rész olvasható:

„ Tudjuk, hogy a Himaláján és az Andokon élő bölcsek képesek megjelenni és eltűnni, amikor ez céljaikat szolgálja. Azért van ez, mert a Mesterek értik a módját annak, hogyan kell felgyorsítani testük atomjainak rezgésszámát úgy, hogy az emberi szem által érzékelhető sávon kívül kerüljenek. Jézus is ezt tette. A tömeg számára láthatatlanná vált, eltűnt, és elhagyta a templomot"

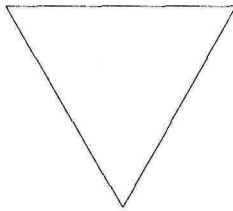
Jézus számára a kozmikus Krisztus által az Univerzum minden lehetősége nyitott volt. Ezekből földi körülmények között viszonylag keveset mutathatott, de példájával, cselekedetei és tanításai által nagyobb befolyást gyakorolt az emberiségre, mint bárki más. A történelemkutatók szerint tette ezt mindössze három év alatt. Felkészüléséről, megpróbáltatásairól és beavatásairól a Biblia sajnos nem tesz említést, de ne gondoljuk, hogy mindez nyomtalanul eltűnt. Az Univerzumban végbemenő minden változás torzításmentesen jegyződik fel abban a hullámsávban, amit az „Élet Könyvének", Akasha-krónikának, vagy a „Beszélő Fény Krónikájának" neveznek a különböző iskolák. Innen megfelelő behangolódással bármi bármikor lehívható. Jézus élete és tanításai sokkal részletesebben és torzítás mentesen tárulnak elénk Levi H. Dowling: *„The Aquarian Gospel Of Jesus The Christ"* c. művében. Levi negyvenévi meditáció eredményeként hangolódott be az Akasha-krónikára. A könyvet először az Egyesült Államokban adták ki 1907-ben.

A krisztusi tökéletesség nem csak Jézus számára volt fenntartva. Ez minden emberi élet célja és valós lehetősége, az oda vezető út pedig a szeretetteljes, önként vállalt szolgálat útja. Sok földi élet és széleskörű tapasztalatok megszerzése után mindannyian elérjük majd a mesteri fokozatot. A mester tulajdonságainak a szimbó-

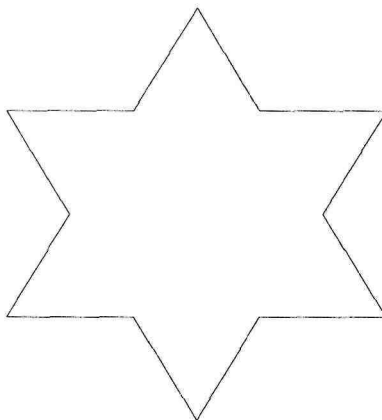
luma a belső elválasztó vonalak nélküli hatágú csillag, ami két háromszögből tevődik össze.

A csúcsával felfelé mutató egyenlő oldalú háromszög - a szimbólum egyik alkotó eleme -jelképezi a belső fényt, a minden emberi szívben jelen lévő Krisztust. Ez a fény erősödik amint a lélek felfelé tör, és erőfeszítést tesz azért, hogy saját valódi lényegét megismerje.

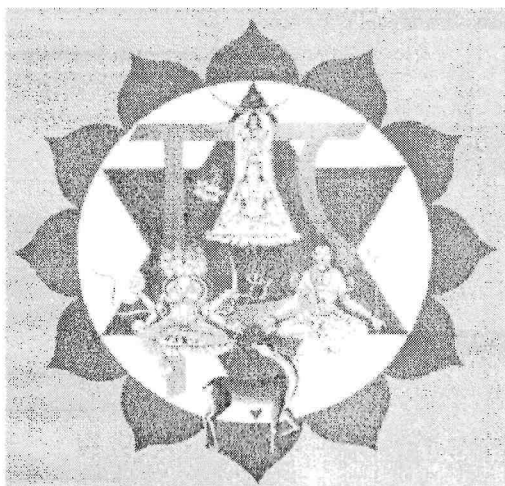
A csúcsával lefelé mutató háromszög jelképezi Isten Fényét, az igazi Felsőbbrendű Én fényét, amint mennyei magasságból bevilágítja az anyagi életet és a hétköznapi emberi lét minden aspektusát. Amint a hétköznapi ember erőfeszítést tesz a felemelkedésre, mágikus és spontán módon feltöltődik a krisztusi gyógyító erővel és mindazokkal a gyönyörű tulajdonságokkal, melyeket inkarnációk hosszú során át épített be valódi lényébe, mennyei testébe.

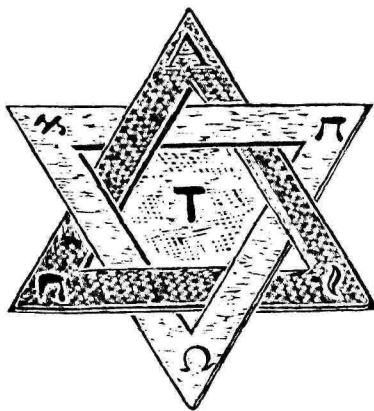
Amikor ez a két aspektus tökéletesen egymásra tevődik, megszületik a felosztások nélküli, belső határok nélküli csillag, a mesteriélek jelképe. A mindennapi emberi élet teljes átalakulását és megvilágosodását jelzi, a tökéletesség, egészség és boldogság állapotát. Ebből adódik az a képességünk, hogy saját életünket egészségessé tegyük és mások számára, sőt, az egész bolygó számára gyógyító eszközökké váljunk.

A mesteriélek minden körülmények között megőrzi nyugalmát, nem veszíti el türelmét, és isteni örökségének mindvégig tudatában van. Nem ismer félelmet. Tudja, hogy az egész Univerzumban semmi sincs, ami árthatna neki. Igénytelen, egyszerű és segítőkész, minden életet értékel és tiszteletben tart. Soha nem kérkedik azzal, amit elért, ezért leghamarabb cselekedeteiről ismerhető fel.

A hatágú csillag szimbólumát a Föld több népének is átadták. A legtöbben sajnos nem értették meg a szimbólum lényegét és erejét.

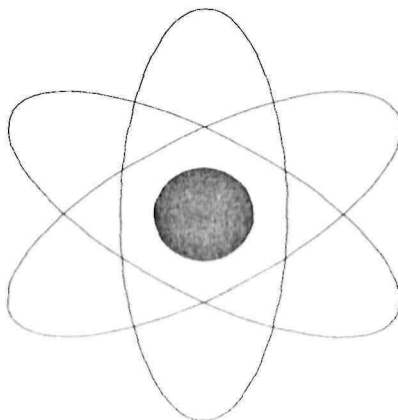
Indiában a hatágú csillaggal a szív-csakrát jelölték.

Salamon pecsétje, az Univerzum ősi szimbóluma, az Alfától az Omegáig.

*A sheriff csillag az
Amerikai Egyesült Államokban.*

*Az atom és az atomenergia
jelenkori szimbóluma*

Amikor tanítóm azt mondta, hogy a sheriff-csillag is ilyen szimbólum, nem akartam hinni neki. Különösen azért nem, mert arra gondoltam, hogy sheriff-csillagból többféle is létezik, van ötágú és hétágú is. Tanítóm azt mondta, hogy az amerikai sheriff-hivatal a Fehér Testvériség sugallatára alakították meg, azzal a céllal, hogy az új világban lehessen némi rendet tartani.

Később a kezembe került egy könyv, ami újra összetörte a véletlenek létéhez fűződő reményeimet.

Az új nemzet születésénél, amikor az Egyesült Államok megszakította a kapcsolatot Angliával, és kikiáltotta függetlenségét, a Függetlenségi nyilatkozat 56 aláírója közül 53 a Szabadkőműves páholy tagja volt. A Szabadkőműves páholy pedig egyike azon rendeknek, ahol az időtlen bölcsességet és az ezoterikus tudást őrzik. Így hát az sem csoda, hogy az egydolláros bankjegyen ott található a piramis csúcsán lévő „harmadik szem”, a belső látás szimbóluma. (Bistey Zs.: A diadalmas út, Arkánum Szellemi Iskola Kiadó, 1993)

A mesteri szint elérése felé vezető út hosszú, és nem mindig egyenes. Talán ezek után már tisztább képet kapunk arról, hogy miért is vagyunk annyira különbözők, annak ellenére, hogy potenciálisan mindannyian ugyanolyan lehetőségekkel és képességekkel rendelkezünk. A lelki fejlődés és tudatosodás különböző fokozatain álló emberek között könnyen találhatunk gyermekes butaságokkal foglalkozó meglelt korú felnőtteket, de olyan lelkeket is, akik már gyermekkorukban valósággal sugározzák magukból az érettség, tapasztaltság, kiegyensúlyozottság és belső magas erkölcsi értékrend fényét.

A fizikai testben elért életkor nem áll összefüggésben az egyén lelki fejlődésének szintjével.

Az emberiség fejlődése ugyanazt a mintát követi, mint az egyéni fejlődés. A belégzés és kilégzés, a felvirágzás és összeomlás ciklikus ismétlődése ebben az esetben is érvényes,

de minden virágzási ciklus a korábbinál magasabbra emeli az emberiség tudatszintjét, a rákövetkező összeomlás pedig kisebb mértékű lesz az előzőnél.

Fokozatosan visszatalálunk az ősi bölcsességhez, és a szeretetnek alárendelt technológia segítségével a Földön valódi aranykorszakot teremthetünk. Az Univerzum kapui kitárulnak előttünk, felvehetjük a kapcsolatot más bolygókon élő testvéreinkkel, és végre az Univerzum teljes értékű polgáraivá válhatunk...

Hogy mindez valósággá válik-e, vagy egyelőre túlzottan optimista jövőkép marad, azért egyenként és együtt mindannyian felelősek vagyunk.

SAJÁT KÉPÉRE ÉS HASONLATOSSÁGÁRA

*„Senki sem ment föl a mennybe, csak aki alászállt a mennyből:
az Emberfia (aki a mennyben van).”*

(János 3: 1-13)(Kiemelés a szerzőtől.)

Az Univerzum és egyben önmagunk megismerésének talán legdöbbenetesebb részéhez érkezünk, amikor Emanuel Swedenborg Menny és Pokol című művében feltárja számunkra mindazt, amit a magasabb szférákból megismerhetett. A kétszázötven évvel ezelőtt élt polihisztor mindvégig tudós emberhez méltó, elragadtatás nélküli, világos stílusban hozta a világ tudomására, amit a halál utáni létről megtudott. Az alábbi idézet olyan felismerést tartalmaz, ami - azt hiszem, bátran állíthatom -, a mennyel és az Istennel kapcsolatos minden korábbi elképzelésünket felülmúlja:

„Az egész menny együttvéve egy embert ábrázol.

59. Hogy a menny egész kiterjedésében egy embert ábrázol, az még a világban ismeretlen titok, de a mennyben teljesen ismert dolog. Ennek külön-külön és egyenkénti megismerése az abban élő angyalok értelmének legfőbb feladata, mert ettől sok függ, mivel nélkül, mint közös alap nélkül, szellemük képzetében a menny érthetően és világosan be nem hatolhatna. Mivel tudják, hogy minden menny társaságaikkal együtt egy embert ábrázol, ezért ők a mennyet a legnagyobb és isteni embernek nevezik. Isteninek azért, mert az Úr Istenije alkotja a mennyet.

60. Hogy a mennyei és a szellemi dolgok ebben az alakban és ebben a képben vannak elrendezve és egybekötve, azt azok, akiknek a szellemi és mennyei dolgokról helyes felfogásuk nincsen, meg nem érthetik. Az ilyenek ugyanis azt hiszik, hogy a mulandó és anyagi dolgok, amelyek az ember külsőjét alkotják, képezik azt, és hogy azok nélkül az ember nem ember. De tudniuk kell, hogy az ember nem azok által ember, hanem azáltal, hogy az igazat megérteni és a jót akarni tudja. Ez az a szellemi és mennyei tulajdonság, amely az embert alkotja. Az ember is tudja, hogy bármelyik ember olyan, mint az értelme és az akarata. Továbbá azt is tudhatja, hogy mulandó teste azért alkottatott, hogy ezeknek a világban szolgáljon, és a természet legalsó körében hasonlóképpen használjon. Ezért aztán a test önmagától semmit sem cselekszik, hanem teljes odaadással az ész és az akarat serkentése által hajtatik, úgyannyira, hogy amit az ember csak gondol, nyelvével és szájával beszél, és mindaz amit akar, szintén testével és tagjaival végezi, azért az ész és az akarat a cselekvő, és a test önmagától legkevésbé sem az. Ebből világosan kitetszik, hogy az észhez és az akarathoz tartozó dolgok alkotják az embert, és hogy ezeknek egyenlő alakjuk van, mert ezek a test minden részébe behatnak, mint a benső a külsőbe. Eszerint az ember bensőbb és szellemi embernek neveztetik. A legnagyobb és legtökéletesebb alakú ilyen ember a menny.

61. Az angyaloknak az emberről ilyen képzetük van, ezért arra sohasem gondolnak, hogy az ember testével mit csinál, hanem az akaratra, amelyből kifolyólag a test működik. Ezt nevezik a tulajdonképpeni embernek, és az ész csak annyiban, amennyiben az. az akarattal összhang-zik.

62. Az angyalok ugyan a mennyet egész kiterjedésében nem ilyen alakúnak látják, mert az egész menny egy angyalnak sem esik látókörébe, de viszont a távol fekvő

társaságokat, amelyek sok ezer angyalból állanak, ilyen alakban egynek láthatják. Ezért a társaságból, mint részből az egészre (commune), mely a menny, következtetnek. Mert mind az egész (communia), mind a részek a legtökéletesebb alakban vonatkoznak egymásra. A különbség csak annyi, mint a nagyobb és a kisebb képmás (simile) között. Azért mondják, hogy az egész menny az Úr szeme előtt van, mert az Isteni a legbensőből és a legfelsőből mindent lát.

63. Mivel a menny ilyen, ezért az Úr mint egy embert és így mint egyet kormányoz. Ismeretes, hogy az ember, mind egészében, mind részeiben, bár számtalan változatosságú (egészében tagok, szervek és belső részek; részeiben az izmok sorozata, idegek és véredények; továbbá a tagokban levő tagok és a részekben levő részek folytán), mindazáltal az ember, ha cselekszik, mint egy cselekszik. Ilyen az Úr védelme és vezetése alatt a menny is.

64. Hogy az emberben ilyen sokféle dolog, mintha csak egy volna, együttműködik (unum agent), az onnan ered, hogy benne legparányibb részecskét sem lehet találni, amely a közös léthez ne járulna, vagy hasznót ne hajtana. Az általános használ saját részeinek, és a részek használnak az általánosnak; mert az általános részekből áll, és a részek az általánost képezik. Ezért azok egymásról gondoskodnak, egymásra utalva vannak, és ilyen alakban köttetnek egymással össze úgy, hogy mindenik az általánosra, és az ebből származó jóra vonatkozik. Innen van azután, hogy azok mint egy működnek össze. A társaságok képzése a mennyekben hasonló módon történik. Azok ott hasonló alakká, a haszonhajtás tekintetében egyesítettnek. Ezért az olyanok, akik az általánosnak hasznót nem hajtanak, a mennyből eltávolíttatnak, mert azok idegenszerűek. Hasznót hajtani annyit jelent, mint az általános jó érdekében másoknak javát akarni. Hasznót nem hajtani pedig annyit jelent, mint másoknak nem az általános jó, hanem saját maga

érdekében javát akarni. Ezek azok, akik önmagukat mindenekfelett szeretik, amazok azonban, akik mindenekfelett az Urat szeretik. Ezért van az, hogy azok, akik a mennyben vannak, mint egy személy működnek, mindazáltal nem önmagukból, hanem az Úrból; mert ők az Úrra, mint eredendő okra tekintenek fel, és az Ő országára, mint általánosra, amelyről gondoskodniuk kell. Ezt kell érteni az Úr következő szavai alatt:

"Keressétek először az Istennek országát és annak igazságát, és mindazok megadatnak néktek." (Máté6:33)

Az Ő igazságának keresése az Ő jóságának, keresését jelenti. Azok, akik a világban hazájukjavát inkább keresték, mint saját magukét, és felebarátjuk javát, mint a magukét munkálták, azok azok, akik a másvilágon az Úr országát szeretik és keresik. Mert ott az Úr országa helyettesíti a hazát, és azok, akik másokkal jót tenni szeretnek, nem a saját, hanem a jó érdekében, azok szeretik felebarátaikat; mert ott a jó a felebarát. Mindazok, akik ilyenek, a legnagyobb emberben, vagyis az Úrban vannak.

65. Mivel az egész menny egy embert ábrázol, és mivel az a legnagyobb alakú isteni-szellemi ember és képmás is, azért a mennyt úgy, mint az embert, tagok és részek különböztetik meg, és ezeket éppen úgy is nevezik. Az angyalok tudják is, hogy melyik tagot képezi az egyik, és melyiket a másik társaság; és azt mondják, hogy ez a társaság a fejnek ebben a tagjában vagy valamelyik tájékán, emez a mellnek ebben a tagjában vagy tájékán, emez a csípőnek ebben a tagjában vagy tájékán van, és így tovább. Általában a legmagasabb, vagy harmadik menny a fejet a nyakig képezi; a középső, vagy második a mellet a csípőig és térdekig; a legalsó vagy az első menny képezi a lábszárakat egészen a talpig és a karokat az ujjakig; mert a karok és a kezek az ember legvégső {ultima} részei, habár csak oldalról. Ezekből ismét kitetszik, hogy a menny miért három.

66. Azok a szellemek, akik a menny alatt vannak, nagyon csodálkoznak, ha hallják és látják, hogy a menny mind alul, mind felül van, mert ők ugyanabban a képzetben és hitben vannak, amelyben e földön az emberek, hogy ti. a menny sehol máshol, csak felül lehet, mert nem tudják, hogy a menny fekvése olyan, mint az ember tagjainak, szerveinek és belső részeinek fekvése, amelyek közül az egyik felül, a másik alul van, és olyan, mint valamely tagban, szervben és beslő részben a részek fekvése, melyek közül az egyik belül, a másik pedig kívül van; ezért a menny tekintetében tévednek.

69. Hogy valamely egész angyaltársaság, midőn az Úr közöttük megjelenik mint egy - személy - emberi alakban mutatkozik, látnom szintén megadatott. Napkelet felől, a magasságban fénylő fehérből a pirosba átmosódó, kicsiny csillagoktól körülvelt felhő jelent meg, amely leereszkedett. Míg az ereszkedett, fokozatosan világosabbá lett, és végül tökéletes emberi alakúnak látánk. A felhő körüli kicsiny csillagok angyalok valónak, akik az Úrból kiáradó világosság következtében így tűntek fel."

Hát igen. Az isteni teremtetést, ahol az Isten az embert saját képére és hasonlatosságára alkotta meg, többé akarva sem lehet félreérteni. Az Univerzum nem csupán szeretetteljes és bölcs, de EMBERI. Emberi formákban emberi érzések, emberi gondolatok és emberi indulatok járják át, és nem csupán az Istennek és az embernek van emberi alakja, hanem az angyaloknak is. Szó nem lehet véletlen evolúcióról, amőbából lett dinoszauruszról, vagy majomból lett emberről. És ha a világegyetemben intelligens élet után kutatunk, más bolygókon, más körülmények között, kisebb nagyobb eltérésekkel ugyan, de EMBEREKET fogunk találni. A testvéreinket.

Swedenborg "Világtestekről" írott művében ezt találjuk:

„Hogy sok földgömb van, és hogy azokon emberek laknak, és hogy azokból szellemek és angyalok lesznek, az a másik életben teljesen ismert tény. Mert ott mindenkinek, aki az igaz iránti szeretetből és az ebből eredő hasznosból kívánja, a más világtestek szellemeivel való beszélgetést megengedik, és azáltal a világok többségéről való meggyőződést és tanítást, hogy az emberi nemzetség nem csak egy világtestből, hanem számtalanból jön létre. Efelől néhányszor beszéltem a mi földünk szellemeivel, és azt mondták, hogy az ember, akinek értelme van, előtte ismert sok dologból tudhatná, hogy sok földgömb van, és ezeken emberek vannak. ...Vannak szellemek, akiknek egyedüli törekvésük az ismeretek szerzése, mert azok örömeiket abban találják. Ezeknek a szellemeknek aztán megengedett, hogy ide s tova járhasanak, és ezen a naprendszeren kívül más naprendszerbe átmehessenek, és így maguknak ismereteket szerezzenek. Ezek azt mondták, hogy földgömbök, amelyeken emberek vannak, nem csupán ebben a naprendszerben, hanem ezen kívül is a napcsillagégben mérhetetlen számban vannak.” (Emanuel Swedenborg: Világtestekről.)

„A mindenségben levő földgömbökről és azok lakosairól és az azokból eredő szellemekről és angyalokról írottakat lásd a fent nevezett kis művecskében. Az abban foglaltak nekem avégből jelentettek ki és mutattattak meg, hogy tudjuk, miszerint az Úr mennyországa mérhetetlen nagy, és hogy az teljesen az emberi nemzetségből van. Továbbá hogy a mi Urunkat mindenütt a menny és a föld Istenéül ismerik el.” (Emánuel Swedenborg: Menny és Pokol, Kállai Kiadó, Debrecen, 1993)

A VÉGSŐ VALÓSÁG

*„Az egész világ fantázia, miközben Ő a Valós a Valóságban.
Aki ezt megérti, ismeri a lelki út minden titkát.”*

Ibn AV-Arabi (1165-1240)

A több ezer éves tanítások, valamint korunk nagyszerű gondolkodóinak eredményei fokozatosan új világkép körvonalait vázolják fel nyíló tudatunk számára. Ha újszerű látásmóddal közelítünk az Univerzum titkaihoz, eddig láthatatlan lehetőségek válnak láthatóvá, és járhatatlannak tekintett utak válhatnak járhatóvá. Egyetlen tudományos eredményünket sem kell félredobnunk, sőt, nagyobb részük

- új szempontok figyelembevételével - talán sokkal többre és jobbra használható. Felbecsülhetetlen értéként fedezhetjük fel újra a ránk maradt ezoterikus műveket, amik nem az anyagról szólnak, ami nincs, hanem az életről, ami elpusztíthatatlan.

Vajon hajlandók vagyunk-e tényként elfogadni, hogy az Univerzum lényegében lelki, és az anyag, amiben oly meggyőződéssel hittünk, csupán egyike a tömegeket félrevezető illúziók hosszú sorának?

Talán igen. Az ilyen nagyméretű változásokhoz azonban

- legalábbis eddigi történelmünk erről tanúskodik - elég sok időre van szükség. Bizonyára sok időbe telik, amíg autózás közben úgy gondolunk anyagi testünkre, mint hullámformákra, amik más hullámformákban és hullámformákon utaznak egy gondolat által kivetített virtuális valóságban... Valószínű, hogy nem az Intelligens Univerzum, (más szóval: Isten) minden kétséget kizáró létét lesz nehéz elfogadni, hanem az átfogó felelősséget, amit saját életünkért és az Univerzum fejlődéséért vállalnunk kell!

Belátjuk-e, hogy semmi értelme a bújócskának, a

titkolódzásnak, az ellenségeskedésnek?

Hajlandók vagyunk-e elfogadni, hogy nincsenek tőlünk független külső körülmények, véletlenek, betegségek és sorscsapások?

Nos, ez egyéni lelki fejlődés kérdése...

Ha igen, akkor már játszi könnyedséggel kicserélhetjük a sötét, hideg és végtelen Világegyetem képét egy káprázatos fényben úszó Univerzum képére, ami minden körülmények között gondunkat viseli, amiben végre otthonra találunk. Szigorú törvények szerint működik ugyan, de ezek a törvények a Szeretet törvényei.

Ami ez után következik, az az önként vállalt szolgálat. Az Univerzumban az egyén számára a legnagyobb szabadságot az önként vállalt szolgálat biztosítja.

- Ha az egész világ a fantázia szüleménye, akkor végső soron semmit nem nevezhetünk valóságnak! Egyáltalán: hogy lehet meghatározni a valóság fogalmát egy fantázia-világban? - kérdeztem szelíd tanítómtól.

- Ami változik és változhat, az nem valóság - válaszolta. - A valóságnak öröknek kell lennie, azaz téren és időn kívülinek. A magas szintre jutott mesterek szerint egyetlen egy ilyen valóság létezik, ami az Intelligens Élő Univerzum minden megnyilvánulása mögött áll, ami téren és időn kívüli: A FÉNY. Az isteni, lelki fény, az Atya első megnyilvánulása: a Krisztus. Szerintük ezt a Fényt végül a fizikusok fogják megtalálni az anyag titkainak kutatása során, mint az anyagi világot fenntartó erőt. Az elméleti tudás azon-

ban nem fogja megváltoztatni a világ sorát. Meg kell tanulnunk a Fény Törvényét, más szóval a Szeretet Törvényét átültetni a mindennapi gyakorlatba. Öreg mesterem - mert nekem is van egy mesterem - egy alkalommal azt mondta: „*Amikor boldog vagy, a valóságban élsz. Minden más illúzió, amit te magad teremtetél.*” Földi életünk csodálatos lehetne - és persze sokkal egyszerűbb is -, ha sikerülne a rendelkezésünkre álló kevéske energiát nem egymás ellen, hanem egymás megsegítésére használni. A tudományos bizonyíték, a külső bizonyíték, amit a kutatók is hajlandók lesznek elfogadni, még várathat magára. Amíg egy új világkép elkezd gyökeret verni az emberek tudatában, szintén időbe telik. Ezekre várva élhetünk tovább úgy, hogy megpróbáljuk egymást elnyomni, kizsákmányolni, háttérbe szorítani. Kitarthatunk a gyerekes elképzelés mellett, hogy ilyen és ehhez hasonló cselekedetek és gondolatok számunkra valami jót hozhatnak. Csodákra várva csodálkozva nézhetjük, hogy a félelemnek alárendelt gondolataink nyomán a fizikai világban újabb és újabb fegyverek jelennek meg, értetlenül állhatunk a felbukkanó testi betegségek láttán, gyászolhatjuk szeretteinket és retteghetünk a haláltól.

...Vagy változtathatunk mindezen...

Felismerhetjük, hogy egy intelligens, téren és időn kívüli Univerzum részeiként létezünk; hogy bennünk és általunk magasabb intelligencia dolgozik; hogy nincs valódi halál, sem végleges elválás; hogy mindazt a szépet és jót, mindazt a szeretetet, amire valamennyien vágyunk, magunkban hordozzuk, és hogy teremő képzeletünk segítségével bármit megvalósíthatunk. Szívünkben eljuthatunk a felismerésig, hogy minden valláson, minden nemzetiségen és minden hétköznapi problémán túl, a beszélt nyelvtől vagy a bőr színétől függetlenül, mindannyiunk számára egyetlen Univerzális Valóság létezik:

A Testvéri Szeretet.

AZ ÉJSZAKA VÉGE

Egy guru azt kérdezte a tanítványaitól, miből tudják megmondani, hogy véget ért az éjszaka, és elkezdődött a nappal. Az egyik azt mondta:

- Ha a távolban látsz egy állatot, és meg tudod mondani, hogy az tehén, vagy ló.

- Nem - mondta a guru.

- Ha ránézel egy távolban lévő fára, és meg tudod mondani, hogy az körtefa, vagy mangófa.

- Ez sem jó - mondta a guru.

- Hát akkor mi a helyes válasz? - kérdezték a tanítványai.

- Ha egy férjinek az arcába nézel, és felismered benne testvéredet, vagy ha egy nőnek az arcába nézel, és felismered benne nővéredet. Amíg erre képtelen vagy, mindegy, hol áll a Nap, számodra továbbra is éjszaka van...

A VÉGSŐ VALÓSÁG talán az első olyan mű, ami áthidalja a materialista, az idealista és az ezoterikus világnézet közötti szakadékot. Tudományos eredményeink, képességeink és élményeink felülvizsgálata után tarthatat-

lanná válik az elképzelés, miszerint gondolatainkat az agy hozza létre, és tarthatatlanná válnak az evolúció kezdeteiről alkotott feltételezések is. A halál utáni, valamint a születés előtti élet lehetősége már nem hit kérdése, hanem fizikai törvényszerűség. Megdöbbentően új világkép ez, ami a léttel kapcsolatos kérdéseink többségére választ adhat.

2300 Ft